

חיות שוות יותר

האמנות העדינה של דמוקרטיה אמיתית
מאת דניאל לרימר

ספר זה מעלה טיעון נגד מונופול אינטלקטואלי; לכן, כדי ליישם את מה שהוא מטיף, אתה רשאי להשתמש ולהעתיק יצירה זו ללא כל הגבלה, פרט לייחוס אם ורק אם אתה מסכים לאפשר לאחרים לעשות את אותו הדבר עם כל היצירות המוגנות בזכויות יוצרים שלך.

למי שעדיין מאמין בזכויות יוצרים: כל הזכויות שמורות. אין לשכפל, לאחסן במערכת אחזור, או להעביר, בשום צורה שהיא ובאמצעי כלשהו, שום חלק מפרסום זה, באופן אלקטרוני, מכני, צילום, הקלטה או אחרת, ללא אישור בכתב מראש של בעל זכויות היוצרים.

אני רוצה להודות לאנשים הרבים שתרמו ליצירת הספר הזה, אנונימיים ושהזדהו בשמם:

- עיצוב כריכה מאת דן רובוק ואדן מקנס

- הקדמה מאת מייק מלוני

- הערות מאת יואל סלטין

- עריכה על ידי ברנדון לאבג'וי

מסת"ב 978-965-599-728-6

דניאל לרימר

moreequalanimals.com

לאשתי האוהבת והתומכת שעומדת לצדי
ומקריבה כדי שאמשיך במלאכת חיי, ולילדינו
ונכדינו לדורות הבאים, כדי שהם יהנו משפע של חופש.

תוכן

3.....	הקדמה
7.....	מבוא
13.....	עריצות הסטטוס קוו
21.....	דמוקרטיה אמיתית
39.....	כללי כוח יחסי
48.....	צימוד ואנקפסולציה
56.....	כוחה של אקראיות
65.....	טורניר פוליטי
80.....	מעוצב לעצמאות
95.....	איזם שמיזם
107.....	מפגע מוסרי
115.....	תאגידיזם
122.....	הון מול שלטון
134.....	הקצאת משאבי טבע
147.....	חוזים חכמים
165.....	צדק דמוקרטי
179.....	יושרה פיננסית
200.....	מונופול אינטלקטואלי
205.....	שינוי החברה
213.....	שינוי עצמי

הקדמה

מאת מייק מלוני

יש הבדל בין המשמעויות של אינטליגנטי, חכם, הגיוני ונבון. אינטליגנציה היא משהו שאנשים נולדים איתו. זו מנת המשכל שלהם. זו היכולת לצבור ידע ולהבין אותו.

חוכמה היא היכולת להשתמש בידע שנרכש בעבר וליישם אותו ליצירת פתרונות לבעיות שאתה נתקל בהן בחיי היומיום. בטח פגשת אנשים סופר אינטליגנטיים שמתקשים להתמודד עם הדברים הפשוטים ביותר. הפרופסור המפוזר או תולעת הספרים החסרה כישורים חברתיים. בעוד שלמישהו עם חוכמת רחוב יכולה להיות פחות אינטליגנציה, אבל הוא יודע להשתמש בכל חלק ממנה.

ההיגיון הוא תהליך הניתוח, הערכה ופיתוח טיעון תקף. זה כרוך בהיגיון ובהשקעת זמן ואנרגיה לתת לשיפוט התפתח, ואז לשכנע אחרים בהצלחה. לפעמים מישהו יכול לטעון טיעון כל כך משכנע ומלא עד שאנשים אפילו לא צריכים לשקול זאת, והם מקבלים זאת כאמת בלתי נמנעת. חוכמה נרכשת, באמצעות התנסות ישירה או התבוננות בחוויותיהם של אחרים. אדם חכם יכול להמציא תוכנית באמצעות האינטליגנציה וההיגיון שלו. אך אדם חכם יכול גם לחזות את התוצאות. יש לי הערצה רבה לאנשים אינטליגנטיים, חכמים, הגיוניים, ונבונים...

ודניאל לרימר הוא כל אלו יחדיו. אתה מחזיק ביד אחד הספרים החשובים ביותר שנכתבו אי פעם. לעיתים רחוקות מישהו מעלה רעיון חדש שיכול ממש לשנות את העולם ודן עשה זאת.

כשאתה קורא את הספר הזה דבר אחד יתבהר מיד, דן השקיע זמן רב בחשיבה על כמה מהבעיות הגדולות ביותר שעומדות בפני האנושות, ואז הוא השתמש באינטליגנציה העצומה שלו, בחוכמה, בהיגיון ובתובנות שלו כדי ליצור פתרונות שלאף אחד לא היו מעולם. פתרונות שיעבדו.

עם זאת, הוא לא מתייחס לכל בעיה בנפרד, במקום זאת הוא מתמקד בשורש הבעיות - הדרכים בהן אנו מארגנים את החברה האנושית - ואז מציע מערכות חדשות. אף על פי שלפחות שליש מספר זה עוסק בפוליטיקה, הוא אינו פוליטי והוא אינו מקדם שום אג'נדה אידיאולוגית. במקום זאת הוא מציע מערכות חדשות שיעזרו לנו להגיע לקונסנזוס כיצד לארגן את החברה. סוג השלטון שאנחנו רוצים, סוג המנהיגים שאנחנו רוצים, החוקים שאנו מעבירים והשיטות בהן אנו משתמשים כדי להעביר אותם. באופן אישי, אני מרגיש נבגד וגועל מכל התהליך הפוליטי. היום תרומות לקמפיינים על ידי בעלי אינטרסים מיוחדים, וול סטריט ותאגידים גדולים הם שבחרים את המועמדים. ואז במשך כמה חודשים אנו מקימים קרקס כדי לבדר ולהכעיס את כולם, שם כולנו נריע למפלגה שלנו תוך כדי שנבוז ונעשה דה-לגיטימציה לצד השני. לבסוף, התקשורת מתעלמת מכולנו ובוחרת מנצח.

כאן דן יצר פיתרון. פיתרון המפשיט כוח מבעלי אינטרסים מיוחדים, מתאגידים גדולים, מבעלי מימון גבוה ומהתקשורת ומחזיר אותנו לבוחרים... פתרון המעצים כל אדם.

אני באמת מאמין שאם רעיונות אלה יתפסו, הם בסופו של דבר יסחפו את העולם. קרא את הספר הזה והקשב להיגיון. קראתי אותו שלוש פעמים. אם אתה חושב שיש משהו שאתה לא מבין לגמרי, מצא את האדם הכי חכם שאתה מכיר, ספר לו או לה, שאל כמה שאלות ואז תן להם את הספר. אם אתה שואל שאלות טובות אני יכול להבטיח בסיכוי גבוה שגם הם יקראו את הספר הזה. לאחר מכן אתם יכולים לנהל דיון ער. מכיוון שדיון ועיכול מושג חדש מביא תמיד להבנה טובה

יותר של הנושא.

עזור לדרך לשנות את העולם. ראשית, קרא את הספר הזה בתשומת לב, ואז התחל לפעול, על ידי השתתפות בתהליך. ספר לאנשים על כך. שלח להם את הקישור להורדת עותק משלהם. מצא אנשים אחרים שגם מאמינים שהמערכת הפוליטית הנוכחית היא שאכזבה את כולנו. ואז, הפוך לחלק מהמפלגה הלא פוליטית הראשונה. מפלגה ששמה אמון, לא בשום פוליטיקאי או אידיאולוגיה מסוימת, אלא במערכת הוגנת וכנה של בחירת מנהיגים, חוקים ואידיאולוגיות. מערכת שמחזירה את הכוח לכולנו... מערכת שמחזירה לך את הכוח.

הקדמה למהדורה העברית מאת המתרגם, עמיחי היינס

תרגום זה הוא פשרה ואני לא מרוצה מהתוצאה. כמו רבים, גם אני פרפקציוניסט ומתבייש בתוצאה של התרגום הזה. רציתי לתרגם את הספר בצורה מקצועית, תוך השקעת מחשבה בהתאמתו לתרבות ולפוליטיקה הישראלית. מהר מאוד הבנתי שזה יהיה פרוייקט ארוך ואולי כמו פרוייקטים רבים אחרים, אתחיל ולא אגמור אותו. מספיק הסתבכתי עם תרגום ציטוטים של אבות האומה האמריקאית, לכן החלטתי החלטה קיצונית – אעשה את זה כמה שיותר מהר, אחתוך פינות ללא רחמים ואוציא מוצר מוגמר שאוכל להחזיק בידים – ספר עם כריכה וטקסט. החסרון הוא שיש חלקים שישמעו מוזרים או לא מובנים כלל לקורא הישראלי. יש התייחסות בספר למבנה הממשל האמריקאי ויש גם רמז לסיפור נוצרי ידוע. הוספתי הערות מינימליסטיות במקומות הרלוונטיים תוך כוונה לא להפריע ולא להעמיס על הקריאה. וכמובן שאאשים את השפה העברית, אותה אני אוהב מאוד, במיניות מיותרת. כל הכתוב בלשון זכר, נכתב כך באשמת, זה הרבה יותר מידי עבודה לפנות לקורא/קוראת בלשון זכר/נקבה בכל מקום והיה מאריך ומסרב את הספר שלא לצורך.

גירסה חינוכית של הספר:

SharsheretBlockim.com/moreEqualAnimals_Hebrew.pdf

בספר זה נחקור תהליכים דמוקרטיים חדשים שנועדו לעודד בניית קונצנזוס במקום חלוקה למפלגות פוליטיות. דמיינו לרגע חברה דמוקרטית שנשלטת ללא פוליטיקה מפלגתית, פוליטיקאים שעושים קמפיין, השלכת בוץ, פוליטיקה על מוצא או גזע, רמאויות בקלפי, הטיית בחירות, יתרון לוותיקים, אינטרסים מיוחדים או עימותים עם אמינות ברמה של תחרות היאבקות ב-WWE. דמיינו לרגע שיש דרך לשנות את המערכת ללא מהפכה אלימה ומבלי להזדקק לשיתוף פעולה של המפלגות הפוליטיות הקיימות. ניתן ליצור מערכת שתאפשר לאזרחים לדרוש מהממשלה לשאת באחריות.

קונצנזוס פוליטי הוא התהליך שבו אנשים מגיעים להסכמה לגבי אופי ומבנה השלטון. הכוונה בספר זה היא לספק גישות מעשיות לשיפור חייד ושל הקהילה המקומית שלך לדורות הבאים. תחלואי החברה הם מאפיין הנובע מהפילוסופיה של העם, ולכן בספר זה אני מניח את המסגרת לגישה חדשה לפילוסופיה של דמוקרטיה אמיתית. לאחר הבנת העקרונות, אציג אסטרטגיה למימוש יתרונות רבים ליישום הפילוסופיה על חייד כיום, בלי הצורך לשכנע את כל האחרים בעולם קודם.

האם ממשלה נחוצה? אם כן, כיצד יש לשפוט את הלגיטימיות של ממשלה? מהיכן השלטונות שואבים את כוחם? כיצד אנו בכלל מסכימים על מטרתה וסמכויותיה של הממשלה? בהנחה שאנו מסכימים על מטרה, מי שופט את האפקטיביות של ממשלה בהשגת מטרה זו וכיצד אנו מתקנים ממשלה שלא מצליחה לבצע את התפקיד שנוצרה כדי לבצע? אלה השאלות שאני מחפש עליהן תשובות ואני מזמין אתכם להצטרף אלי.

כשאני כותב את הספר הזה בקיץ 2020 העולם בוער. אנשים מפולגים יותר מתמיד, ואני חושש שהתסיסה האזרחית רק תחמיר, אלא אם כן כולם יוכלו להתעשת ולהבין את הבסיס האנושי המשותף לכולנו. אם איננו יכולים להסכים ולכבד תהליך של יישוב סכסוכים חברתיים, לאיזו

תוצאה חלופית נוכל לצפות?

אני לא יכול שלא להיזכר בסצנה מתוכנית רשת הטלוויזיה ABC "אבודים". ניצולי תאונת מטוס נתקעו באי עם מפלצות מסתוריות וילידים שתוקפים אותם בזמן שהם ממתנינים להצלה. המתיחות גוברת והניצולים מתחילים להילחם בינם לבין עצמם כאשר דמות בשם ג'ק נכנסת לתמונה ונושאת נאום נלהב שקורא לאנשים לעבוד יחד באומרה, "אם אנחנו לא יכולים לחיות ביחד... אז אנחנו הולכים למות לבד".

הספר הזה הוא הקריאה שלי להפסיק את הלחימה ולמצוא דרך לחיות יחד. הגיע הזמן להבין כי לכולנו אינטרס משותף לשלום, שגשוג ועתיד למשפחותינו. אני מבקש מכם לקחת רגע ולשחרר את האידיאולוגיות והטריגרים שלכם ולגשת לספר זה ברוח צנועה ובראש פתוח.

הנח לרגע שכל מה שאתה חושב שאתה יודע יכול להיות שגוי או לא שלם. אני יכול להבטיח לך כי לאויביך האידיאולוגיים יש כמה חששות לגיטימיים שתהיה טיפש להתעלם מהם. איך בדיוק אתה מתכנן להתמודד עם אלה שאתה לא מסכים איתם אם וכאשר הסיעה/מפלגה שלך תשיג כוח? איך בדיוק תגיב אם הם יתנגדו? האם תתנגד אם הסיעה שלך תאבד כוח? אם לא נפתח את קווי התקשורת ונקבע דרך חדשה לעבוד יחד, הרי שבסופו של דבר הלחימה תידרדר לעבדות ורצח עם. אני מקווה שנשארה לנו מספיק אנושיות משותפת כדי להסכים שעבדות ורצח עם הם תוצאות לא רצויות.

במהלך 15 השנים האחרונות פעלתי באמצעים לא אלימים לארגון החברה ואימצתי זנחתי אידיאולוגיות ופילוסופיות שונות. בתהליך גיליתי עקרונות ראשוניים שאפשרו לי לשלב את האמיתות הקבורות בתוך הקפיטליזם, הליברטריאניזם, הסוציאליזם, המרקסיזם, הנצרות ואתאיזם. כתוצאה מכך אני יכול להבטיח שמהו שאני כותב עלול לעורר אותך או לערער על הרעיונות שלך. עם קצת מזל הספר הזה יחבר ויאחד בין כולם.

אני מבקש מכם לשקול שהשפה שלנו מותקפת והמילים בהן אנו משתמשים כדי לתקשר מוגדרות מחדש בעדינות או אפילו מוגדרות

מחדש עם משמעויות סותרות. כבר אין הסכמה על דברים בסיסיים כגון אלוהים, זכויות טבעיות או מוסר. אנחנו אפילו לא יכולים להסכים כמה מיגדרים יש. המילים "קפיטליסטיות", "סוציאליסטיות" ו"קומוניסטיות" פירושן דברים שונים מאוד לאנשים שונים. הכל הפך לסובייקטיבי ובתוך כך יכולתנו לתקשר ולהתפשר פוחתת במהירות.

מסיבה זו אני מנסה להניח את ההנחות האפשריות המינימליות בתקווה שיש עדיין בסיס כלשהו שנוכל לבנות עליו להשגת שלום. כאשר לשני אנשים יש מחלוקת הם יכולים להיאבק עד מוות, לחיות ולתת לחיות, או להסכים לתהליך של יישוב סכסוך. אם איננו יכולים לחיות ולתת לחיות, אזי הסכמה לתהליך יישוב סכסוך עדיפה על פני סכסוך עקוב מדם בו אנו הורגים ונהרגים.

המשבר העומד בפנינו כיום הוא משבר בתהליך פתרון המחלוקת הקיים שלנו, בתהליך ה"דמוקרטי" שלנו. אנחנו כבר לא סומכים על התהליכים הפוליטיים שלנו להגיע להסכמה בדרכי שלום. הבחירות שלנו הפכו לבחירה בין רע לגרוע או בין מטומטם למטומטם יותר. מחצית מהאוכלוסייה לא סומכת על כך שהקולות נספרים במדויק. סקר שפרסמתי בטוויטר העלה כי למעלה מ-14% מתוך 533 הנשאלים מודים בפומבי שהם מוכנים לסייע בזיוף בחירות לפחות בחלק מהזמן. חברות ולמעלה מ-20% יתמכו בזיוף בחירות לפחות בחלק מהזמן. חברות התקשורת והמדיה החברתית הגדולות מצנזרות באופן פעיל את הנשיא המכהן וכתבות לא נוחות מבחינה פוליטית. אנו, העם, איבדנו את השליטה בממשלתנו שנתפסה על ידי מיעוט אליטיסטי המושך בחוטים מאחורי הקלעים. אליטה זו יכולה להישאר בשליטה רק על ידי חרחור איבה ומניעת בניית קונצנזוס. עלינו העם לעבוד יחד בכדי להחזיר את כוחנו מאלו שחותרים תחת הדמוקרטיה.

בין אם אתה אנרכיסט, וולונטריסט, קפיטליסט, סוציאליסט, קומוניסט, נוצרי, מרקסיסט, אתאיסט או גזען, אני מבקש ממך להניח בצד את האג'נדות המדיניות האוטופיות שלך ואת החשש מאידיאולוגיות אחרות מספיק זמן כדי לשקול דרך חדשה להגיע להסכמה שכולנו יכולים לחיות איתה. אני מבקש מכם לקחת בחשבון שהאמת חומקת מכולנו והעמדת אידיאולוגיה כלשהי (תהיה אשר תהיה) מעל האחרות

במלואה עשויה להביא לתוצאות הפוכות ולנזק בדרכים שלא יכולנו לדמיין. חשוב אפילו יותר מהאידיאולוגיות והפילוסופיות שלנו הוא תהליך ההגעה לקונצנזוס שלנו ומדידתו. אם איננו יכולים להגיע לקונצנזוס ולקיים אותו, אז כל אוטופיה אינה יציבה מכיוון שאדם המשוכנע בניגוד לרצונו, יחזיק עדיין בדעתו.

ממשלה לגיטימית אמורה לנבוע מהסכמת הנשלט. דמוקרטיה אמורה להיות התהליך שבו נובעת הסכמה זו. על מנת להעניק הסכמה, חייבת להיות היכולת לנהל משא ומתן כדי להגיע להסכמה. על מנת לנהל משא ומתן עליך להיות בעל היכולת לומר "לא". לאחר שהגעת לקונצנזוס כל פרט חייב להיות בעל יכולת לאכוף את הקונצנזוס, ולבסוף, אם אינך מסוגל לאכוף את הקונצנזוס (או אם אינך מסכים איתו), עליך לשמור על היכולת לעזוב. לא מספיק להכריז על "הסכמה", כמו שהתקשורת שלנו וה"מדענים" אוהבים לעשות; אנשים חייבים להאמין שקונצנזוס הוא מפגש תודעתי אמיתי ולא דעה סמויה של מיעוט המוצגת כקונצנזוס כוזב של הרוב המכריע.

החברה מתפוררת כאשר היבט כלשהו של הסכמה מתפורר או מושחת. זה מה שקורה היום והתוצאה כיום נגזרת באופן צפוי מפגמים בסיסיים, מתמטיים, אלגוריתמיים, מתורת המשחקים, ביישום העקרונות הדמוקרטיים שלנו. זה לא מספיק "לנקז את הביצה" ו"להצביע נגדם". כללי המשחק מבטיחים שהממשלה תתפתח לקראת שחיתות וריחוק מעקרונות דמוקרטיים.

הרקע שלי

אני מתכנת מחשבים, כלכלן, תיאורטיקן בתורת המשחקים ויזם. במשך 15 השנים האחרונות הפכתי את יצירת פתרונות שוק חופשי (מרצון) להבטחת חיים, חירות, רכוש וצדק לכולם למשימת חיי. ההשערה שלי היא שפתרונות לא אלימים להבטחת זכויותינו בפני עבריינים ציבוריים ופרטיים יהיו יקרים מפז ולכן אלו שיספקו זאת יכולים לעזור לאנשים ותוך כדי כך להרוויח הרבה כסף.

בשנת 2009 ניסיתי להמציא את המטבע הדיגיטלי שלי כשגיליתי את טכנולוגיית הביטקוין והבלוקצ'יין. חשבתי, "פנטסטי! הבעיה כבר נפתרה!"

ואז מיד נהייתי פעיל בקהילת הביטקוין והחלתי לעבוד על חומר הסברתי תוך כדי לימוד איך לכתוב תוכנת בלוקצ'יין משלי.

בתקופה זו התכתבתי ישירות עם סטושי נקאמוטו, היוצר המסתורי של הביטקוין. העלתי חשש לגבי הסקילביליות של ביטקוין וסאטושי הגיב בציטוט ידוע לשמצה: "אם אתה לא מאמין לי או לא מבין את זה, אין לי זמן לנסות לשכנע אותך, מצטער." ככל שחלף הזמן חששותיי לגבי יכולת הסקילביליות של ביטקוין התבררו כנכונים. בהמשך יצרתי שלוש מפלטפורמות הבלוקצ'יין בעלות הביצועים הגבוהים ביותר בתחום: EOSIO ו- BitShares (bitshares.org), Steem (steemit.com/hive.blog) (eos.io). כל שלוש המערכות הגיעו לשווי של כמה מיליארדי דולרים בשיאם והיו בין חמשת הפרויקטים המובילים של בלוקצ'יין בתקופתם.

בזמן שכולם ניסו לתפוס מה זה ביטקוין, הייתי האדם הראשון בתחום הבלוקצ'יין לתאר שרשראות בלוקים כחברות אוטונומיות מבוזרות (קהילות, תאגידים או ארגונים). מאז המושג (DAOs) DACs אומץ בתעשייה באופן נרחב.

נקודת מבט זו היא שהובילה אותי להמציא את אחד מאלגוריתמי הקונצנזוס הנפוצים ביותר, המכונה (Delegated Proof of Stake (DPOS).

DPOS אפשרה שרשראות בלוקים בעלות עלויות נמוכות וביצועים גבוהים עם ממשל מבוזר מובנה. מאפייני הבלוקצ'יין הללו היו נחוצים לבניית הבורסה המבוזרת הראשונה (BitShares) ופלטפורמת המדיה החברתית הראשונה המבוזרת (Steem). ארכיטקטורת הבלוקצ'יין האחרונה שלי הייתה EOSIO, פלטפורמה שנועדה לאפשר לאחרים לבנות יישומים מבוססי בלוקצ'יין וליישם חוזים חכמים.

כל אחד מהפרויקטים הללו היה ניסוי חברתי בבניית קהילות, ממשל, תמריצים כלכליים ותורת המשחקים. למדתי הרבה על טבע האדם, בעיות תאום, ממשל קהילתי ומערכות הצבעה.

במהלך תקופה זו הגשתי פטנטים למערכות הצבעה כנה בצורה הניתנת להוכחה ומערכות מבוזרות לאימות זהות. למרבה הצער, נודע לי גם כי ממשלתנו הוציאה מהחוק את האפשרות ל-"הצבעה כנה בצורה ניתנת להוכחה" באמצעות תקנות וחוקים שהופכים את חשיפת זיוף

ספירת הקולות בבחירות לבלתי אפשרית. במקום לנקוט בצעדים לשיפור היושרה של תהליך הבחירות, בעלי השררה מסירים באופן שיטתי את ההגנות "בשם הדמוקרטיה". זה כמעט כאילו הם רוצים שאנשים לא יתנו אמון בתהליך הבחירות. אני מתייק את זה תחת הדברים שגורמים לך לומר "המממ".

בניתי את הקריירה שלי על קריאת תיגר על הדוגמות בתחום הקריפטוגרפי וזיהוי העקרונות הבסיסיים העומדים בבסיס המשחק. ההבנה של העקרונות הללו היא שאפשרה לי ליצור את הקהילות הגלובליות הראשונות הממומנות בעצמן, בשלטון עצמי ומבוזרות.

יישמתי גם את ההרגל שלי לאתגר דוגמות על כל תחומי החיים. כתוצאה מכך התפתחתי מרפובליקני נוצרי, לאנרכו-קפיטליסט-אתאיסט, לוולונטריסט-רוחני, ולבסוף נקלעתי לעמדה המשלבת היבטים של סוציאליזם, תמיכה בממשל, ובתובנות של ג'ורדן פיטרסון, והערכה חדשה לערכי הנצרות. אפשר לומר שטיילתי בעולם הפילוסופיות ויכולתי להתייחס לכולם כנמצאים במקום כלשהו במסע שלי.

דרך חוויה זו גיליתי וזיקקתי את העקרונות הראשוניים שאחדו את הפילוסופיות הסותרות לכאורה הללו והובילו לרעיונות שמוצגים בספר זה.

עריצות הסטטוס קוו

אנו חיים בתקופה של פילוג פוליטי קיצוני וכל יום נראה שהקיטוב גדל. במשך למעלה מ-50 שנה דירוג אישור הציבור של הקונגרס בארצות הברית עמד בממוצע על פחות מ-30%, כלומר רוב מכריע אינו מאשר את מצב הדברים. מלבד רגע קצר לאחר הפיגועים ב-11 בספטמבר, האישור מעולם לא היה מעל 50%. אני חושד שבדיעבד, אחרי שהמצוקה הרגשית שככה, שהפעולות שננקטו על ידי הקונגרס באותה תקופה לא מקובלות על הציבור. נראה לי שממשלה לגיטימית צריכה לשאוף לציון אישורים של 70% ומעלה. השאלה הופכת: למה זה כל כך רע כל כך הרבה זמן ומה אנחנו יכולים לעשות בנידון? איך הגענו לאן שאנחנו נמצאים? אם נרצה לשקול משהו חדש, עלינו להבין קודם את הבעיות בסטטוס קוו הקיים כדי שלא נחזור על אותן טעויות.

מטרת הממשל המשוערת

ההקדמה לחוקת ארצות הברית מצהירה על מטרתה לכאורה של ממשלת ארצות הברית:

"אנו, העם בארצות הברית, בכדי ליצור איחוד מושלם יותר, לכוון צדק, להבטיח שלוה פנימית, לספק הגנה משותפת, לקדם את הרווחה הכללית ולהבטיח את ברכות החירות לעצמנו ולדורותינו, לפיכך אנו מסדרים ומקימים חוקה זו עבור ארצות הברית של אמריקה."

- ההקדמה לחוקת ארצות הברית

רבים יטענו שחוקה זאת מייצגת את מה שהסכימו כולם ולכן עליה להגדיר את מטרת ואת גבולות הממשלה. פנייה זו לסטטוס קוו היא כשל אטרקטיבי מכיוון שהיא מסירה את האחריות האישית להצדיק את החוקה. לאלה העדיפים את המגבלות התיאורטיות שהחוקה מציבה לממשלה, הרעיון להגדיר מחדש את בסיס ממשלתנו הוא מבעית משום שיש חשש לגיטימי שחוקה שתנוסח על ידי פוליטיקאים מודרניים תפחית למינימום את הזכויות שלדעתם החוקה הקיימת מגינה. על נקודה זו אני מסכים; אי אפשר לסמוך על פוליטיקאים מודרניים שיש להם יושרה פילוסופית לנסח חוקה חדשה.

עצם העובדה שאנשים רבים חוששים מכנס חוקתי חדש היא עדות לכך שהם מאמינים שערכיהם אינם מוחזקים על ידי ההמונים או שהפוליטיקאים שהם בוחרים מושחתים ללא תקנה. אם פוליטיקאים מושחתים ללא תקנה, אז מבנה הממשל המוגדר בחוקה הוא המבנה שאיפשר לאנשים מושחתים להשיג את מושכות השלטון. אם במקום זאת הפוליטיקאים מייצגים את העם בפועל, החוקה היא דעת מיעוט שכופה את עצמה על הרוב. כך או כך מי שמתנגד לבניית קונצנזוס חדש מכוון להטיל עריצות של הסטטוס קוו.

ליזנדר ספונר ציין, "אבל בין אם החוקה באמת תהיה דבר זה או אחר, דבר אחד בטוח - שהיא אישרה ממשלה כזו שהייתה לנו, או הייתה חסרת אונים למנוע אותה. בשני המקרים החוקה איבדה את הצדקת קיומה."

בהתחשב בציון האישור הממוצע לטווח הארוך של 30%, המסקנה ברורה: החוקה שלנו ומערכת השלטון שהקימה נכשלו. ספרים שלמים נכתבו המתעדים את כישלונה של חוקת ארצות הברית בהשגת מטרתה המוצהרת. אם היינו פותחים דף חדש, מוחקים את כל החוקים ופורמים את כל ארגוני הממשלה הקיימים ומתחילים מחדש רק עם החוקה, איך הדברים היו מתנהלים? האם לא נגיע בדיוק במקום בו אנו נמצאים כרגע ובמהירות שיא?

בהתחשב במצב זה ברור שחייבים לוותר על החוקה ואיתה על כל מבנה השלטון שלנו. הממשלה כבר לא מייצגת ומשרתת את העם, אם אי פעם שירתה באמת. אבל למה זה נכשל? במה עלינו להחליף אותו? איך נסכים?

האיוולת של שיטת המפלגות הפוליטיות

כישלונה של המערכת שלנו נחזה בנאום הפרידה של הנשיא הראשון של ארצות הברית, ג'ורג וושינגטון.

"בהתבוננות בגורמים העלולים להפריע לאיחודנו, מתרחש כעניין מעורר דאגה רצינית כי כל מקום היה צריך להיות מסופק לצדדים המאופיינים על ידי אפליה גיאוגרפית, הצפונית והדרומית, האטלנטית והמערבית; כך שמעצבי דעת קהל יקדמו את האמונה שיש הבדל אמיתי בין האינטרסים וההשקפות המקומיים. אחת השיטות היעילות של מפלגה לרכוש השפעה במחוזות מסוימים הוא להציג את הדעות והמטרות של מחוזות אחרים בצורה מעוותת. אינך יכול להגן על עצמך יותר מדי מפני הקנאות וכאב הלב הנובעים מהצגות מוטעות אלה; הם נוטים להרחיק אלה מאלה את שהיו צריכים להיות קשורים זה לזה על ידי חיבה ואחוה. ...אולם [מפלגות פוליטיות] עשויות לענות מדי פעם על מטרות פופולריות, ככל הנראה במהלך הזמן והדברים הן יהפכו למנועים חזקים, שבאמצעותם גברים ערמומיים, שאפתניים וחסרי עקרונות יצליחו להכפיף את כוחו של העם ולגזול לעצמם את מושכות השלטון ולהשמיד אחר כך את המנועים שהעלו אותם לשלטון לא צודק."

- ג'ורג וושינגטון

אני חושב שמבחינת הפוליטיקה המודרנית ברור שווינגטון צדק. המדינה מקוטבת במערכת בה המנצח לוקח הכל. אין לנו גוף של חברי קונגרס עצמאיים שמפעילים שיקול דעת אישי; יש לנו מערכת לפיה מרבית חברי הקונגרס נכנעים למשמעת מפלגתית ואינם מסוגלים או לא מוכנים להפעיל שיקול דעת עצמאי.

המירוץ לנשיאות 2020 התדרדר ל"ג'ינג'י רע" לעומת "ג'ינג'י טוב". זה הפך למירוץ בין מטומטם למטומטם יותר ובין רע וגרוע יותר. בקושי ניתן היה לטעון שהמועמדים המוצגים בפני העם מייצגים את האנשים המלומדים, המחושבים, הכנים, הרציונליים, הבלתי משוחדים ובעלי השם הטוב ביותר במדינה. בהתחשב בבחירות הכוזבות הללו ברור כי משהו שבור מיסודו. מפלגה פוליטית מייצגת ממשלה פרטית מקבילה המורכבת מיחידים המשתפים פעולה בקנוניה כדי להשיג שליטה על הממשלה החוקתית. קנוניה כזו מערערת את הפרדת הכוחות כפי שהתכוונו מעצבי החוקה. אחד הלקחים שנצפו בקלות במרחב המטבע הקריפטוגרפי הוא שאנשים הם שבטיים עד היסוד ושבטים אלה יכולים להיווצר סביב כל דבר שתוכל להניח עליו תווית. בשלב מסוים הכל מתדרדר ל"אנחנו" ו"הם". כל מי שמנסה לגשר על המחלוקת חשוד בחוסר נאמנות לשני השבטים (המפלגות).

מטבע הדברים בסופו של דבר פוליטיקאים נאמנים יותר לשבט שהכניס אותם לשלטון מאשר למדינה. זה נכון בין אם הם מודעים לכך ובין אם לא. שבט יחיד מציב אנשים בכל ענפי השלטון ובביורוקרטיות האוטונומיות למחצה. התוצאה היא שהשבטים הפוליטיים מערערים על הבלמים והאיזונים שעיצבו ותיכננו המייסדים כדי להגן על חירויות העם.

זה דבר נוסף שאנחנו לומדים מממשל בקהילות מטבעות קריפטוגרפיים: אין דבר כזה מערכת סגורה. אנשים יתאמו מחוץ לתהליך הממשל של בלוקצ'יין כדי להשתלט על מבני הממשל של בלוקצ'יין. הם ייצרו חשבונות מזויפים, יצביעו עם מטבעות של אנשים אחרים ויחברו בכדי לחלק מחדש כסף מארנק הקהילה. ללא קשר לרוח החוקים שהקהילה יוצרת, אנשים ינסו לנצל חורים באות האלגוריתמית של החוק (קוד מחשב) לצורך רווח פרטי.

תורת המשחקים היא ענף במתמטיקה המנתח אסטרטגיות להתמודדות עם מצבים תחרותיים כמו ממשל. עיצוב מנגנון שממנף את תורת המשחקים לתכנון מערכות המייצרות את התוצאה שנובעת ממנו. ספר זה נגזר בין השאר מניסיוני ביישום ובדיקת עיצוב מנגנון לקהילות בלוקצ'יין עולמיות. אסור לתכנון טוב להניח מערכת סגורה ונקייה משיתוף פעולה חיצוני. אינך יכול "להוציא מחוץ לחוק" מפלגות פוליטיות; עליכם לתכנן מערכת שאינה מאפשרת להרכיב אותם מלכתחילה.

בואו ניקח רגע ונבחן כמה מההשלכות הלא רציונליות של מערכת המפלגות. בשנים הראשונות של ארצות הברית, סגן הנשיא היה המועמד השני בבחירות. האם אתה יכול לדמיין שילוב של טראמפ/הילארי? מכיוון שמערכת המפלגות מקטבת את האוכלוסייה התוצאה הארכיטיפית המשתמעת תהיה השטן/ישו או ישו/השטן וכל שנתיים היא תתחלף. מכיוון שהדבר היה בלתי נסבל יש לנו כעת מערכת שבה הנשיא/סגן הנשיא מתמודדים כצוות.

אך מדוע עלינו להגביל את הצוות לנשיא וסגן נשיא? מדוע לא להחליף את כל הממשלה בפודלים הנאמנים של המפלגה הזוכה? האם העם באמת מתכוון להעמיד נשיא בראש ביורוקרטיה לא נאמנה? האמונה הרווחת היא כי הדבר יוצר "איזונים ובלמים" ומכריח את שני הצדדים להתפשר. צריך לתהות איך השטן וישו יכולים להתפשר? כיצד יכול "טוב" להתפשר עם "רשע"? אם הם אכן מתפשרים האם זה לטובת העם או רק לטובת "ישויות הרוחניות האלוקיות" (המכונות גם המעמד השולט)? אם העם בוחר את ישו, האם על עובדי השטן לעשות כמיטב יכולתם לחתור תחתיו? האם לשים את השטן בראש השמיים או את ישו כממונה על הגיהנום?

במערכת המפלגתית מבוטל כוחו של כל פוליטיקאי עצמאי. במקרים קיצוניים, מספר רב של בעלי תפקידים ממשלתיים שלא נבחרו יכול לעבוד נגד נשיא פופולרי. אם אינך מתיישר עם אחת משתי המפלגות העיקריות, חסרה לך התמיכה הפוליטית הדרושה כדי לחולל שינויים.

בהינתן מערכת דו-מפלגתית, כל ההתלבטות והמשא ומתן מתרחשים בין הנהגת הצדדים ולא בגוף הנציגים הגדול יותר. ההנהגה האמיתית

נמצאת לעיתים קרובות מאחורי הקלעים ולא נבחרת. הצדדים מסכימים בקלות על דברים המחזקים את מערכת שתי המפלגות; לכן, עם הזמן צדדים חיצוניים מתקשים יותר ויותר אפילו להגיע לקלפי או לוויכוחים. בסופו של דבר אנו מגיעים למערכת מפלגתית אחת שבה הוויכוחים בין האגף "שמאלי" ו"ימני" מוגבלים לנושאים שאינם משפיעים על מבנה הכוח.

בשנים האחרונות אנשים למדו שכדי שיהיה להם סיכוי בבחירות הם חייבים ללבוש גופיה אדומה או כחולה ואז לעבוד במערכת הממשל הפרטית שהוגדרה על ידי כל צד. רון פול וברני סנדרס זכו שניהם להצלחה ראשונית אדירה על ידי שימוש בתהליכים הפנימיים של מפלגותיהם בניסיון להשיג את המועמדות למפלגה. בשני המקרים הכוחות העומדים מאחורי המפלגות האדומה והכחולה שינו את הכללים "ורימו" אותם מתוך ההזדמנות להיות המועמדים למפלגה. אלה אמנם הדוגמאות הגלויות ביותר לאופן שבו כל צד מפקח על הממשל הפנימי שלו, אך יש אינספור דוגמאות קטנות יותר של שני הצדדים הפונים נגד "זרים".

במילים אחרות, מדינתנו לא בחרה במודע להיות מנוהלת על ידי התהליכים העיקריים של המפלגה, יותר מכפי שביטקוין בחר לרכז את השליטה בחוות הכרייה. הריכוזיות של כריית הביטקוין בחוות היא בלתי נמנעת והגיונית בהתחשב בתורת המשחקים המעורבת במבני התמריצים של ביטקוין. סאטושי לא התכוון לתוצאה זו יותר מכפי שכותבי החוקה התכוונו שהיא תפתח למפלגות פוליטיות. המפלגות הגדולות התפתחו ואז העבירו חוקים כדי לשמר את עצמן ואת כוחן. אדם ציני עשוי להגיע למסקנה כי התהליכים הראשוניים נוצרו כדי לתת אשליה ש"העם" הוא האחראי על המפלגות. מכיוון שהמפלגות נחשבות לארגונים פרטיים, יש מעט מאוד דין וחשבון בנוגע לפוליטיקה הפנימית של המפלגה ולבחירות הפנימיות שלהן. רוב המפלגות האלטרנטיביות אפילו לא מקיימות פריימריז ומיישמות תהליך משלהן לבחירת מועמדים. בין אם אתה ציני ובין אם לא בנוגע ללגיטימיות של תהליכי בחירת המועמדים הראשיים, שתי המפלגות הגדולות מיישמות תהליכי בחירה שהספר הזה ידגים שמבחינה מבנית אינן מסוגלות לייצג באמת את הרצון של חברי

המפלגה, שלא לדבר על הרצון של אזרחי ארצות הברית.

הכללים שכן קיימים במדינות מסוימות מתמקדים בהגבלה שתוכלו להצביע רק בפריימריז בודד. הבוחרים חייבים לבחור להיות בקבוצה האדומה או בקבוצה הכחולה. אם הצוותים האדומים והכחולים באמת התעניינו בטובת המדינה והמצביעים באמת התעניינו בטובת המדינה, אז המצביעים היו צריכים להיות מסוגלים להצביע בשני הפריימריז. על ידי בחירת שבט הבוחר אינו מסוגל עוד לייצג באופן מלא את האינטרס של המדינה; במקום זאת הוא מתיישר לפחות חלקית עם שבט אחד נגד אחר.

פרק של משפחת סימפסון תפס את האבסורד שבמצבנו. הומר מגלה ששני המועמדים לנשיאות הם בעצם חייזרים מהחלל. בפעולה להצלת האומה, הוא מתנגש בעב"ם בבניין הבירה ואז מסיר את המסיכה מפני החייזרים בטלוויזיה בשידור חי. כולם בקהל מתנשפים! ואז החייזרים מתגרים באנשים, "כן, זה נכון, אנחנו חייזרים. אבל מה אתם הוליס לעשות בקשר לזה?... זו מערכת של שתי מפלגות... אתם צריכים להצביע לאחד מאיתנו." אחרי צחוק חייזר מטורף, מישהו מהקהל מדבר ואומר "אני אצביע לצד שלישי!" החייזר האחר מגיב, "קדימה... בזבז את הקול שלך!" הבחירות נמשכות והאנשים משועבדים לעריצות זרה. בסופו של דבר אומר הומר לאשתו מארג', "אל תאשימי אותי, הצבעתי לחייזר האחר."

הדבר החשוב ביותר שכל מערכת ממשל חייבת לשמור עליו הוא היכולת של העם לחולל שינויים. ג'ון פ. קנדי אמר פעם, "אלה שהופכים מהפכה שלווה לבלתי אפשרית יהפכו את המהפכה האלימה לבלתי נמנעת." למרבה הצער, המערכת הדו-מפלגתית שלנו בשילוב עם מספר גורמים אחרים יצרו מערכת שהופכת את השינוי לכמעט בלתי אפשרי.

להלן כמה מהגורמים שהופכים את זה לכך:

1. Gerrymandering מארגן מחוזות בצורה מניפולטיבית כך שמפלגה אחת תזכה בכל מחוז, והעלמת כל סיכוי להשפעה שעשויה להיות למפלגת מיעוט
2. התקשורת שולטת בדיון על מי זכאי להיות מועמד ואיזה מידע יש לציבור הרחב

3. יתרון למכהן

4. מימון קמפיין שמעדיף ידוענים ופזרנים גדולים

5. ויכוחים מבוקרים

6. התמקדות בפוליטיקאים ולא במדיניות (רצח אופי)

7. זיוף בקלפי

נצטרך להיות מטורפים להמשיך לעשות את אותו הדבר ולצפות לתוצאה שונה. הגיע הזמן ליישם תהליך חדש המחשיב את כולם במדינה ללא משוא פנים, ללא עדיפות לוותיקים וללא שחיתות של גורמים במפלגה.

דמוקרטיה אמיתית

האם אתה מרגיש שהקול שלך באמת משפיע? האם אתה מאשר את התנהלות הדברים? האם אתה סומך על פוליטיקאים? מתי בפעם האחרונה כתבת לנציג שלך? מתי בפעם האחרונה הם כתבו בחזרה עם משהו לא גנרי? האם על הרוב לשלוט? האם על קליפורניה להשפיע יותר מאיווה? האם לערים צריכה להיות יותר השפעה מאשר לאזורים הכפריים? האם על סין והודו לשלוט בעולם?

דמוקרטיה מובנת בדרך כלל כשלטון "של", "על ידי" ו"עבור" העם; עם זאת, ישנן צורות רבות של "דמוקרטיה" הכוללות דמוקרטיה ישירה, דמוקרטיה דיונית, דמוקרטיה ייצוגית, רפובליקות דמוקרטיות וכו'. בתוך כל צורות הדמוקרטיה הללו ישנן אינספור דרכים "לספור את הקולות", שכל אחת מהן מנסה לקבוע תוצאה "הוגנת" "המייצגת" את העם.

נאמר שדמוקרטיה היא צורת השלטון הגרועה ביותר, למעט כל השאר. עם זאת, האם כל הממשלות "הדמוקרטיות" שוות או שמא צורות שלטון דמוקרטי "שוות יותר" מאחרות? האם יש טובות יותר בייצוג "רצון העם" ובהגנה על זכותו של העם לשנות את ממשלתו?

ניתן לראות בדמוקרטיה ניסיון לנהל את החברה על פי הסכמה של הרוב. היום הדבר היחיד שאנחנו יכולים להגיע להסכמה עליו הוא

שהמערכת שלנו מקולקלת. בפנינו עומדות בחירות כוזבות שהוכנו על ידי מערכת של שתי מפלגות וקרטל תקשורת מרכזי. רק בגלל שממשלה מקיימת בחירות לא אומר שהיא ממשלה על פי עקרונות הדמוקרטיה. אחרי הכל, אפילו דיקטטורים מקיימים בחירות ומעטים מעזים להתמודד או להצביע נגדם. מה תועלת בבחירות אם הכללים אינם מסוגלים למנוע רמאות?

הגעתי לתובנה ש"דמוקרטיות" מודרניות הן DINO - Democracy In Name Only (דמוקרטיות בשם בלבד). DINO הוא שם מתאים למערכת ממשל "דינוזאורית" הזוללות את אוכלוסיותיהן כמו מפלצת בלתי נשלטת. DINO לא חושפים את דעת הקהל; במקום זאת, הם נותנים לעם תחושה מזויפת של קונצנזוס בזמן שבצועות עליהם מניפולציות על ידי מיעוט נסתר (ולא כל כך נסתר) של עריצים.

ג'ייסון ברנן, בספרו "נגד דמוקרטיה", מתאר את כל הדרכים בהן DINO נכשלים. אשמח לשלב חלק ניכר מעבודתו כדי להדגים את הבעיות בדמוקרטיה כפי שהן קורות בדרך כלל, אך הדבר יפגע במוקד ספר זה; אז אסכם כמה נקודות עיקריות.

ברנן מתייחס לרמה המדהימה של בורות פוליטית של האזרח הטיפוסי לגבי הדברים הבסיסיים ביותר. לדבריו, "כשמדובר בפוליטיקה, יש אנשים שיוזעים הרבה, רוב האנשים לא יודעים כלום, ואנשים רבים יודעים פחות מכלום." המדען הפוליטי לארי ברטלס ציין כי "הבורות הפוליטית של הבוחר האמריקני היא אחד המאפיינים המתועדים ביותר של הפוליטיקה העכשווית." ברנן מציין כי במבחן ידע פוליטי, 25% מהמצביעים היו מעודכנים היטב, 25% מעודכנים בצורה גרועה, 25% אינם יודעים, ו-25% בעלי מידע מוטעה באופן שיטתי.

הוא מבהיר מאוד את הנקודה בדוגמה זו:

דמיין שאתה נמצא ב'מי רוצה להיות מיליונר?! המארח שואל אותך את שאלת מיליון הדולר, "מי תמך יותר בזכויות הפלה בשנת 2000, אל גור או ג'ורג בוש?" ניח שאתה לא יודע, אבל המארח נותן לך אפשרות להטיל מטבע או להתקשר לבוחר אקראי של ארה"ב משנת 2000. - עליך להטיל מטבע; התוצאה תהיה אמינה יותר.

כיצד אמורה הדמוקרטיה לייצג את טובת העם כאשר העם אינו סתם בור באופן רציונלי, אלא שאיכות הידע שלהם גרועה סטטיסטית מניחושים אקראיים?

ברנן הוא נגד דמוקרטיה מכיוון שכפי שהיא מיושמת בדרך כלל, היא לא מייצרת תוצאות ממשל טובות. ספרו מתעד את כל ההטיות הקוגניטיביות המשפיעות אפילו על האנשים הרציונליים ביותר. הוא גם מזהה את המנגנונים העומדים מאחורי השבטיות וכיצד מתרחשת התגבשות של מפלגות פוליטיות. הוא מדגים כיצד עידוד דיון פוליטי אינו מוביל לפשרה, אלא מקטב אותנו. בסופו של דבר ברנן טוען שלא לכל אחד תהיה זכות הצבעה וכי עלינו לנקוט באמצעים כדי להגביל את זכות ההצבעה "לידענים". הגדרת "ידיעה" עדיין רחבה למדי כך שרוב האנשים יוכלו להשיג זאת בקלות. למרות שאני יכול להסכים עם הערכת הבעיות שלו, אני לא מרגיש שהוא מציע פתרונות ברי קיימא.

הבעיה היא לא חוסר הידע, אלא הציפייה שאנשים צריכים בכלל להזדקק ל"ידע פוליטי". אולי עלינו לשאול אנשים על דברים שהם יודעים עליהם במקום לצפות שכולם ידעו הכל כדי להצביע בצורה מושכלת. לכל אחד יש ידע ייחודי בעל ערך, ולאף אחד אין את כל הידע הדרוש. דמוקרטיה אמיתית מיישמת תהליך הרוותם את חוכמת ההמונים ומגינה באופן שיטתי מפני הצורך בידע גלובלי לקבלת החלטות עצמאיות נבונות.

על מנת לשפוט את איכותה של ממשלה עלינו לקבוע מערכת ערכים. בדרך כלל, ההבדלים בערכי היסוד הם שמובילים אנשים סבירים להתנגד באלימות למטרת וכוח השלטון. אנשים רבים רוצים להגביל את כוח השלטון על בסיס חוקה; אנשים אחרים רוצים שהממשלה תהיה בעלת כוח טוטליטרי מרבי על מנת ליישם את החברה האוטופית שלהם. רק ברגע שנוכל להסכים על הגבולות (אם בכלל) על כוחה של הממשלה, אנו יכולים להתחיל לדון כיצד ניתן להשתמש בכוח זה ומי צריך להפעיל אותו.

אני מביא מעט טיעונים לגבי אופן השימוש בכוח השלטון; במקום זאת, אני מתמקד כמעט לחלוטין ב**תהליך** של האצלת הכוח הזה

ליחידים. בסופו של יום כל ההחלטות (צווים, חוקים, פסקי דין וכו') מתקבלות על ידי יחידים ובחירתם של אנשים אלה קובעת את גורלה של חברה. דיקטטור טוטליטרי לכל החיים עם עקרונות ליברטריאניים יכול ליצור חברה שונה לחלוטין מאשר דיקטטור טוטליטרי לכל החיים עם אידיאולוגיה מרקסיסטית. כמו כן, דמוקרטיה יכולה לבחור אנשים לשלטון ולקבל מגוון רחב של תוצאות בהתאם למוסר האוכלוסייה וליושרה וצורת התהליך הדמוקרטי המיושם.

דיונים על אופן השימוש בכוח הממשלתי תמיד יפלגו אותנו והוויכוחים הללו הם אלה ששומרים על המפלגות הקיימות בשלטון. עלינו לקחת צעד לאחור מהנושאים הפוליטיים ולהקים תהליך חדש להשגת קונצנזוס וביסוס הסכמה. הסכמה היא המפתח לשמירה על לגיטימציה ארוכת טווח בעיני האוכלוסייה. אז נוכל להשתמש בתהליך זה כדי לקבל החלטות בנושאים פוליטיים מבלי להתדרדר לפרעות.

בין אם אתה משתמש בבחירות ובין אם לאו, כל האנשים מתארגנים בסופו של דבר למנהיגים ומונהגים ויש האצלת כח בפועל. אם לא מדובר בבחירות, זה יכול להיות מבוסס על פחד, כבוד, פופולריות או שושלת משפחתית. אין מנוס מהצורך להאציל את הכוח, ולכן עלינו למצוא את הגישה הטובה ביותר (או הכי פחות גרועה).

כל כוח נובע מהסכמה

כל כוח שלטוני נובע מהסכמת האוכלוסייה, אפילו אוכלוסייה הסובלת תחת הדיקטטור הגרוע ביותר שניתן להעלות על הדעת. האתגר להיחלץ מדיקטטור או ממערכת מפלגתית מושחתת הוא לתאם מספיק אנשים כדי להגיע להסכמה חדשה על מי צריך להיות בשלטון. לכן אנו יכולים להגדיר מחדש את בעיית הממשל כבעיית בניית קונצנזוס וכי חברה מצליחה מיישמת תהליך שלטוני המגן על יכולת העם להגיע להסכמה חדשה.

ככל שממשלות הופכות מושחתות יותר ועריצות יותר, הפועלות נגד האינטרס של החברה, הן נוקטות בצעדים שנועדו למנוע מהאוכלוסייה להגיע להסכמה חדשה. הם עושים זאת כדי להגן על הכוח שהשיגו באמצעות מערכת הקונצנזוס הקיימת. זה כמו לחתוך את השלבים

בסולם הכח תוך כדי טיפוס. זה בדרך כלל לובש צורה של תעמולה וצנזורה, אך יכול להתממש גם בכלא ובמוות עבור אלה המנסים לארגן קונצנזוס חדש בדרכי שלום. שימו לב לכל תוכן שמצונזר; זה כמעט תמיד מעיד על איום על בעלי הכוח ועל הידע שאתה כנראה צריך לדעת. האמת אינה דורשת צנזורה; לעומת זאת, שקרים תלויים בצנזורה של האמת.

לעתים קרובות קל לרוב המכריע להסכים שממשלה קיימת מושחתת וכי מוסדות החברה אינם משרתים יותר את האינטרס של הציבור. סקרי מכון גאלופ מראים 70% הסכמה בנקודה זו. עם זאת, זה הרבה יותר קשה לגרום לאנשים להסכים על פיתרון. בעלי השררה יהיו אשר יהיו יפצלו בכוונה את האוכלוסייה בתעמולה וטובות הנאה פוליטיות כדי להכשיל את יכולת האוכלוסייה לעבוד יחד. אחרי הכל, איך משלם מיסים נטו יכול להתפשר עם מקבל טובות הנאה נטו? איך מישהו שהתמכר לתוכנית ממשלתית יכול לנשוך את היד שמאכילה אותו?

ברגע שמערכת פוליטית הופכת מושחתת, אי אפשר להשתמש במערכת כדי לתקן אותה. בתיאוריה, האוכלוסייה פשוט תסיר את "השחקנים הרעים" ותחליף אותם ב"שחקנים טובים", אך בפועל זה לא קורה. הסיבה לכך היא שהבעיה היא שחיתות שורשית בשיטה ולא שחיתות אינדיבידואלית ומכיוון שאין הסכמה לגבי המשמעות של "טוב" ו"רע".

במגילת העצמאות מייסדי ארצות הברית ממחישים את הרציונל וההצדקה לפירוק מערכת פוליטית קיימת ולהקמת מערכת חדשה. בעוד שהחברה המודרנית עשויה להתנגד לטענות ה"מובנות מאליהן" ביחס לבורא, אלוהי הטבע והזכויות הבלתי ניתנות לערעור, הנחת היסוד של ההצהרה נותרה: כי בכל פעם שצורת ממשל כלשהי הופכת להרסנית לכוונת העם, זכותו של העם היא לשנות או לבטל אותה ולהקים ממשלה חדשה, להניח את היסודות שלהם על עקרונות כאלה ולארגן את סמכויותיה בצורה כזו, שלדעתם נראה שישפיעו על ביטחונם ואושרם.

הכרזת העצמאות

כאשר במהלך האירועים האנושיים, מתעורר צורך שעם אחד ימוסס

את העבותות הפוליטיות שחיברוהו לעם אחר, ויקבל על עצמו מקום שווה ונפרד בין כוחות האדמה שאליה חוקי הטבע והאלוהים של הטבע מזכים אותם, מחייבו כבוד הגון לדעות האנושות שהוא יצהיר על הסיבות המניעות אותו להפרדה.

אנו מחשיבים את האמיתות הללו כמובנות מאליהן, שכל בני האדם נוצרו שווים, שניתנו להם על ידי הבורא זכויות מסוימות בלתי ניתנות לערעור, שבין אלו נמצאים חיים, חירות וחתירה לאושר. וכדי להבטיח זכויות אלה, ממשלות מוקמות בקרב בני האדם, השואבות את סמכויותיהן הצודקות מהסכמת הנשלטים. שבכל פעם שצורת ממשל כלשהי הופכת להרסנית למטרות אלה, זכותו של העם לשנותה או לבטלה, ולהקים ממשלה חדשה, להניח את יסודותיה על עקרונות כאלה ולארגן את סמכויותיה בצורה כזו, אשר עליהם נראה שהכי ישפיעו על בטיחותם ואושרם.

זהירות אכן תכתיב כי אין לשנות ממשלות שנוסדו זה מכבר למען סיבות קלות וחולפות; ובהתאם לכך הניסיון מראה כי האנושות נוטה יותר לסבול רוע שגורם לסבל, מאשר לתקן את מצבם על ידי ביטול המבנים אליהם הם רגילים.

אך כאשר שרשרת ארוכה של התעללויות וגזלנות, השואפת תמיד לאותו אובייקט, מעיזה על תכנון להפחתתם תחת דספוטיזם מוחלט, זכותם, חובתם לזרוק ממשלה כזו ולספק שופרים חדשים לִבְטָחוֹן עתיזם.

הכרזת עצמאות שונה בתכלית מבקשת פריווילגיות וויתורים מהמעצמות. כיום אנשים רבים נלחמים מלחמה בעד תלות, המכונה גם הזכות לאלץ אחרים לספק להם סחורות ושירותים שאינם מסוגלים או לא רוצים להרוויח בעצמם. עצמאות היא לקיחת אחריות על חייך ועל הקהילה המקומית שלך. ההפך מעצמאות היא תלות. עצמאות נחוצה לחופש; ללא חופש אתה למעשה משועבד. אם אינך אחראי על חייך, אז אתה תלוי במישהו שהופך לאחראי עליך. העבדות שלך גדלה עם התלות שלך והחופש שלך גדל עם עצמאותך.

מעניין שהחברה שלנו מדברת לעתים קרובות על מלחמה למען

"חופש" ו"דמוקרטיה", אך כמעט אף פעם לא מדברת על מלחמה למען עצמאות. העצמאות היא היסוד של חופש ודמוקרטיה. חופש ו"דמוקרטיה" לא בהכרח נותנים לך עצמאות. עצמאות דורשת הסתמכות-עצמית ואחריות. כדי להבין את ההבדל הקריטי בין חופש לעצמאות, קחו בחשבון שיש אנשים שטוענים שאחריות מפריעה לחופש שלהם. לדוגמא, הצורך ללכת לעבודה מפריע לחופש שלך לצפות בטלוויזיה. על ידי טענות כאלה, אנשים שואפים להשיג את חירותם על חשבון העבדות של מישהו אחר באחריותם הנשכחת. על מנת לשלם עבור הטלוויזיה שלך, מישהו אחר היה צריך לשאת באחריות של ללכת לעבודה.

באופן אירוני, עצמאות היא תנאי מוקדם להסכמה והסכמה היא תנאי מוקדם לממשל דמוקרטי לגיטימי. אינך יכול להילחם על חופש ודמוקרטיה מבלי להילחם על זכותך לעצמאות. ללא עצמאות פרטנית אין לך דמוקרטיה.

אולי קל לדמיין זאת כהבדל בין נער מתבגר שרוצה "חופש" לחיות את חייו איך שהוא רוצה בזמן שהוא עדיין גר תחת גג הוריו, אוכל את האוכל שלהם ונוהג במכוניתם. חיפוש חופש תוך השארת תלות הוא לחפש את חופשך על חשבון מישהו אחר. מה שהנער הנדון צריך לחפש הוא הזכות לעבור דירה ולדאוג לעצמו.

במקרים רבים המתבגר סופר את העלויות ומבין שהוא עדיין לא מוכן לחיים עצמאיים לחלוטין. יש לו הרבה מה ללמוד על הטיפול בעצמו ועליו להקריב את זמנו ומרצו בכדי לייצר את מה שהוא מקבל כרגע מהוריו "בחינם". האמת היא ששום דבר לא בחינם; בסופו של דבר הוריו ימותו, והוא יאלץ להיות אחראי על חייו שלו או שהוא ימות.

מה שבני נוער באמת רוצים זה עצמאות. הם רוצים את היכולת לעשות את הבחירות שלהם בעצמם. אם הם לא יכולים לשאת באחריות המלאה של חיים עצמאיים, הם יכולים למצוא את הדבר הבא הטוב ביותר: חיים עם שותף (או כמה). במקרה זה הנער מחליף את הכללים העריציים של הוריו ("הממשלה" בה נולד) עבור כללי הקונצנזוס המקובלים יותר של שותפיו לדירה ("אמנת שלום" שנבחרה על ידו ועל

ידי שותפיו לדירה). עדיין יש לו מטלות, מגבלות על רעש ומגבלות על חברים, אבל הוא מקווה שיהנה מחירות רבה יותר (מכיוון שהסכים) מכפי שהיה תחת גג הוריו במקום שלא היה משא ומתן. כדי לקבל את החופש הזה הוא עדיין צריך להרוויח מספיק כדי לכסות את חלקו בשכר הדירה חשמל, מים וכו', או שהשותפים לדירה שלו יזרקו אותו.

המאבק למען עצמאות הוא מלחמה על הזכות לדאוג לעצמך, לחיות ולתת לחיות. המאבק למניעת עצמאות הוא כמו הורה שנועל את המתבגר בבית בו הוא נאלץ לעשות מטלות ולעבוד בעסק המשפחתי. זה יהיה כאילו השותפים שלך לדירה מסרבים לתת לך לעבור כי הם רוצים את עזרתך בתשלום שכר הדירה שלהם. זה כמו שאנגליה מסרבת לתת למושבות לעזוב בשלום. זה כמו שמדינות הצפון מסרבות לתת למדינות הדרום לנהל את עצמן. זה כמו בעלי עבדים המסרבים לתת לאנשים לעבוד עבור אחרים.

אנשים רבים תופסים הכרזת עצמאות כהכרזת מלחמה, אך זה לא צריך להיות כך. העצמאות מתחילה כמצב נפשי של הוויה, שכאשר פועלים לפיה זה גורם להקטנת התלות שלך בסטטוס קוו תוך ארגון וכיבוד מערכת מקבילה של קונצנזוס.

ככל שאנו תלויים יותר בהורינו, קשה יותר לצאת ולהנות מהחופש הנגזר מאחריות לעצמאותינו. אם ברצוננו להשיג חופש מבעלי השררה עלינו להסיר תחילה את תלותנו בהם ולקחת אחריות על חיינו, על הקהילה שלנו ועל החברה שלנו.

פעולת העצמאות הראשונה היא לפנות לשכנים ולהזמין אותם להצטרף אליך ביצירת חוזה חברתי חדש ותהליך חדש להשגת קונצנזוס. ספר זה ייתן לך ולשכניך מדריך לבניית קונצנזוס חדש בקהילה שלך המבוסס על עקרונות לצורת ממשל דמוקרטית חדשה שמטרתה להיות טובה יותר ממערכות שהוטמעו בעבר ומציגה מפת דרכים ליישומה בעולם. עם זאת, שום מערכת שלטון אינה מושלמת, ואפילו צורת השלטון הטובה ביותר נתונה לחסדי רמת המוסריות של העם הנשלט.

האמצעים מקדשים את המטרה

בהתחשב בשלל התהליכים ה"דמוקרטיים" כיצד נוכל לקבוע את

הטוב ביותר ליישום כאשר אנו בונים מחדש את החברה העצמאית שלנו? איך נשפוט אותם?

אולי אחת הבעיות הגדולות ביותר בה מתמודדים אנשים היא לשפוט מערכת על פי התחזית האישית שלהם לגבי תוצאותיה. כאמור, אנשים יכולים לשפוט את האמצעים כטובים או רעים בהתאם לתוצאה החזויה. אם אתה במיעוט, הרעיון של כוח דמוקרטי בלתי מוגבל (בין אם ישיר או עקיף) יכול להוות איום. משמעות הדבר היא כי בעלי דעות המיעוט טוענים ל"זכויות" ו"גבולות" לכוח השלטון. בסופו של דבר אנשים יתלוננו כאשר האנשים המנהלים את הממשלה מתעלמים מהגבולות החוקתיים. ואז הם אובדי עצות כשהם מבינים שאין להם שום מוצא. המאבק על הלגיטימיות של "הצבעה עממית" מול "בחירות של אלקטורים" תלוי לעיתים קרובות באיזה צד של המפה הפוליטית נמצא הדובר. אנשים יחליפו צד בין בחירות לבחירות, מה שאומר שדעתם אינה מבוססת על עקרונות.

פילוסופיית ה"מטרה עצדיקה את האמצעים" היא זרע של רצח עם ואוטופיות טוטליטריות. על האמצעים להצדיק את עצמם ולהיות עקביים עם האמת ושלמות הקונצנזוס הקהילתי. על האמצעים לייצר תוצאות המתקנות את עצמן. סלידה מהתוצאה אינה כשלעצמה טענה נגד האמצעים. מנקודת מבט מסוימת, אין "מטרה", יש רק את האמצעים, ולכן האמצעים מצדיקים את עצמם טוב יותר. לקבל "מטרה" מניח שאין צורך בחוקים או שינויים נוספים. "מטרה" מרמז על האפשרות לשלול מאחרים את הדרך לכוח. זה מרמז על סוף הדמוקרטיה.

החברה היא תכונה הנובעת מיחידים ועל השניים לחיות במערכת יחסים סימביוטית מכיוון שאנשים תלויים בחברה והחברה מורכבת מאנשים. האתגר של השלטון הוא שהוא אמור להיות מופעל על ידי יחידים לטובת החברה, אך אנשים מושחתים בקלות על ידי היכולת להשתמש בכוח שמעניקה להם החברה לצורך רווח אישי.

השאלה של ממשלה המשרתת יחידים מבולבלת עוד יותר כאשר היא לוקחת מאחדים כדי לתת לאחרים. בסביבה כזו ניתן להשחית את הדמוקרטיה באמצעות קניית 51% בהטבות שנלקחו מ-49% בעוד מיעוט

קטן מפעיל את הממשלה לטובתם האישית. לא מספיק שהממשלה תשרת כמה; היא חייבת לשרת את כולם. המבחן הקובע אם ממשלה משרתת את כל החברים אינו יכול להתבסס על תוצאות ספציפיות, אלא על סמך האמצעים שבהם מושגות תוצאות אלה. באופן ספציפי יותר, ממשלה שמאפשרת התנתקות ללא מלחמה היא ממשלה שיש בה הסכמה מרצון של העם ומשרתת את כל העם. כל מי שהממשלה לא משרתת אותו יכול להתנתק.

השאלה הופכת להיות, כיצד עלינו לשפוט מערכת אם לא על פי מטרותיה? האם לא כל העניין בהקמת תהליך חדש להשגת עולם טוב יותר כפי שהוגדר על ידי מטרה כלשהי?

הבה נשקול דיקטטורה מיטיבה נבונה המנוהלת על ידי מלך פילוסופי. מערכת כזו עשויה לשרת את צרכי העם בימינו, אך בסופו של דבר המלך הפילוסופי ימות ודיקטטור מרושע ללא גבול יתפוס את מקומו. בעוד שתפיסת כוחו של דיקטטור מיטיב עשויה להיראות כדאית לאלה המתנשאים מספיק כדי להאמין שהם יודעים לנהל את הדברים, היא אינה מצליחה להיות מערכת בת קיימא ולכן יש לדחותה.

לשפוט תהליך דמוקרטי המבוסס על העם שהוא עשוי להעצים כיום זה כמו לשפוט דיקטטורה מיטיבה על סמך האדם שעתיד להיות מלך היום. בסופו של דבר כל התהליכים הדמוקרטיים יניבו תוצאות לא אופטימליות מכיוון שהם, למעשה, ממנים דיקטטורים זמניים שהם חלקם טובים, חלקם רעים, חלקם אינטליגנטים וחלקם בורים. עם זאת, בפוליטיקה, כמו במדעי המחשב, על עיצוב אלגוריתמים לשקול את הביצועים הטובים ביותר, המקרים הממוצעים והמקרים הגרועים ביותר. בחלוף מספיק זמן ניתן להניח שבסופו של דבר הביצועים הגרועים ביותר יתממשו. לקח רק כמה מאות שנים לשחוק לחלוטין את כוונותיהם של המלכים "הפילוסופים" שניסחו את החוקה. חלק גדול מהשחיקה הבלתי נמנעת כבר ניכר לג'ורג' וושינגטון כשעזב את לשכתו.

מכיוון שכוחה הלגיטימי של הדמוקרטיה נגזר מהסכמת העם לתהליך הדמוקרטיה, המיעוט שומר בהכרח על הזכות להיפרד ולהיות עצמאי. זכות העצמאות היא שמונעת מהרוב לזלול מיעוט. המיעוט האולטימטיבי

הוא הפרט. נאמר כי דמוקרטיה היא שני זאבים וטלה המצביעים על מה לאכול לארוחת הערב. הטלה עשוי להסכים לתהליך אם ורק אם צלעות טלה אינן בתפריט. ביום בו הזאבים מצביעים לאכול צלעות טלה, יש לטלה את הזכות להתנתק ואינו מחויב בסגולה דמוקרטית להציע את צווארו. החיות נסוגות חזרה לחוק הג'ונגל. את הכבש אפשר עדיין לאכול, אך לגיטימציה דמוקרטית לא קשורה לזה.

זה לא אומר שהכבשים לא יסכימו לוותר על קצת צמר או חלב בתמורה לתרומת הזאבים לביטחון. המפתח הוא שיש הסכם מרצון והסכמה מרצון למערכת פשרה.

עקרון הדמוקרטיה הוא שהעם צריך להיות בשליטה וכבר הוכחנו שהיכולת להצביע ל"מישהו" אינה אותו דבר כמו לתת שליטה לעם. אם האנשים היחידים בהצבעה הם "נצי מלחמה", אז איזו שליטה יש לאנשים שלווים? אם המועמדים היחידים שאנשים זוכים לשמוע עליהם הם מי שהתקשורת תומכת בהם, אז איך האנשים בשליטה?

חשיבות התפיסה של דעת הקהל

בין אם אנו אוהבים את זה ובין אם לא, האספסוף מנהל בסופו של דבר את החברה. זכויות קניין אינדיבידואליות חשובות כקליפת השום בזמן פרעות. אם דעת הקהל (קונצנזוס) פונה נגד משהו שום דבר לא יכול לעמוד בפניו לאורך זמן, אפילו לא הממשלות המדכאות ביותר. אוטופיה ליברטריאנית, סוציאליסטית, אנרכיסטית או מרקסיסטית היא תוצאה של שינוי דעת הקהל ושמירה על התמיכה הציבורית. אם אתה לא משנה את דעת הקהל או לחילופין מבצע רצח עם, אז האוטופיה לא יכולה להימשך. כל חברה שאינה יכולה לסבול חילוקי דעות היא שברירית ולא בת קיימא.

לרוע המזל רוב האנשים אינם מגבשים את דעתם על סמך שיפוט עצמאי, אלא מסתמכים על דעותיהם של אחרים. ב-22 השנים הראשונות לחיי היו לי שלל "דעות" שלא הגעתי אליהן בעצמי. דעות אלה נקלטו ממשפחתי וחבריי. בתורם, משפחתי וחברי לא ממש פיתחו את דעותיהם ממחשבה עצמאית. היינו העיוורים שהובילו את העיוורים.

בכל יום ויום אנשים מקבלים החלטות על סמך מה שהם חושבים

שאנשים אחרים חושבים. סגנון, שפה, מוסר, דת, פוליטיקה וכמעט כל מה שאתה יכול לחשוב עליו מושפעים מאוד ממה שאנחנו חושבים שדעות של אנשים אחרים הן. מה שאנחנו חושבים שאנשים אחרים חושבים שונה בתכלית ממה שהם באמת חושבים. מה שאנחנו אומרים לאנשים אחרים הוא לעתים קרובות מה שאנחנו חושבים שהם רוצים לשמוע במקום מה שאנחנו באמת חושבים. כשיש ספק רוב האנשים פונים למה שהם מאמינים שהוא דעת הקהל על פני דעתם שלהם, ורוב האנשים נמצאים בספק רוב הזמן. פנייה זו לדעת הקהל היא גם הסיבה שרוב האנשים נכנעים לתהליכים דמוקרטיים.

איך נדע בעצם מה אנשים אחרים חושבים? האם באמת יש לנו את היכולת לשאול את כולם? האם אנשים אחרים היו חולקים איתנו את דעתם מבלי לדעת מה אנו חושבים? מה קורה אם מישהו מסוגל להפעיל מניפולציה על איך אנו תופסים את מה שאנשים אחרים חושבים? מה אם מה שאנחנו חושבים שאנשים אחרים חושבים הוא לא מה שהם באמת חושבים?

חלק מהטכניקות המתוחכמות יותר של מניפולציה על דעת הקהל משחיתות את תהליך המדידה והדיווח. אם אתה יכול לשלוט בכלי התקשורת הגדולים ולהראות ללא הרף תמיכה בדעת מיעוט במקום בדעת הרוב האמיתי אז אנשים יאמינו שדעת המיעוט היא דעת הרוב.

אולי אחד הניסיונות הגלויים ביותר למניפולציה על דעת הקהל הוא השחיתות של "הסקרים המדעיים" לפני הבחירות. התקשורת מספרת לנו מי "ניתן לבחירה" ומי לא. כתוצאה מפרסום סקרים "מדעיים" אלה אנשים מסיקים כי מועמדים מסוימים אינם ניתנים לבחירה וכי אחרים פופולריים ביותר גם אם אינם כאלה.

אנשים מעטים אוהבים להיות במיעוט יוצא דופן מול הרוב. לעתים קרובות הם יתמכו בפומבי במה שהם מאמינים כדעת הרוב גם אם הם מתנגדים באופן פרטי. אנשים רוצים "להראות טוב" בעיני הרוב "הפופולרי". אנשים מפחדים מאלימות או שיחרימו אותם בגלל הדעה האמיתית שלהם. זה יוצר מעגל קסמים המחזק את עצמו המביא לסבל שקט ולדיכוי של הרוב.

התוצאה הסופית היא כמו זוג נשוי שסבל בשקט בארוחת ערב של תבשיל בשר בכל שבת מתוך אמונה שניטעה על ידי אקסית כי זו הייתה הארוחה המועדפת על בן זוגם. אף אחד מבני הזוג לא מוכן להודות שהם שונאים את תבשיל הבשר (כי הם אוהבים את בן הזוג), אך בכל זאת זה מה שהם אוכלים בכל שבת. אם אין לנו תחושה מדויקת של מה אנשים אחרים באמת חושבים אז אנחנו יכולים בקלות לסבול כשזה לא הכרחי.

סולומון אש ביצע ניסוי קונפורמיות קלאסי בשנת 1951. בניסוי זה הכניס משתתף לחדר עם מספר שחקנים וביקש מכל הנוכחים בחדר לבצע "צדיקת ראייה" המשווה אורך קווים. השחקנים היו ראשונים והסכימו על תשובה שגויה בעליל ואז המשתתף התבקש לענות. במהלך מספר ניסויים, 75% מהמשתתפים בחרו לפחות פעם אחת בדעה הקבוצתית על פני אבחנה אישית. בממוצע, כשליש מהמשתתפים העדיפו הסכמה קונפורמית עם הרוב גם כשהיה ברור שהרוב טועה. בעוד שכשנשאלו באופן עצמאי (ללא קבוצה), הפרטים טעו רק בערך ב-1% מהמקרים.

תאר לעצמך את הכוח שיש לאלגוריתם של מדיה חברתית להשפיע על דעתך בכך שהוא מכניס אותך אסטרטגית לחדרים וירטואליים עם שחקנים! דמיון עוד שהשחקנים אפילו לא צריכים לשתף פעולה במשחק; פשוט ניתן היה לבחור בכוונה ממיעוט כדי ליצור תפיסה של דעת הרוב.

מעשיהם של אנשים מעוצבים על ידי מה שהם מאמינים לגבי דעת הקהל. אחת הדרכים לדכא את המורל של הרוב הדומם היא לגרום להם להאמין שהם במיעוט. על ידי שליטה בתפיסת דעת הקהל האליטה יכולה לשנות בו זמנית את דעת הקהל המדודה ולבודד את אלה שחושבים בעצמם.

אם נשאף להשיג "אוטופיה" גדולה, נהיה קריטי שאנשים ישתפו פעולה בכדי לייצר מדידה מדויקת ואמינה יותר של הדעה המצרפית. איפשר תפיסת אמת של דעת הקהל היא הצעד הראשון לקראת מהפכה שלווה.

גישה אחת היא ליישם סקרים פרטיים, בלתי ניתנים להשחתה, בקרב

האוכלוסייה. אם רק אנשים היו יודעים מה אנשים אחרים חושבים באמת במקום המסכות שהם חייבים לשים בפומבי, אולי נוכל להבין שיש לנו יותר במשותף עם אחרים ממה שחשבנו. זה לא יהיה רק הרבה עבודה נוספת, אלא עדיין יכול לייצר את התשובות הניתנות על ידי שחקנים במקום גיבוש דעה עצמאית אם אנשים מגבשים את דעתם על סמך התקשורת.

כך או אחרת, כל מערכת דמוקרטית באמת חייבת להיות מתוכננת לחלץ תשובות כנות ועצמאיות מהעם. זה לא כל כך קל כשרוב האנשים בורים באופן רציונלי ברוב הדברים ולכן יש להם דעות שהם מאמינים באופן שגוי שהן שלהם. במציאות דעותיהם הן רק סכום של מה שהם מאמינים בטעות שכולם סביבם מאמינים. זה כמו קבוצה של אנשים שבה "כולם עוקבים אחרי כולם"; הם הולכים כמה גושי בניינים רק כדי לגלות שאף אחד לא מוביל אותם ואף אחד לא יודע לאן הם הולכים. אם לא ננקטים אמצעי זהירות, אנשים מיומנים בתעמולה יכולים לתפעל חברה דמוקרטית כך שתשרת את סדר יומם האישי.

איך אנשים יכולים להסכים אם הם הוטעו בכוונה? כיצד יכולות מפלגות אינטליגנטיות להסכים לתהליך דמוקרטי בידיעה כי "האספסוף" אינו מקבל בעצמו החלטות, אלא שהוא מונחה על ידי החליין מהמלין? ישנן דרכים לבנות את התהליך הדמוקרטי בכדי למזער את ההשפעה של חלילנים אלו.

דמוקרטיה ושלטון החוק

אנרכיסטים יגידו לך שהם אינם נגד כללים; הם נגד שליטים. שאל אותם אילו חוקים הם היו רוצים ותקבל תשובות שונות בתכלית. גם אם הם מסכימים על הכללים, בקשו מהם להסכים אם וכיצד הם הופרו ותקבלו שוב תשובות שונות בתכלית.

מה שאנו יכולים להסיק מכך הוא שגם אם אתה מאמין ב"שלטון החוק", עליך להגיע לראשונה להסכמה על הכללים ואז להמשיך להגיע להסכמה על מתי הופרו הכללים. החוק, בהיותו דומם, אינו מסוגל לאכוף את עצמו או לשפוט סכסוכים.

במובן מסוים, ה"חוק" בכללותו צריך להיות התהליך בו נקבעים

כללים ויישוב סכסוכים. שלטון החוק הופך אז לאכיפת התהליך. כדי להצליח, ההפרה של התהליך הדמוקרטי צריכה להיות שחור-לבן בצורה אובייקטיבית ככל האפשר, כדי שהמונים יוכלו להגיע בקלות להסכמה בשאלה אם אדם אשם בהפרה של תהליך דמוקרטי או לא (ויש להסירו מהשלטון) או חף מפשע. (ולכן צריך לשמור על כוחו).

"חוקים" אובייקטיביים הם שהופכים את שרשראות הבלוקים - הבלוקצ'יין והמטבעות הקריפטוגרפיים לדברים הכי קרובים ל"שלטון החוק" שיש. במרחב הבלוקצ'יין הוא מכונה "קוד הוא חוק" והכל הולך אם הקוד מאפשר זאת. הפרה של חוק הבלוקצ'יין היא כה אובייקטיבית עד כי מחשב יכול לקבל החלטה בינארית אוטומטית. למרבה הצער, מחשב יכול להיות אדון אכזרי כאשר "לשון החוק" אינה מסכימה עם "רוח החוק".

במדינות דמוקרטיות מכל הסוגים, "כישלון לקיים בחירות" הוא סימן שחור-לבן לכך שהממשלה הפרה את שלטון החוק ולכן אינה לגיטימית. הפתרון לכישלון זה הוא לחזור לשלטון החוק על ידי קיום בחירות. אם העם יכול להסכים על עיקרון פשוט מאוד זה, ניתן להימנע ממלחמת אזרחים ולהעביר את השלטון מכהונה לכהונה בשלום.

האתגר הוא התחום האפור של "זיוף בחירות". הרבה ממשלות מקיימות בחירות ויוצרות מספיק אי בהירות סביב התהליך כדי למנוע מהעם להגיע להסכמה שהבחירות אינן לגיטימיות. במערכת של שתי מפלגות עומדת בפני אנשים בחירה כוזבת, כך שגם אם ספירת הקולות הייתה כנה, בחירת המועמדים היתה מזוייפת.

העניין של ספר זה הוא להדגים ש"בחירות" זה לא טוב מספיק, ש DINO (דמוקרטיה בשם בלבד) הוא רק שלטון מיעוט סמוי. דמוקרטיה אמיתית חייבת לייצג באופן אמין את הקונצנזוס של רוב האנשים על ידי יישום תהליך חסין נגד פלגנות והשחתה של התהליך שלה.

שום חוקה אינה מסוגלת להבטיח זכויות אם אנשי השלטון בוחרים להתעלם מהן. שום הפרדת רשויות בין רשויות ביצוע, שיפוט וחקיקה אינה יכולה לשרוד את השחיתות והקנוניה של האנשים המעורבים. כיצד ניתן להפריד בין סמכויות כאשר האנשים בכל הענפים הם כולם חלק

ממפלגה אחת? שלטון החוק חייב לחיות בלב העם. זה חייב להיות פשוט לתיאור. זה צריך להיות טריוויאלי לזהות מתי הופר התהליך הדמוקרטי. והכי חשוב, הפיתרון להפרת החוק צריך להיות חזרה לחוק שהמונים יכולים לאמת באופן טריוויאלי על ידי קיום בחירות חדשות ובחירת מנהיגים חדשים.

זכרו, לצורך סעיף זה כלל ה"חוק" הוא התהליך הדמוקרטי, ולא "הכללים שעוברים על ידי בעלי השררה בשלטון". בתיאוריה, תהליך דמוקרטי באמת יוכל לתקן כל "שלטון מעשה ידי אדם". האנשים צריכים להיות מסוגלים לזהות בקלות מתי חוקים חדשים מנוגדים לחוק הדמוקרטי.

דמוקרטיה ישירה

התפיסה של דמוקרטיה ישירה היא שהעם לא צריך להסתמך על נציגים. העם צריך להצביע ישירות על כל החוקים. במבט ראשון נראה כי דמוקרטיה ישירה מונעת שחיתות של נציגים; עם זאת, ישנם כמה אתגרים שיש לטפל בהם.

מי זוכה לנסח את החוקים שהעם מצביע עליהם? מי זוכה להסביר את "משמעות" החוקים לבוחרים? רוב האנשים בורים באופן רציונלי מכיוון שהערך של השקעת זמן להבנת כל החוקים המוצעים הוא קטן להפליא ביחס ליכולתם להשפיע על התוצאה. אפילו חברי הקונגרס הנבחרים שלנו לא תמיד קוראים את החוקים שלנו לפני שהם מצביעים עליהם.

מערכת כזו תישלט על ידי בעלי אינטרסים מיוחדים, לוביסטים המבקשים לממש תועלת שמצדיקה את הזמן והכסף שהם מוציאים על מנת לקדם חוקים על אנשים שאינם מסוגלים להעריך את ההשלכות. גרוע מכך, התקשורת תשלוט על אופן הצגת החוקים, אילו חוקים מושכים את תשומת ליבם של אנשים, ואז ישחיתו את עצם ה"משמעות" של החוקים במוחם של האנשים.

יישום דמוקרטיה ישירה באופן יעיל ידרוש בסיס טכנולוגי, שכן הצבעות יידרשו לעיתים קרובות יותר. דגל אדום ענק מרחף מעל הרעיון כשהיסוד הטכנולוגי הנדרש יכשל מייד כאשר הסערה הגאומגנטית

דמוקרטיה אמיתית

הבאה (סערת שמש) או פולס אלקטרומגנטי EMP ישבש את מערכות החשמל והמחשב שלנו. בניית חברה על בסיס טכנולוגי שברירי מועידה אותה לכישלון במקרה הגרוע ביותר. לא רק שהטכנולוגיה שברירית, אלא שהיא גם מפרידה בין האנשים לתהליך. זה גורם לאנשים להיות תלויים בתהליכים טכנולוגיים של קופסה שחורה. זה מונע מהעם להיות מסוגל לזהות שחיתות, שכן כולם חייבים לסמוך על מומחים טכנולוגיים. הטכנולוגיה מונעת הפעלת דברים בקנה מידה קטן. אם האיימיש לא יכול ליישם את התהליך, כנראה שהוא לא ממש דמוקרטי.

יתר על כן, זה יכול להיות קשה לקבוע מתי הושחת תהליך הדמוקרטיה הישירה. גם אם אנו מיישמים דמוקרטיה ישירה וישרה להפליא לצורך העברת חוקים, לא ניתן להשתמש בדמוקרטיה ישירה להפעלת הרשות השופטת או הביצועית. שני ענפי ממשל אלה תלויים בכך שאנשים יפרשו את החוקים כדי לאכוף אותם ולשפוט סכסוכים.

למרות כל האמור, דמוקרטיה ישירה אינה בונה הסכמה; במקום זה היא מחלקת אותנו. אם 51% מהאוכלוסיה יוכלו להעביר חוק על חשבון 49% אז זה יקרה. דרישת אישור של 70% פירושה שכמעט שום דבר לא יוחלט (יצירת עריצות של סטטוס קוו). גם אם נקבל ששינוי בקצב נמוך הוא רצוי, כיצד בדיוק 70% יסכימו לחוקים הראשוניים? היעדר תהליך בניית קונצנזוס מדרגי הוא המסמר האחרון בארון של הדמוקרטיה הישירה.

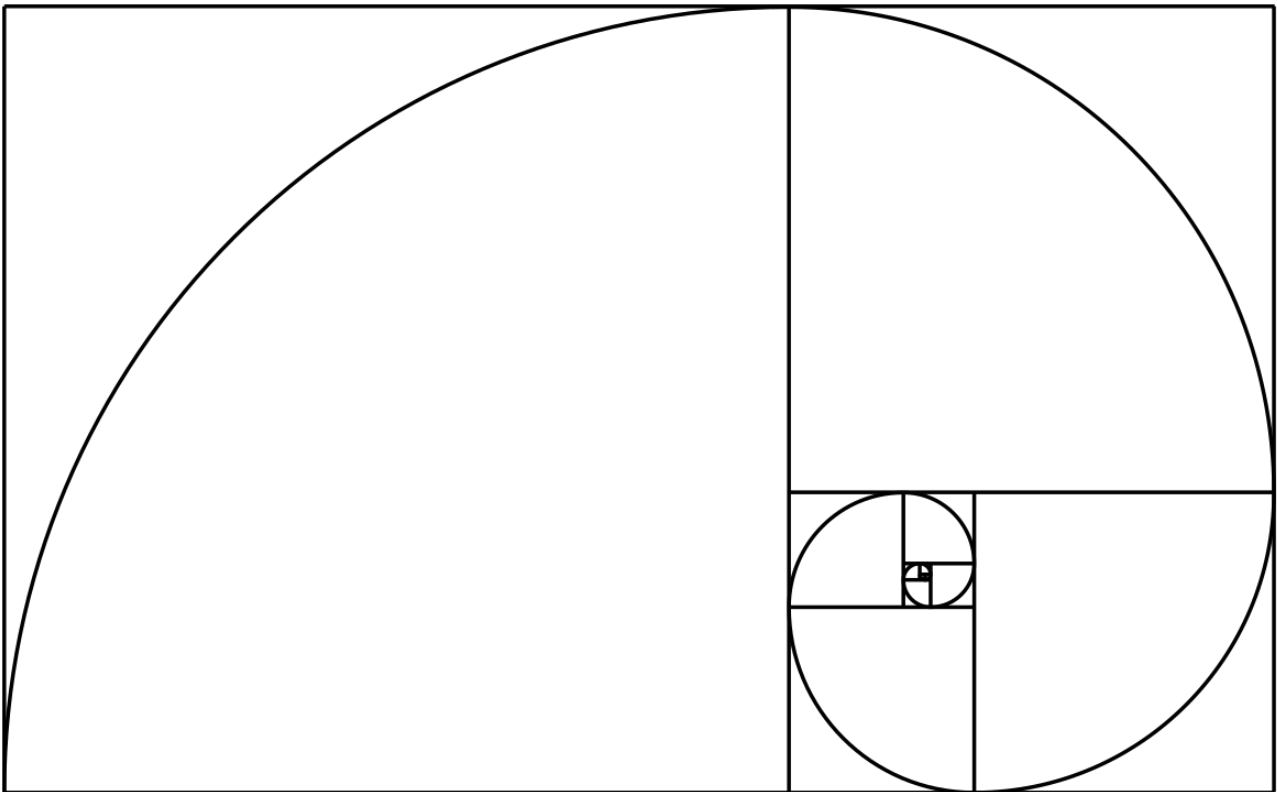
דמוקרטיה אמיתית

אם מטרת הדמוקרטיה היא להיות שלטון העם, על ידי העם ועבור העם, אזי עליו להיות בעל התכונות הבאות:

1. מורכב מאנשים עצמאיים
2. עצמאות מוגדרת כיכולת המיעוט להיפרד
3. עמיד בפני שליטה סמויה על ידי מיעוטים (0.01%)
4. לשרוד אוכלוסייה המולכת שולל באופן שיטתי
5. יכולת לייצר חוכמת המונים מידע מקומי

6. לא לדרוש מאנשים להחזיק בידע גלובלי
7. להעצים את הפרט ולא לחסל כוח
8. להגן על הרוב מפני מיעוט
9. להגן על המיעוט מפני הרוב
10. כישלון שקוף לכל
11. תהליך התאוששות מכישלון הברור לכל
12. העצמת אנשים להגיע לקונצנזוס חדש
13. לא מוטה יתר על המידה לסטטוס קוו

דמוקרטיה אמיתית קובעת תהליכים ליישוב סכסוכים רבים מול רבים ולפשרות שעמידים בפני לכידת מיעוט סמוי. זו מערכת שאנשים משתתפים בה מרצון כדי להימלט מחוק הג'ונגל. עליה להגן על המיעוט מפני הרוב ועל הרוב מפני המיעוט. דמוקרטיה אמיתית היא תהליך בו זכויות מתגלות ונאכפות בהסכמתו האמיתית של העם. הניסיון מלמד אותנו שמערכות DINO אינן מצליחות להבטיח דמוקרטיה אמיתית. אנו זקוקים לגישה חדשה.

כללי כוח יחסי

האם הרגשת שאי פעם שההצבעה שלך לא משנה? בקבוצה גדולה הסיכויים שההצבעה שלך משפיעים הם כמו הסיכויים להיפגע ממכת ברק. למעשה, סביר יותר שתוצאות הבחירות במדינה מאוכלסת יוכרעו על ידי המצביעים המאושפזים באקראי בתאונות דרכים בדרך להצביע. אם ההצבעה שלך כבר לא הייתה חסרת ערך, ככל שאוכלוסיית המצביעים גדולה יותר כך ההזדמנות להונאת הצבעה גדולה יותר וקשה יותר להוכחה. עם זאת, בקבוצות קטנות סביר להניח כי הצבעה בודדת תהיה הגורם המכריע ובספירת הקולות תהיה הרבה פחות הונאה.

תהליכים דמוקרטיים מסורתיים מתמוטטים בקנה מידה גדול בגלל הפער בין כוחו של הפרט לבין הכוח שהעם נותן לממשלתו. ככל שקהילה הולכת וגדלה כך קשה יותר לאדם (או למיעוט) לנהל משא ומתן ולאכוף הסכם שלום עם כל שאר החברים. קבוצות קטנות, בגודל של משפחה, יכולות בקלות להצביע או להתפשר באמצעים אחרים. מוניטין וחברות מרצון מאזנים את תורת המשחקים וממזערים את ההשפעה של המפגע המוסרי. אני דן בפירוט רב יותר במפגע המוסרי

בפרק נפרד בהמשך. במקרה של סכסוך בתוך קבוצה קטנה, לאדם יש אפשרויות רבות במסגרת "חוק הג'ונגל" לנהל משא ומתן, לאכוף או לעזוב חוזה שלום.

קהילות גדולות יותר המונות פחות מ-150 נפשות יכולות לנהל דמוקרטיה מסורתית או אפילו דיקטטורות, אך סביר להניח כי לאדם לא תהיה תקווה להשתמש בחוק הג'ונגל בכדי לנהל משא ומתן ולאכוף את פרשנותו לחוזה השלום. במקום זאת אנשים צריכים לארגן קבוצות קטנות (כמה עשרות אנשים) על מנת לאכוף את האמנה. מכיוון שסביר כי לאדם טיפוסי יהיו כמה עשרות חברים ובני משפחה, אין זה סביר שדמוקרטיה של 150 אנשים תהפוך לדיכוי חריף מדי. גם אם למישהו אין חברים, יש לו אפשרות לעזוב את הקהילה ולמצוא קהילה אחרת שלדעתו תכבד חוזה שלום סביר. למרבה המזל, יש פוטנציאל לאינספור קהילות של 150 איש.

ככל שהקהילות גדלות, לאדם יש כוח מוגבל ביותר לנהל משא ומתן ביחס לקהילה. בסכסוך על זכויות (הפרה של הסכם השלום) אדם עומד בפני עלויות הרבה יותר גבוהות של מעבר לקהילה חדשה ומספר הקהילות האלטרנטיביות מצטמצם באופן דרמטי.

בקנה מידה עולמי, ליחיד אין כמעט כוח ואין לו מנוס במקרה של מחלוקת על זכויותיו האישיות. מסיבה זו כל מערכת שלטונית דמוקרטית חייבת להגן על יכולתם של אנשים לשתף פעולה כדי להגיע להסכמה חדשה. אם מערכת עולמית נתפסת על ידי מפלגות פוליטיות מושחתות ומסרבת להכיר בזכותם של יחידים להתנתק מהקבוצה, לא נותר ליחידים ברירה אלא להחיל את חוק הג'ונגל במהפכת גרילה/טרור אלימה עד שניתן לשאת ולתת על הסכם שלום חדש שיכובד על ידי כולם.

האנתרופולוג הבריטי רובין דנבר גילה שיש מגבלות ביולוגיות טבעיות למספר האנשים שכל אדם יכול ליצור איתם קבוצה חברתית מגובשת. דנבר מצא שקבוצות יכולות לגדול לכ-150 איש לפני שיתפצלו או יתמוטטו. חוקרים גילו כי כלל זה תקף לכל מיני קבוצות, חברות ציידים ולקטים, מפעלים, ארגונים צבאיים וקהילות אמיש. נראה כי זה נכון

להכניס מערכת יחסים שבטית טבעית זו בין אנשים לקבוצות בעת יצירת מבני ממשל או משא ומתן על חוזי שלום.

התנתקות

אחד המאפיינים החשובים ביותר של דמוקרטיה אמיתית הוא זכותם של חברים להתנתק מהקבוצה. כישלון בתכנון ושמירה על יכולת ההתנתקות מבטיח שדמוקרטיה תתפתח לעריצות. זה כמו להיכנס לנישואין עם הסכם טרום נישואין כדי להימנע מגירושין כואבים.

כוחו של אדם להתנתק תלוי באילו משאבים הוא מסוגל לקחת איתו. אם כל חלקות האדמה שייכות לחברה מושחתת, הרי שניתוק הוא מוות. אם אתה נאלץ להתנתק אל הטבע הפראי כפרט, אך חסרים לך הכישורים לחיות בטבע, זהו גם מוות. בפועל אנשים זקוקים לכוח להתנתק בקבוצות וקבוצות אלה צריכות להיות עצמאיות יחסית. הדרך היחידה להבטיח שהחברה תהיה מאורגנת בצורה כזו שהניתוק יהיה בר-קיימא היא לקבץ לפי גיאוגרפיה. זה יראה כמו פדרציה של מיקרו-מדינות.

כל קבוצה תזדקק ליכולת להגיע לקונצנזוס כדי להתנתק ולשמור על האוטונומיה הפנימית כדי להפוך אותה לביצועית. כל קהילה המאבדת את יכולתה להיות בלתי תלויה יחסית מאבדת למעשה את יכולתה להתנתק והופכת לתלויה בחסדי שלטון זר. קהילה לא חייבת להיות בלתי תלויה לחלוטין כל עוד יש מספיק ספקים אלטרנטיביים של דברים שהיא צריכה. בנוסף להיותה אוטונומית יחסית, כל קהילה תצטרך לשמור על "כוח ג'ונגל" מספיק ביחס לקהילות אחרות כדי לקיים משא ומתן הוגן. כוח ג'ונגל זה יכול להיות נגזר על ידי בריתות עם שבטים אחרים במטרה מפורשת להגן על הזכות להתנתק או שזה יכול להיות צבא חזק.

ארצות הברית היא מקרה בוחן בדמוקרטיה המיועדת של מדינות שאבדה בגלל אי שמירה על אוטונומיה פנימית. איחוד המדינות האמריקאיות היה אמור להיות וולונטרי כאשר לכל מדינה תהיה זכות לעזוב את האיחוד בשלום. שלוש מדינות - ניו יורק, רוד איילנד ווירג'יניה - תיעדו במפורש את זכות הניתוק במסמכי האישור שלהן.

מכיוון ששלוש המדינות הללו התקבלו לאיחוד, עלינו להניח כי מדינות אחרות בעלות אותן זכויות. מסמך האישור של ניו יורק מיום 26 ביולי 1788 אומר: "כי העם יכול להחזיר את סמכויות השלטון [בסעיף 1, תת סעיף 8], כל אימת שיהיה צורך לאושרם, שכל כוח, סמכות שיפוט וזכות, אשר לא על פי החוקה האמורה הועבר בבירור לקונגרס ארצות הברית, או למחלקות הממשלה בה, נותר לעם של כמה מדינות, או לממשלות המדינה שלהם בהתאמה שאולי הם העניקו את אותו הדבר..."

מסמך ההתייחסות של רוד איילנד ב-29 במאי 1790 היה דומה מאוד: "שהעם יכול להחזיר את סמכויות השלטון, בכל עת שיהיה נחוץ לאושרם..." ובמסמך אישור ההתקשרות של וירג'יניה, 26 ביוני 1788, נכתב: "...הסמכויות המוענקות על פי החוקה, הנגזרות מאנשי ארצות הברית, יכולות להילקח בחזרה על ידן בכל אשר אותן סמכויות יעוותו לפגיעה או לדיכוי וכי כל סמכויות שלא הוענקו בכך יישארו אצלם ועל פי רצונם..."

המלחמה בין המדינות היתה כדי למנוע התנתקות ולא כדי לבטל את העבדות כפי שמקובל ללמד. באוגוסט 1862 הצהיר לינקולן כי "אם אוכל להציל את האיחוד מבלי לשחרר עבדים הייתי עושה זאת; ואם אוכל להציל אותו על ידי שחרור כל העבדים הייתי עושה זאת; ואם הייתי יכול להציל את זה על ידי שחרור חלק והשארת אחרים לבד הייתי עושה זאת." כעבור שישה חודשים לינקולן הוציא את הכרזת האמנציפציה ששחררה רק עבדים בדרום. ציטוט זה מדגים בהינף יד אחת כיצד המדינות המרכיבות את ה"דמוקרטיה של ארצות הברית" איבדו את הזכות המשתמעת להתנתק כפי שתועדה במסמכי האישור שלהן. למדינות הדרום לא היה כוח ג'ונגל מספיק ואוטונומיה כלכלית בכדי לאכוף את חוזה השלום המכונה חוקת ארצות הברית.

בהקשר של ארצות הברית זה ייראה כאילו כל המדינות בעלות הצבעה שווה ללא קשר לאוכלוסיתן ולכל המדינות כוח ג'ונגל דומה. על החוקה לקבוע במפורש את זכות ההתנתקות. פדרציה של מדינות שעולן לא שווה אינה יציבה. זה יהיה כמו קהילה המורכבת ממבוגר ומתינוקות רבים. אין יכולת לנהל משא ומתן על חוזה שלום בין קהילה לקהילה בקרב קהילות בגדלים ויכולות שונות בהרבה. הקהילה הגדולה יותר

יכולה להחזיק קהילה קטנה יותר במערכת יחסים פוגענית ולסחוט תנאי שלום לא מאוזנים.

הלקח שאנו יכולים ללמוד מכך הוא שדמוקרטיה פועלת רק בקרב שווים עצמאיים יחסית ורק בקנה מידה קטן. אם אנו רוצים לבנות מערכות דמוקרטיות גדולות יותר, יש לבנות אותן כך שיכבדו את חוק הכוח היחסי.

אחת הדרכים לעשות זאת היא לארגן ממשל בהיררכיה של ארגונים שווים יחסית. אנשים צריכים להיות בני משפחה; משפחות צריכות להיות חברות בכנסייה (או במועדון חברתי); כנסיות צריכות להיות חברות בעיר; העיירות צריכות להיות חברות במחוז; ומחוזות צריכים להיות חברים במדינה. יש למזער את הבדל הגודל בין משפחות לעומת משפחות, כנסיות לעומת כנסיות, עיירות מול עיירות ומחוזות לעומת מחוזות. כמו כן, יש למזער את מספר החברים בכל רמה אופקית. אינך רוצה מחוז "דמוקרטי" של 10,000 כנסיות יותר מאשר היית רוצה כנסייה המונה 10,000 משפחות, או משפחה של 10,000 איש.

באופן טבעי גודל של כנסיות, עיירות, ערים, מדינות ומחוזות יתפלג בחלוקת פארטו. 80% מהאנשים גרים ב-20% מהערים ו-51% מהאנשים גרים ב-1% מהערים. יש הבדלים בסדרי גודל בין המדינה הגדולה והקטנה ביותר, עיר, כנסייה וכו'. המשמעות היא כי העיר ניו יורק ורואנוק אינן יכולות להיות עמיתים בתהליך הממשל, וגם קליפורניה ואיווה אינן יכולות אלא אם כן קליפורניה מוכנה להעניק לאיווה הצבעה שווה ולכולם יכולות צבאיות דומות בכדי לאזן את מגרש המשחקים אם איווה רוצה להתנתק.

אם אזרחי קליפורניה רוצים שיהיה להם יותר כוח ברמה הפדרלית, אז קליפורניה תצטרך לחלק את עצמה למספר חלקים אוטונומיים בעלי גודל וכוח דומים לאיווה. יתר על כן, יש לנקוט אמצעי זהירות כדי למנוע מהחלקים ה"אוטונומיים" החדשים של קליפורניה לחבור (להקים מפלגה) ולפעול כיחידה אחת. פרק מאוחר יותר יעסוק בצורך לנצל את כוחה של האקראיות למניעת חברות למפלגות.

ארצות הברית תצטרך לדחות מדינות קטנות מדי, או באופן קיצוני

יכול להיות שאדם בודד יבקש להיות חבר עם זכויות הצבעה שוות לכל מדינת קליפורניה. נאמר בדרך אחרת, כל הדמוקרטיה, בין אם "של אנשים" ובין אם של "מדינות" חייבות להסכים לצירוף חברים חדשים ולאפשר התנתקות מרצון חד צדדי של כל חבר.

כל מערכת שתגמלה ריכוז וריכוזיות תנטה למוסדות גדולים יותר ויותר. כלכלת הגודל מתגמלת באופן טבעי מדינות גדולות יותר ביעילות וכוח רבים יותר מאשר מדינות קטנות יותר. התמריץ הטבעי הוא לגדול ולהתמזג. יש להתנגד ולדחות זאת ברמות היסודיות ביותר האפשריות על מנת להגן על שלמות הדמוקרטיה האמיתית בהסכמת הנשלטים. ככל שמערכות צומחות ומתמזגות, המעמד השולט מרוויח מהמצב בצורה לא פרופורציונאלית וכל האחרים מוחלשים. זה יוצר לולאת משוב חיובית וכתוצאה מכך יותר צמיחה ומיזוג מחלישים יותר את הרוב הנשלט. לעתים קרובות גידול זה משווק על ידי פנייה לנוחות הנוספת ולמחירים הנמוכים יותר הנגרמים על ידי יעילות. לעתים קרובות מדי אנשים מוותרים על כוחם בתמורה ל"ארוחת חינם" מילולית, ובסופו של דבר הם לא מקבלים לא כוח ולא ארוחת חינם. אנשים מזלזלים בכוח אינדיבידואלי, ומעריכים יותר מידי את יתרונות הכניעה. התעלמות ממחירים נסתרים, מביאה אנשים לתלות, לעבדות ולאובדן שלטון העם, על ידי העם ועבור העם.

חיקוי ביולוגיה

אחת הדרכים להשגת חוכמה היא לימוד הטבע. בטבע אתה לא רואה תאים בודדים הגדלים לגודל של פיל. במקום זאת גודל התא מוגבל ותאים מרובים משתפים פעולה כדי ליצור אורגניזמים גדולים יותר. ובדומה לתאים, לא רואים פילים הולכים וגדלים; אתה רואה עדרי פילים. יתר על כן, אינך רואה רק סוג אחד של בעלי חיים שאתה רואה מיליונים או מיליארדים.

החיים מאורגנים בהיררכיות של צורות חיים עצמאיות העובדות יחד. כל תא שגדל ללא רסן ימות ברעב מכיוון שהיחס בין קרום התא לנפח הפנים מתכווץ והוא לא יכול להכניס מספיק מזון או להוציא פסולת החוצה. בעלי חיים הגדלים מדי מתים מסיבות דומות של משקל וצפיפות

אנרגיה. כמו כן, חברות של אנשים שגדלות יותר מדי אינן ברות-קיימא מטבען. אם אנו רוצים לבנות ציוויליזציה אנושית בת קיימא, היא צריכה להיות מורכבת מקהילות עצמאיות המורכבות בעצמן מקהילות משנה עצמאיות.

באופן זה, שגיאות נשארות בקהילה הקטנה ויש יתירות מערכות. הגוף שלך יכול לסבול את השחיתות של כמה תאים; קהילה יכולה לשרוד את השחיתות של כמה אנשים; מדינה יכולה לשרוד את השחיתות של כמה מחוזות; והעולם יכול לשרוד את השחיתות של כמה מדינות. עם זאת, אם העולם מורכב ממדינה אחת, העם אינו יכול לשרוד את שחיתותה.

שחיתות אינדיבידואלית היא בלתי נמנעת, ולכן יתירות ומגוון הקהילות הן קריטיות להצלחה האבולוציונית של המין האנושי. התארגנותם של אנשים לשלטון שאינו ניתן לחלוקה מגבילה את מגוון החשיבה והופכת את כל החברה לרגישה לאותם פתוגנים. זה כמו חווה חד-תרבותית שמתמחה בגידול זן אחד; מחלה אחת תשמיד הכל.

ממשלות חד-תרבותיות גדולות ינוהלו על ידי בני אדם שיכולים לטעות, שיכולים ויחייבו פתרון של מידה אחת לכולם. ממשלות אלה אינן מסוגלות להסתגל לסביבה הטבעית המשתנה ונוטות להתמחות יתר בסטטוס קוו. כשמשהו משתנה, זהו, נגמר המשחק.

כח הדומינו

דמיין דומינו ענק בגובה בניין האמפייר סטייט. עכשיו דמיין שאתה מנסה להפיל אותו עם דומינו יחיד בגודל רגיל; זה לא צפוי לקרות. עם זאת, אם יש לך סדרה של דומינו גדולים בהדרגה, אז דומינו מסורתי אחד יכול ליפול ולהפיל דומינו קצת יותר גדול שבתורו מפיל אחד גדול יותר עד שבסופו של דבר, אחרי 29 אבני דומינו בלבד, דומינו בגודל ההאמפייר סטייט נופל. זה קורה בגלל שחרור מעריכי של אנרגיה פוטנציאלית.

חברה שמורכבת ממיליון אנשים שבוחרים אדם אחד למשרה (חבר קונגרס טיפוס) דומה לבניין האמפייר סטייט המוקף במיליון דומינו רגילים לא מתואמים. האנרגיה המשולבת של אותם דומינו רגילים אינה

יכולה לחולל שינוי על ידי הפלת "האימפריה". זכרו, שני אנשים העובדים יחד חזקים מסכום התרומות האישיות שלהם. ארגון החברה כסדרה של אבני דומינו עצמאיות גדולות יותר ויותר בהדרגה ממקסם את כוחו של אדם אחד (דומינו יחיד) לחולל שינוי באופן מקומי ולכן לחולל שינוי גלובלי.

אדם יחיד יכול לחולל שינוי במשפחתו; משפחה יכולה לחולל שינוי בקרב חבריה; קבוצת משפחות יכולה לחולל שינויים בכנסיה שלהם; כנסייה יכולה לחולל שינוי בעירם וכו'. כל זה אפשרי רק אם כל גודל של דומינו הוא עצמאי ומסוגל ליפול (לשנות) בפני עצמו. אם כל הדומינו מקושרים פיזית לדומינו הגדול ביותר אז שום דבר לא יכול לקרות בלי שהכל ישתנה בבת אחת.

מה שאנחנו לומדים מכך הוא שלפרט יש כוח מרבי כאשר הוא פועל תחת סדרה של שכבות ממשל עצמאיות מקוננות. כדי להבין כיצד מוגבר כוח זה של הפרט שקול את הדברים הבאים. כאשר כל קבוצה קטנה מצליחה להגיע להסכמה של 67%, היא פועלת בכוח של 100%. זו עלייה של 50% בכוח המספרי בנוסף לעובדה ש-1 + 1 חזק בהרבה מ-2. ההגברה של הכוח האישי גדולה עוד יותר אם קבוצה מאפשרת לקבל החלטות עם הסכמה של 51%.

תהליך זה פועל גם הפוך. אם אבן הדומינו של האימפריה רוצה למנוע את הפלתה, היא יכולה לחלק דומינו אחר לחלקים קטנים יותר. שימוש בכמות קטנה של אנרגיה כדי למנוע משניים מתוך שלושה אנשים להתאחד ולנהוג כשלושה מתוך שלושה מונע למעשה את כוחם של יותר משלושה אנשים הפועלים לבדם. חלוקת משפחות וגזעים הם אמצעים חזקים מאוד לדיכוי יכולתם של אנשים להפיל עריצות.

כאשר הממשלה מציעה לזוגות תמריצים להיפרד על ידי פגיעה ביחסי גומלין שהיו בעבר עם מחלקת רווחה ומזונות לילדים, הדבר מחליש את כולם ומעצים את המדינה. הנזק השירי חורג מעבר לבני הזוג, הילדים והרווחה הכרוכים בכך. חברה דמוקרטית באמת צריכה לעודד ולתגמל מערכות יחסים ארוכות טווח, מחויבות ומשפחות חזקות. עוצמתן של המשפחות המתקבלות היא מהותית להגנה על היחידים במשפחות מפני

אלה שיזכו מפיצולן.

המפתח הוא לשמור על אבני הדומינו עצמאיות כך שיוכלו לבחור אם להמשיך בחברותם בפדרציה גדולה יותר או לעזוב. אם מדינה אינה יכולה להתנתק בקלות ובשלווה מארצות הברית, אזרחי המדינה אינם מסוגלים להפיל את "הדומינו" שלהם. פירוש הדבר כי צריכה להיות הפרדה חזקה הרבה יותר של רשויות בין עיירות, מחוזות, מדינות ופדרציות מדינות בינלאומיות.

דמוקרטיה אמיתית זה העצמת אנשים לחיות בקהילה שמעצימה את כולם באופן מקסימאלי. זה חייב להתאים לטבענו הביולוגי והשבטי, או שהתוצאה תהיה שכולם נשלטים על ידי שבט שלטוני אשר תואם את המחקר של דנבר. המשמעות היא שאפילו למעמד השליט יש מגבלות מדרגיות וכתוצאה מכך מיליארדים נשלטים על ידי מאות בלבד.

צימוד ואנקפסולציה

אם עבדתם פעם בחברה גדולה, כנראה שחוויתם את הכאוס שמתרחש כאשר אנשים עוקפים את שרשרת הפיקוד (בשני הכיוונים). ארגון יכול להיות לא יציב כאשר המנכ"ל מדלג על כל מנהליו ונותן פקודות ישירות למהנדסים או שנציג מכירות עוקף את הנהלת הביניים ומדווח ישירות לסמנכ"ל הכספים. דוגמה מתחום הטאבו היא כאשר המנכ"ל נמצא בקשר אינטימי עם עובדת בדרג זוטר. בכל המקרים, הסמכות וה"עצמאות" של הנהלת הביניים התערערו.

בעיה זו עלולה להיות מורכבת עוד יותר אם חברה היא קונגלומרט של חברות קטנות רבות שכל אחת מהן פועלת ברוב המקרים באוטונומיה. עקיפת שרשרת הפיקוד יכולה לפוגג את האוטונומיה המיועדת של ארגוני המשנה, ליצור תלות סמויה ואף לחשוף ארגונים לאחריות משפטית.

בחברה דמוקרטית העוקבת אחר כללי הכוח היחסי, קריטי שכולם ימלאו אחר שרשרת הפיקוד על מנת להבטיח כי העם ישמור על הכוח המעניק לשלטון לגיטימציה. כשאנחנו מסתכלים על איך זה מתרחש תתחיל להבין איך האימפריות של DINO מרכזות את הכוח מהעם על ידי הפרת שרשרת הפיקוד.

למי צריכה להיות סמכות לגבות מיסים מאדם פרטי? הקהילה המקומית שלהם, מדינתם, הממשלה הפדרלית או כל האמור לעיל? אנו חיים כיום בעולם בו התשובה היא - כל האמור לעיל וזו הפרה מסיבית

של ריבונות ועצמאות קהילתית.

בואו נשתמש באנלוגיה כדי לתאר את החשיבות של כיבוד שרשרת הפיקוד. דמיין שדמוקרטיה של מדינות היא כמו דמוקרטיה של אנשים. עכשיו דמיין שלממשלה של דמוקרטיה של אנשים הייתה הזכות למסות במישרין את תאי הגוף של העם. יהיה עליכם להטיל ספק בשפיותו של כל אדם שמסכים להסכם שלום, בו מישהו אחר יוכל להשתלט אפילו חלקית על תאי גופכם.

לתאים יש עכשיו שני אדונים, המוח שלך והממשלה, שמנוהלת על ידי מוח של מישהו אחר. הדברים מתחילים להיראות כמו סצנה מהמטריקס, בה האנושות שועבדה על ידי המכונות המפיקות ישירות "אנרגיה" (ז"א כוח) מכל אדם תוך שליטה בחושיהם. המוח האינדיבידואלי חי במציאות מדומה שבה הוא מתיימר להיות בעל אוטונומיה, אך הגוף האמיתי כבול, חלש, תלוי, וסחוט מכל עודף אנרגיה. באופן זה, מדינות מעמידות פנים שיש להן אוטונומיה אך גופן (האנשים החיים במדינה) כבולים, חלשים, תלויים וסחוטים מכל אנרגיה עודפת על ידי מס הכנסה.

אם אף אדם שפוי לא יחתום מרצונו על הסכם שלום שבו הוא מוותר על השליטה בחלקי גופו, אז מדוע שקהילה שפויה תחתום על הסכם שלום שבו תוותר על השליטה בחבריה? הסיבה לכך שאנשים הקימו את הקהילה נועדה להגנה הדדית על זכויותיהם, ולכן ממשלת קהילה שמאפשרת להשפעות מבחוץ לשלוט בחבריה נטשה את אחריותה ואיבדה בעצמה את הלגיטימיות הדמוקרטית.

דמוקרטיה של מדינות לא צריכה לדעת דבר על הרכב המדינות. מנקודת מבט של מדעי המחשב, העובדה שמדינות מורכבות ממחוזות ושהמחוזות מורכבים מעיירות המורכבות מאנשים היא פרט יישומי. ברמה פדרלית אמנת השלום היא דמוקרטיה של מדינות בהן כל מדינה שווה.

כעת שקול כיצד זה יעבוד מנקודת מבט של "גביית מיסים". אם אמנת השלום בין המדינות קוראת לצדדים לתרום למימון פדרלי, אזי מימון זה צריך להגיע מהחבר בהסכמת החבר. המשמעות היא שאדם בודד לעולם לא צריך לקיים אינטראקציה עם הממשלה הפדרלית אלא

אם כן ישמש כנציג נבחר/ממונה של מדינה. כל המסים הפדרליים חייבים להיות חיובים של המדינות ועל כל מדינה להיות אוטונומית להחליט כיצד לגייס את הכסף לתשלום המס. מבנה זה מבטיח שמדינה תוכל לבחור באופן קולקטיבי להתנתק מבלי לשנות דבר בנוגע למבנה המס שלה ומבלי שאנשים צריכים לדאוג אם לשלם מיסים פדרליים או לא.

רעיון זה הובן, בין השאר, על ידי מנסחי חוקת ארצות הברית, שקבעה כי יש לקבוע מיסים ישירים במדינות ולצורך קביעה זו יש לנו מִפְקָד. מושג החלוקה (apportionment) הוא מושג אנטי-דמוקרטי אשר דומה באופן עקרוני לקביעה כי הצבעתו של כל אדם צריכה להיות פרופורציונאלית למשקלו בק"ג או שאחוז המס שעליו לשלם צריך להיות מבוסס על מספר התאים בגופו. למעשה, חלוקה אומרת כי "אנשים מסוימים" "שווים יותר" מאחרים ואילו דמוקרטיה אמורה להיות בין שווים המסכימים מרצונם להסכם שלום על פי חוק הג'ונגל.

במערכת דמוקרטית באמת, שנובעת ממשא ומתן בין שווים, לכל המפלגות יש משקל שווה בהצבעה, התחייבויות שוות וטובות הנאה שוות. לכל המדינות יהיו מיסים שווים. מדינה כמו קליפורניה תצטרך להתחלק אם אנשיה ירצו השפעה נוספת, אך פעולה זו תגרום לה לשלם יותר מיסים. באופן זה, דמי החיוב עדיין מחולקים לפי אוכלוסייה אך רק עם אוטונומיה תואמת. זה מגן על המדינות הקטנות יותר מפני "הקנוניה" של אוכלוסיית קליפורניה.

תאר לעצמך שלאו"ם הייתה הסמכות להטיל מס הכנסה שחל על כל האנשים בעולם? זה יפגע ישירות באוטונומיה של ארצות הברית. כיום ארצות הברית ומדינות אחרות מממנות את האו"ם באופן קולקטיבי וכל מדינה יכולה להחליט לעזוב ולמשוך את המימון כישות אחת. גם כאן המימון אינו אחיד (ארצות הברית משלמת 70%), מה שמעניק למדינות מסוימות יותר השפעה על האומות המאוחדות.

מיסוי פדרלי על יחידים פוגע בפרטיות ועצמאותן של ממשלות המדינה והמחוז. הוא מחלץ עושר ישירות מרמות ממשל נמוכות יותר (העם) ואז משתמש בו כדי לסחוט ציות של המדינה והמקומית. לדוגמא,

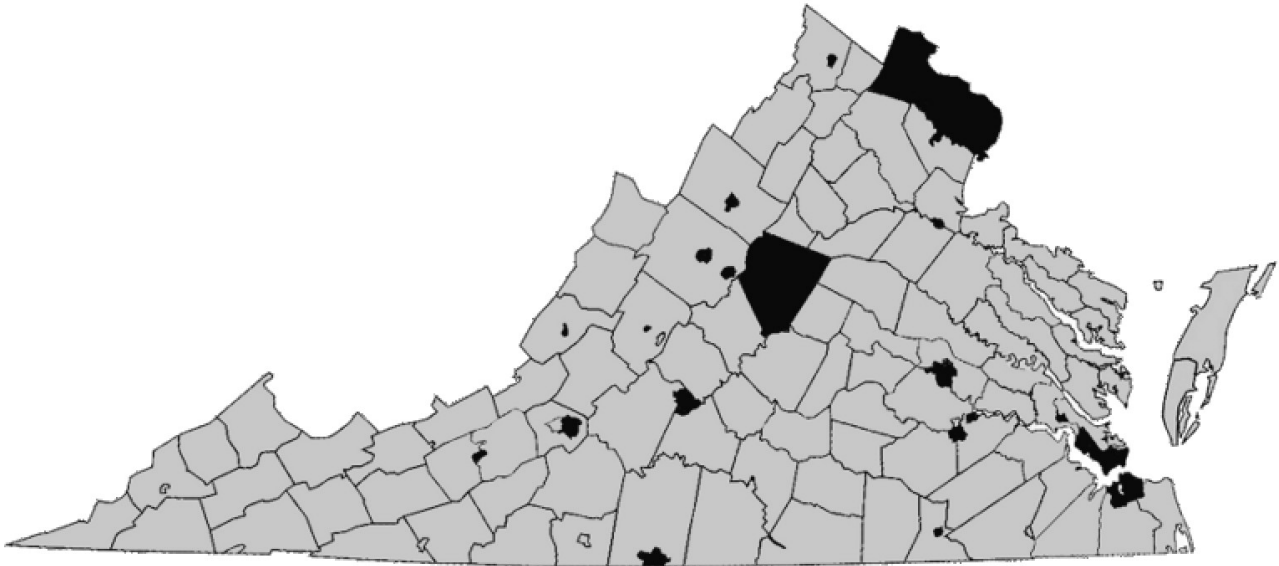
הממשלה הפדרלית יכולה לעכב מימון לבתי ספר, כבישים ומשטרה אלא אם כן המדינות מיישרות קו עם המדיניות הפדראלית. המדינות התערערו בעצמאותן בכך שהן מאפשרות לממשל הפדרלי להשתמש במשאבי העם כנגד המדינה. בין יתר הכספים שכבר נלקחו מהעם על ידי השלטון הפדרלי, לאנשי המדינה (למשל אזרחי וירג'יניה) חסרים הכספים להקמת בתי ספר עצמאיים אם הם לא מסכימים עם משרד החינוך האינדוקטרינציה. הרבה יותר קשה לאנשים במדינה אחת לארגן שביתת מס אם המדינה כבר לא שולטת בתזרים המזומנים ממיסים.

בואו ניקח את זה לקיצוניות. מה יקרה אם הממשלה הפדראלית תיישם מס הכנסה של 90% על העם ואז תיתן לממשלות המדינה מימון מותנה ביישור קו עם מדיניות הממשל הפדראלי. יתר על כן, נניח שלא היו ניכויים מיסים ממלכתיים ומקומיים. כמה כסף יישאר לממשלות המדינה למסות? האם לממשלות המדינה יש אוטונומיה או יכולת לייצג את העם? האם מדינה כלשהי עצמאית בעבר תסכים לתנאים כאלה מראש? אם איש לא יסכים לתנאים אלה מראש אז איזו לגיטימציה יכולה להתקיים במערכת שהגיעה לשם באופן הדרגתי?

מטרת ממשלת המדינה היא לייצג את ממשלות המחוז ומטרת ממשלת המחוז היא לייצג את האנשים במחוז. לאדם יש הרבה יותר ייצוג במחוז המקומי שלו מאשר בפדרציה שלמה של מדינות המורכבת ממאות מיליוני אנשים.

יתכן שאנשים יגיעו לקונצנזוס בתוך המחוז שלהם, וקונצנזוס זה מעניק לכולם במחוז יותר כוח. למחוז שלהם יש הרבה יותר כוח לנהל משא ומתן עם המדינה כחזית מאוחדת של 50,000 אנשים מאותו מחוז מאשר אם 50,000 אנשים לא מתואמים היו רוצים להשיג את אותה השפעה. זהו מצב שבו שני אנשים העובדים יחד יכולים להתגבר על שני אנשים הפועלים ללא תיאום. הכוח האפקטיבי של כל חבר בחברה גדולה יותר הוא הגדול ביותר כאשר הוא מאורגן ליחידות יצירה קטנות יותר.

ניתוח מקרה - זכויות נשק בוירג'יניה

ניתוח מקרה זה כולל נושא טעון עבור אנשים רבים. אנא הקדש רגע להפרדת המושג מדעתך האישית על נשק וזכור כי אנו חוקרים את התהליך להשגת קונצנזוס בדמוקרטיה אמיתית. התוצאה הסופית החזויה אינה מצדיקה ואינה מבטלת את האמצעים. העקרונות שנדונו בניתוח המקרה חלים גם על נושאים אחרים כגון הפלה, מריחואנה והגירה ובנושאים אלה תהליך זה עשוי להעדיף את דעתך.

במדינת וירג'יניה יש 8.5 מיליון אנשים המאורגנים ב-95 מחוזות. מרבית האוכלוסייה מרוכזת באזורים עירוניים בהם המפלגה הרווחת היא המפלגה "הדמוקרטית", אשר להלן אקרא לה מפלגת DINO (דמוקרטיה בשם בלבד, Democracy In Name Only) מכיוון שהם אינם דבקים בעקרונות של דמוקרטיה אמיתית. מכיוון שווירג'יניה אינה דמוקרטיה של מחוזות, ממשלת המדינה נשלטת בסופו של דבר על ידי מפלגת DINO. מפלגת DINO תומכת בפירוק העם מנשקו, דבר ש 96% מהמחוזות בוירג'יניה מתנגדים לו באופן פעיל על סמך החלטות ממשיות שהתקבלו על ידי ממשלות מקומיות.

אם וירג'יניה הייתה דמוקרטיה של מחוזות, התוצאה הייתה שונה בתכלית. המדינה כולה תכיר בזכות הפרט לשאת נשק. הפרטים ב 96% מהמחוזות יגנו טוב יותר על זכויותיהם.

אותם אנשים החיים במחוזות המעדיפים איסור אקדחים יכולים להתנתק ולהקים מדינה משלהם או להצטרף למחוזות במרילנד; עם זאת, אין זה סביר שיהיה צורך מכיוון שדמוקרטיה של מחוזות לא אמורה לדאוג לזכויות נשק אינדיבידואליות אלא לעצמאות המחוז עצמו.

המשמעות היא שאם מחוז לודון ירצה לאסור אקדחים באופן פנימי אז למחוז פלויד לא היה אכפת. כמו מיסים, גם התקנות לא צריכות לעקוף את ממשלות הביניים. דמוקרטיה של מחוזות תהיה מודאגת יותר מזכותו של כל מחוז להקים מיליציה. דמוקרטיה של מדינות תדאג לזכותה של כל מדינה להקים משמר לאומי, ודמוקרטיה של ארצות תתעסק בזכותה של כל ארץ לקבל צבא משלה.

אם ארצות הברית לא תוותר על זכותה לצבא ותמסור זכות זו לאו"ם, אז מדוע על המדינות לוותר על זכותן למשמר לאומי לממשל הפדרלי, המחוזות מוותרים על זכותם למיליציה למדינה, או שהפרטים מוותרים על זכותם לנשק להגנה עצמית למחוז?

הרוב קובע?

אם דמוקרטיה הייתה הכפפת המיעוט (החלש) לרצון הרוב (החזק), אז סין צריכה לשלוט בארצות הברית. בהחלט לא נובע מכך שמדינה של 320 מיליון איש צריכה להפעיל אימפריה גלובלית שמאיימת על 7 מיליארד האחרים באיומים של שינוי משטר. סין לא צריכה לשלוט בארצות הברית יותר משקליפורניה צריכה לשלוט בוירג'יניה או יותר משריצ'מונד צריכה לשלוט במחוז פלויד או יותר מכך שבעל מטעים צריך לשלוט בעבדיו.

במילים אחרות, מפלגת DINO, עם 51% מהאוכלוסייה, לא צריכה לשלוט במפלגת RINO (הרפובליקנים בשם בלבד) יותר מאשר שה RINOs צריכים לשלוט על DINO אם היו להם 51%. פוליטיקה מפלגתית דומה באופיה לערבוב אוכלוסיית רוסיה וארצות הברית באותה טריטוריה ואילו העמים שומרים על "זהותם" הרוסית והאמריקנית ובכל שנה עלינו

לבחור אם נבחר רוסי או אמריקאי כנשיא על כולם.

רק על פי חוק הג'ונגל הגיוני ש-51% ישלטו על 49%. למעשה, על פי חוק הג'ונגל, לגיטימי ש-51% יהרגו את ה-49%. זה גם לגיטימי, על פי חוק הג'ונגל, ש-1% יהרוג את 99% אם היה להם הכוח לעשות זאת. מה ההבדל אם 51% מאיימים להרוג את 49% אם הם לא מצייתים ו-51% באמת הורגים אותם? אם 51% לא באמת מאמינים ברצח עם (או האיום עליו) מכאן שהם צריכים לאפשר ל-49% להתנתק.

יש פיתוי עז לאנשים בקבוצת 51% בנושא לדון ביישום אוניברסלי של התיאוריות שלהם כיצד לנהל את החברה. מה יש להם להפסיד? חוק הג'ונגל לצידם! יש אמרה ידועה:

ראשית הם התנכלו לקומוניסטים
ואני לא דיברתי
בגלל שלא הייתי קומוניסט
ואז הם התנכלו לסוציאליסטים
ולא דיברתי
בגלל שלא הייתי סוציאליסט
ואז הם התנכלו לאיגודים המקצועיים
ואני לא התבטאתי
מכיוון שלא הייתי איש מקצוע
ואז הם התנכלו ליהודים
ואני לא דיברתי
בגלל שלא הייתי יהודי
ואז הם התנכלו לי
ולא נשאר אף אחד
לדבר בשבילי

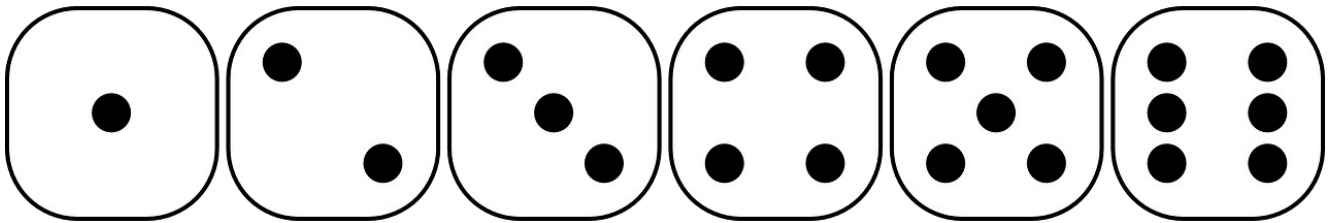
הרעיון הוא שצידוד עם הרוב יעבוד עד שיום אחד אתה כבר לא הרוב.

ללא קשר למערכת האמונות שלך, לא תמיד תהיה בצד של הרוב. זה יהיה טיפשי לאמץ מערכת אמונות שמשרתת אותך היום אבל שמצדיקה

לקחים מהנדסת תוכנה

התנתקות היא הרבה יותר קשה אם מבנה השלטון אינו מצליח לעמוד בעקרונות של צימוד נמוך ואנקפסולציה חזקה. עברתי קריירה בפיתוח תוכנה מורכבת ו"מערכות הפעלה של בלוקצ'יין". ניתן לראות בממשל פשוט מערכת הפעלה לחברה. מנקודת מבט של מתכנת מחשבים, ברצונך לארגן קוד בפונקציות, פונקציות למחלקות, מחלקות לספריות, ספריות לתוכניות, תוכניות למערכות הפעלה, מערכות הפעלה לאינטרא-נט ואינטרא-נט לאינטרנט. כישלון במודולריזציה של הקוד שלך וכיבוד API (ממשקי תקשורת בין תוכנות, Application Programming Interface) תקינים מייצר "קוד ספגטי" שאי אפשר לתחזק, לנקות באגים, לעשות בו שימוש חוזר או לשדרג. התוצאה היא באגים, השחתת נתונים ופיתוח איטי יותר. בדרך כלל מהיר יותר לכתוב מחדש תוכנית מאפס מאשר לתקן קוד ספגטי. ממשלות ספגטי כמעט תמיד צריכות לקרוס ולעיתים נדירות הן מסוגלות לבצע רפורמה.

כדי להימנע מבעיות קוד הספגטי, מפתחים עוקבים אחר עקרון המודולריות (קיבוץ גיאוגרפי), צימוד נמוך (הפרדת רשויות), מזעור תלות (עצמאות) והסתרת פרטי היישום מהממשק הציבורי (הפרדת הממשלה הפדרלית מהעם). חברה יציבה ומורכבת תהיה נבונה אם תיישם כמה מאותם עקרונות תכנון. בדרך זו אם יש באג באזור אחד, זה לא מדרדר את כל החברה האנושית.

כוחה של אקראיות

אקראיות היא מאפיין לא מוערך של תהליכים פוליטיים. השארת דבר ל"יד המקרה" עשויה להראות מסוכנת כאשר גורל האומה עומד על הפרק, אך במקרה זה חיוני בהחלט להגן מפני תפיסת מפלגות פוליטיות והטיות בלתי צפויות אחרות כלפי הסטטוס קוו. מערכות מחשב משתמשות באקראיות באלגוריתמים רבים ושונים כדי להגן מפני תוצאות המקרה הגרוע ביותר, אופטימיזצית יתר והיתקעות במינימום מקומי. ביטקוין משתמש באקראיות כדי להגיע להסכמה לגבי מי שיזכה להאריך את ספר החשבונות, מה שמגן על המטבע הדיגיטלי מפני צנזורה. משחקי מחשב משתמשים באקראיות פרקטלית כדי ליצור סביבות טבעיות ויותר מציאותיות. הטבע משתמש באקראיות כדי ליצור מגוון הנחוץ להתפתחות ולהתאמה לסביבות משתנות. ללא הכנסת אקראיות החיים לא יתאפשרו, אך אף אחד לא יכנה את מבני החיים המתקבלים כאקראיים. בעוד שמקורם באקראיות לכאורה, יש לחיים סדר שמוביל רבים להאמין ביוצר אינטליגנטי.

ההסתמכות על אקראיות מכירה בכך שאפילו התוכניות הטובות ביותר של עכברים ואנשים משתבשות לעתים קרובות. לא משנה כמה חכמה קהילה חושבת שהיא יכולה להתארגן יש סיכוי שזה יכול להיות שגוי, ואקראיות מבטיחה שלמגוון דעות המיעוט יש אפשרות לבוא לידי

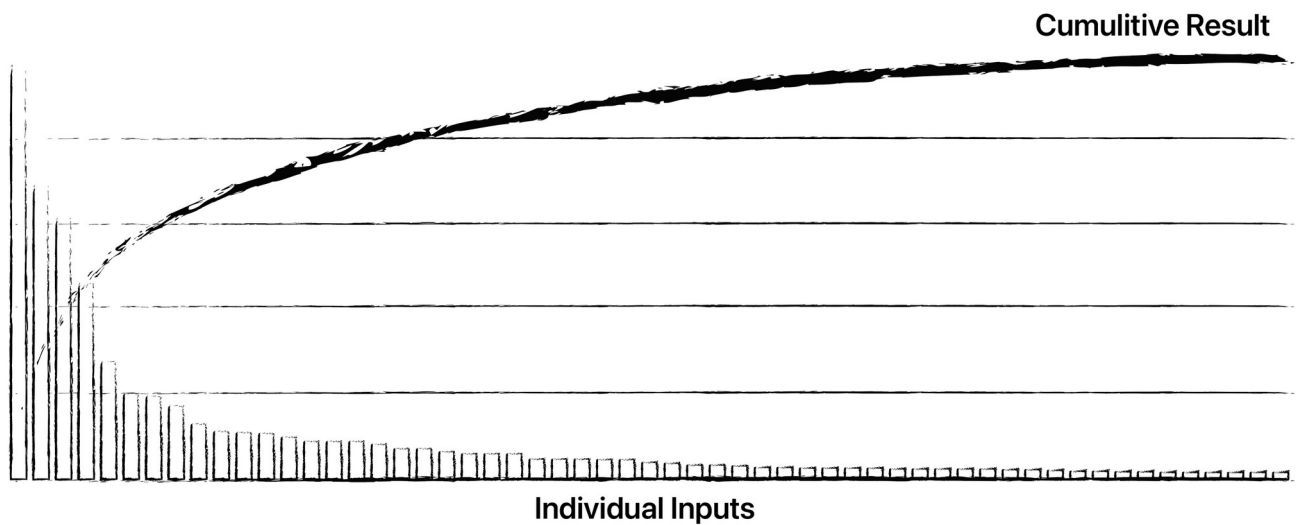
ביטוי לאורך זמן.

אם עוזבים אותם לנפשם, אנשים נוטים להתארגן בחבורות ונמנעים מאינטראקציה עם זרים. חברה שרוצה להינות מרוח של שיתוף פעולה והכלה צריכה להתגבר על הקיבוץ הטבעי ולהבטיח לאורך זמן שכולם מדברים עם כולם. אקראיות היא אחת הדרכים לערבב דברים.

עקרון פארטו

כל פעילות או מערכת מעדיפות אנשים עם מערכת כישורים מסוימת, בין אם כישורים אלה הם משחק כדורסל, זכייה תחרות איות, כתיבת ספרים או זכייה בבחירות. מיומנויות נוטות להיות מחולקות על פי התפלגות פארטו, כאשר מספר קטן של אנשים טוב בהרבה מכולם. התפלגויות פארטו מתרחשות באופן טבעי בכל מקום:

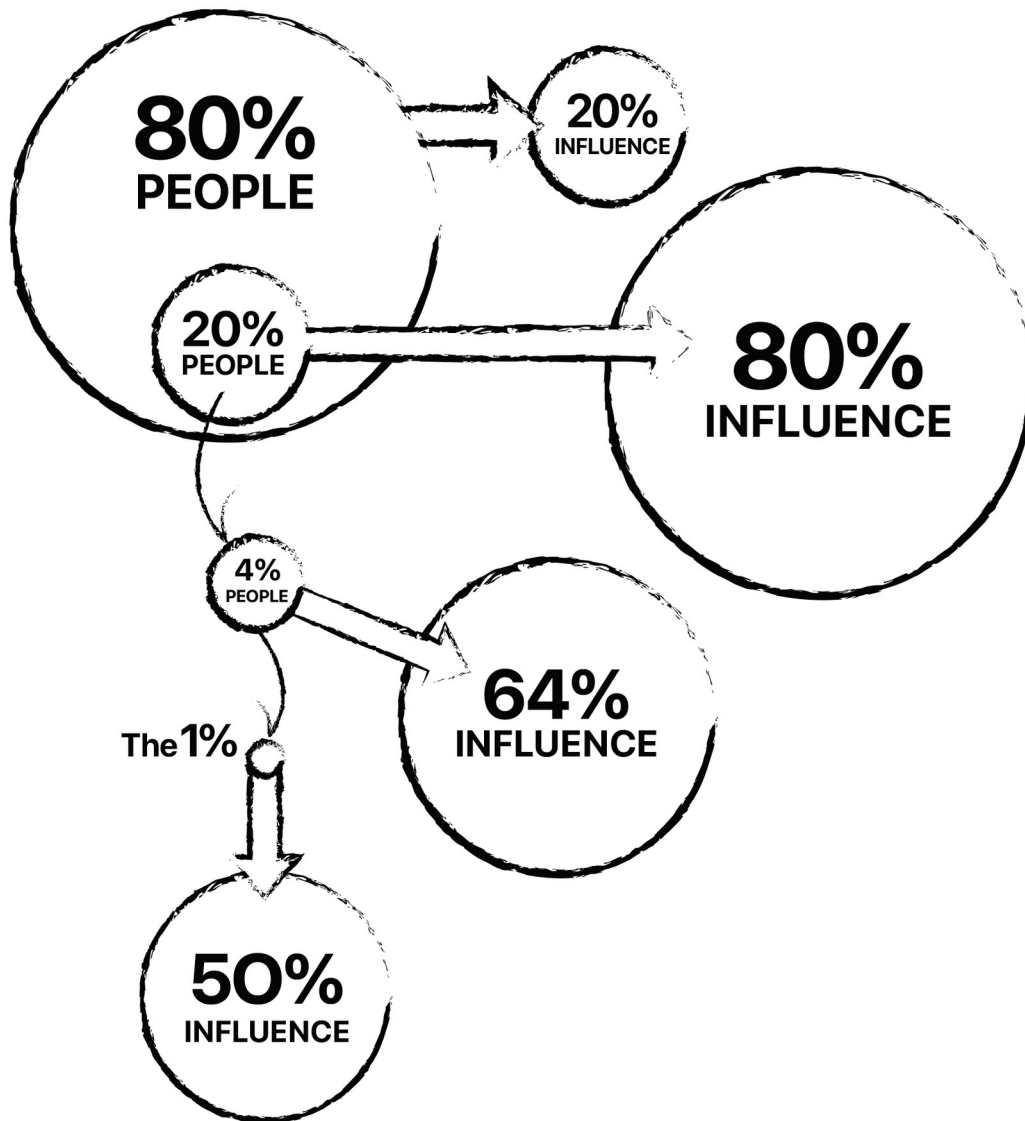
- 20% מהתשומה יוצרת 80% מהתוצאה
- 20% מהעובדים מייצרים 80% מהתפוקה
- 20% מתרמילי האפונה מכילים 80% מהאפונים
- 20% ממניי העופות מהווים 80% מכל העופות
- 20% מהיכולות בתוכנה מקבלות 80% מהשימוש
- 20% מהאנשים מחזיקים 80% מהעושר
- 20% מהערים מכילות 80% מהאוכלוסיה

עיקרון פארטו בא לידי ביטוי גם ביחסים אחרים כגון 90/10 או 70/30, אך הרעיון המרכזי הוא שרוב הדברים בחיים אינם מופצים באופן שווה בטבע. יתרה מכך, עקרון פארטו הוא רקורסיבי. אם 20% מהבאגים גורמים ל 80% מהתקלות, אז 4% מהבאגים יגרמו ל 64% מהתקלות ו-1% מהבאגים יגרמו ל-51% מהתקלות.

בהנחה של התפלגות פארטו 80/20 של "השפעה פוליטית", ל-1% מהעם יש מעל ל-50% מההשפעה ולרוב שולט בדמוקרטיה שמשמעותה 1% מהאנשים שולטים ב-100% מהתוצאות. אם נניח שהתפלגות ההשפעה תהיה תלולה יותר, 90/10, אז 0.1% מהאוכלוסייה ישלטו על 72% ו-0.0001% היו שולטים על 53%, מה שאומר של-200 אנשים יש השפעה על יותר מאשר 200,000,000 אנשים ביחד.

The Pareto Principle (80/20) Amplified

תאר לעצמך שהתהליך הפוליטי שלנו היה כמו משחק שח. בעולם הזה, אם אתה רוצה להיות נשיא היית צריך להיות שחקן השחמט הטוב ביותר. כישורי השחמט מתפלגים על ידי עקרון פארטו, מה שאומר שהשחקנים הטובים ביותר טובים בהרבה מהשחקן הממוצע. בתהליך כזה ההנהגה תשתנה לעיתים רחוקות והיא תורכב ברובה מאנשים בעלי תכונות דומות מאוד ההופכות אותם לשחמטאים מצליחים.

תהליכים פוליטיים המשתמשים בקמפיין ציבורי להצבעה דומים למשחק שחמט המותאם למערך תכונות אחר. במיוחד הוא מותאם למי שמוכן לספר לאנשים את מה שהם רוצים לשמוע במקום לומר את

האמת. זה מותאם במיוחד למי שנהנה לשלוט על אחרים במקום למופנמים. זה מותאם לאלו שמוכנים להבטיח "הבטחות" שהם לא יכולים או לא מתכוונים לקיים. זה מותאם עבור אלה שמוכנים להקים מפלגות / פלגים ולא אלה הפועלים לפי עקרונות. זה מותאם לחשיבה לטווח קצר ולא לתכנון לטווח ארוך. מאפיינים שליליים אלו מתפלגים לפי פרטו בקרב האוכלוסייה כמו מיומנויות בשחמט או כל פעילות אחרת. ככל שהאוכלוסייה גדולה יותר כך גדל ההבדל בין הפוליטיקאים (או שחקני השחמט) המיומנים ביותר לאדם הממוצע.

באיזה בית ספר תהיה קבוצת הכדורסל הטובה יותר? בית הספר המחוזי הקטן עם 100 תלמידים או בית ספר פרטי גדול בעיר עם 10,000 תלמידים? נניח שמיומנות הוקצתה באופן אקראי בין 0 ל 100 לכל תלמיד וכל בית ספר היה צריך לבחור קבוצה עם 10 שחקנים. בית הספר המונה 10,000 תלמידים יכול היה לייצר 10 קבוצות של 10 שחקנים שכולם ברמת מיומנות של 100. בית הספר הקטן היה בר מזל שיש שחקן אחד ברמת מיומנות של 100 והממוצע בקבוצה יהיה קרוב יותר ל 95. אם הכישורים היו מתפלגים על ידי פארטו, אז 1% מהשחקנים יהיו בעלי מיומנות רבה יותר מ-51% ביחד. פירוש הדבר שבית ספר גדול יכול להרכיב קבוצה של 10 שחקנים ברמה הקרובה ל-100, אך בית ספר קטן יהיה בר מזל אם יש לו שחקן אחד קרוב ל-100 ו-9 שחקנים מתחת ל-50. המציאות מדברת בעד עצמה, בבתי ספר קטנים יותר יש תמיד קבוצות נחותות.

אקראיות יכולה להשוות את תנאי המשחק במשחקי מזל. תאר לעצמך איך הדברים יהיו אם כל בית ספר יבחר באקראי את קבוצת הכדורסל שלהם מכלל התלמידים. במקרה זה כל בתי הספר ירכיבו קבוצות עם רמת מיומנות ממוצעת של 50 ללא קשר לכמות התלמידים. במקרה של חלוקת כישורי כדורסל בפארטו, הקבוצה הממוצעת יכולה להיות בעלת רמת מיומנות נמוכה מ-10. במקרה של משחקים המותאמים ל"מיומנויות שליליות" כמו אלתור, שקר ומניפולציה, זו תהיה עסקה טובה. במקרה של כישורים חיוביים, כמו חוכמה, ידע כלכלי ומשחק הוגן, זו תהיה עסקה רעה.

ככל שמדינות גדלות, אחוז האוכלוסייה ברמות השלטון הגבוהות

כוחה של אקראיות

ביותר מצטמצם. לדוגמא, יש לך רק נשיא אחד ומאה סנטורים ללא קשר לגודל האוכלוסייה. זה דומה לאופן שבו לבתי ספר גדולים קבוצת הכדורסל באותו גודל ללא קשר לכמות התלמידים. ככל שמדינה הולכת וגדלה כך חלוקת המיומנויות גדלה בין מי שיודע לשחק את המשחק הפוליטי לבין הפרט הממוצע. אם משחק מעדיף התנהגויות אנטי-חברתיות או לא מוסריות, אז בעלי הכוח נוטים לקבל את התכונות הללו בשפע גדול יותר ויותר ביחס לאוכלוסייה, בדיוק כמו התפלגות מיומנות כדורסל בבתי ספר קטנים לעומת גדולים.

הנה דוגמה נוספת לאופן שבו אקראיות יכולה לאזן את מגרש המשחקים. תאר לעצמך אם כל הצעת חוק שהגיש הקונגרס הייתה חייבת להיות חתומה ברוב של שני שלישי מקבוצה שנבחרה באופן אקראי של 100 אזרחים? בממוצע הקונגרס לא יוכל להעביר חוקים שאינם עולים בקנה אחד עם רצון העם. במקרה זה החוכמה תהיה להבטיח שהאקראיות באמת אקראית והקבוצה באמת ייצוגית.

דוגמא נוספת לאופן שבו אקראיות יכולה לאזן את מגרש המשחקים: הסדר בו רשומים שמות המועמדים בהצבעה יכול להשפיע על התוצאה. לשם הראשון המופיע יש יתרון על פני כל שם עוקב. על ידי אקראיות ברשימה אתה מבטיח שלאף מועמד אין יתרון.

המציאות היא שבבחירות טיפוסיות מרבית המצביעים הם כל כך בורים (ובאופן רציונלי), עד שהקול שלהם שקול לאותה כמות מידע כמו בהטלת מטבע. אם מחקריו של ברנן בספרו "נגד זמורקסיה" תקפים, הבוחר האופייני היה מספק מידע פחות שימושי מאשר הטלת מטבע. זה מתגלה לעיתים קרובות על ידי כמה הפער הוא בין מועמד מנצח למפסיד במערכת דו-מפלגתית - אנשים ממש מנחשים!

צריך להיות הבדל קטן בין דגימה אקראית של 10,000 איש לבין הצבעה כפויה של 200 מיליון. ככל שקיים הבדל, הוא מודד את ההבדלים ב"התלהבות", "המוטיבציה" או ה"ערך" הטמונים בהצבעה בקרב האוכלוסייה. למעשה, יש "עלות הצבעה" ועלות זו מטה את תוצאת הבחירות מדגימה אקראית באמת. אנשים רבים מתנגדים ל"מס משאל" ו"מחסומי הצבעה" אחרים, אך חסמים תמיד יהיו קיימים. אם איננו

יכולים לבטל מחסומים, אולי עלינו לבנות מחסומים מלאכותיים שבוחרים תשומות באיכות גבוהה יותר. זה עובד כל עוד אנחנו לא נותנים למטרה להצדיק את הגדרת קלט איכותי (המכונה גם אמצעי).

הצמצום המעשי של תהליך בחירות למערכת דו-מפלגתית נוטה לבחור בתכונות לא רצויות ו/או לנשל זכויות ממי שאינו יכול לסבול אף מפלגה. בחירה אקראית בין קבוצה גדולה יותר של מועמדים תחזיר מחדש מגוון ותמנע תפיסה ארוכת טווח על ידי מפלגות פוליטיות.

יש תקדים לשימוש באקראיות לבחירת מנהיגים בקהילות אמיש. רדיפת כוח או שלטון נחשבים לפי השקפת האמיש כהבלים ומקור לשחיתות. התהליך שלהם כרוך במינוי מנהיגים באופן אנונימי לקהילה. כל אדם שמקבל מספר מועמדויות מינימלי זכאי. לאחר מכן הם משתמשים בתהליך לבחירה אקראית בין המועמדים הזכאים. בדרך כלל יש 3 עד 12 מועמדים כאלה בקהילות הקטנות שלהם. מעניין לציין כי המועמד שנבחר מקודם למנהיגות ולאחריותו הנלווית לכל החיים ואין לו ברירה אחרת אלא לקבל את התפקיד או לעזוב את הקהילה. זה כמו להיות מגויסים, שאגב, משתמשים גם שם במערכת הגרלה אקראית.

התפיסה של שימוש באקראיות בממשל נקראת מיון והיא תהליך המשמש למימוש תפקידים ממשלתיים בודדים. בדמוקרטיה אתונה עתיקה, מיון היה השיטה העיקרית למינוי פקידים פוליטיים ונחשב כעקרון קריטי בדמוקרטיה. הסיבה לכך היא התכונה הידועה של שיטה זו במניעת פלגנות (מפלגות פוליטיות).

למרבה הצער, האימוץ הישיר של המיון האתונאי אינו מתאים לממשל גדול. בורות רציונלית (נושא חוזר בספר זה) היא הרעיון שיש מחיר לרכישת ידע ועלות זו צריכה להיות מקוזזת על ידי התועלת של הידע. אומנות הממשל התקין וכלכלה נאותה נחקר מעט מאוד, ואפילו פחות מכך בעלי ניסיון מעשי. לא כולם נהנים לקרוא ספרים כמו זה! הערך של לימוד ידע זה מוגבל על ידי ההשפעה של השימוש בידע זה על חייד. בהתחשב בזמן המוגבל, רוב האנשים מפיקים ערך רב יותר משיפור כישוריהם בקריירה שלהם מאשר על ידי למידת כישורי ממשל שלעולם לא יזכו להשתמש בהם. אם רק האנשים הבורים האלה היו

כוחה של אקראיות

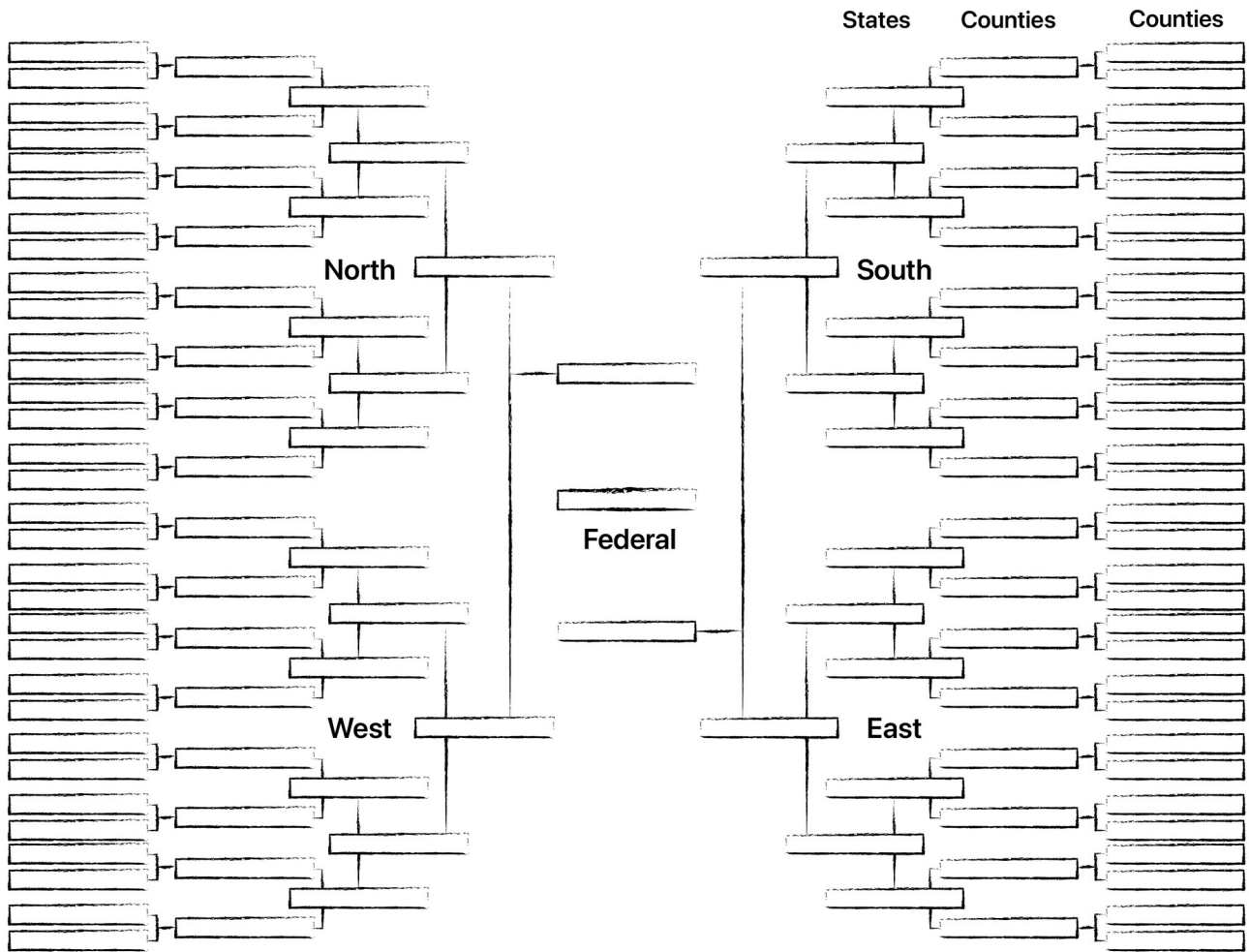
מספיק חכמים כדי להימנע מהכבדה על השאר בהשתתפותם בהצבעה.

אפשר להניח שבאוכלוסייה גדולה תהליך מיון אקראי בלבד יביא לתוצאות לא אופטימליות באופן מסיבי. זה נובע ישירות מעקרון פארטו, הקובע כי המיומנות המשולבת של מחצית מהאוכלוסייה נמוכה מהמיומנות המשולבת של 1% העליונים. הפרט החציוני (לפי סדרי גודל) פחות מיומן מהאדם הטוב ביותר באופן משמעותי. אם הקונגרס היה נבחר באופן אקראי, זה יהיה כמו לבחור בקבוצות האולימפיות שלנו בהגרלה אקראית. התוצאות יהיו טראגיות באותה מידה.

בעוד שאקראיות טהורה יכולה להוביל לתוצאות לא אופטימליות, קצת "סינון פרטו" יכול לשפר מאוד את התמונה. דמיין את השיפור אם נבחר באקראי רק מאותם אנשים שקיבלו ציון מעל הממוצע בפסיכומטרי. זה יבטל את רוב המועמדים הפוטנציאליים תוך שמירה על גודל מדגם גדול של אנשים מייצגים מרוב תחומי החיים. אלה שאינם מיוצגים נוטים יותר לגרום לעצמם ולאחרים נזק במידה שרעיונותיהם משולבים בכוח.

מה שאנחנו צריכים היא מערכת שתוכל לזהות את אלה שבמעלה 1% או 10% מהמיומנות הטובים ביותר המסוגלים לייצג את העם ואז לבחור באופן אקראי ביניהם כדי למנוע שחיתות מערכתית או סטגנציה של הכוח. הפרק הבא יציג תהליך כזה.

טורניר פוליטי

מה אם המיומנות של "ממשל טוב" הייתה כמו מיומנות במשחק השחמט? תאר לעצמך שארצות הברית וסין החליטו ליישב את המחלוקות שלהן באמצעות משחק שחמט על ידי מנהיגיהן. העם רוצה לוודא שמדינתם תזכה, אז איך יעבור תהליך הבחירות של DINO הקיים?

קחו בחשבון לרגע שהמצביע הטיפוסי הינו בור בצורה רציונאלית בשחמט ומעולם לא שיחק בפועל. האוכלוסייה מחלקת את עצמה למפלגות ומעניקה חסות למועמדים עם פילוסופיות מנוגדות כיצד לשחק שח. לאנשים ניתנת הזדמנות להצביע למומחי שחמט תיאורטיים.

בסופו של יום הנשיא הנבחר יהיה המיומן ביותר בלשכנע אחרים שהוא יודע לשחק שח - מיומנות שבגדול אינה קשורה ליכולת לשחק שח באמת. למעשה, ככל הנראה שחקני השחמט הטובים ביותר יהיו נוראיים בלשכנע אחרים שהם יודעים לשחק הכי טוב. תאר לעצמך שאיש לא

הורשה לשחק שחמט עד שנבחר. הם היו מוגבלים לקריאה על משחקי שחמט היסטוריים. האם היית מהמר על מועמד שנבחר באופן זה?

אם נדרשו כישורי שחמט כדי לנצח מול סין, אז רוב האנשים היו ממליצים למצוא את השחקן הטוב ביותר באמצעות טורניר. כל מי שמעוניין לייצג את ארצות הברית במשחק שחמט עם סין יכול היה להיכנס. הם יזווגו באופן אקראי למשחק. הזוכים בסיבוב הראשון יזווגו באופן אקראי לזוכים אחרים. תהליך זה יימשך עד שזוהה אלוף שחמט ואז אלוף השחמט הזה יעלה נגד סין. צריך להיות ברור כי בהשוואה להצבעה, לטורניר יש הרבה יותר סיכוי לזהות ולהפיק שחקן מיומן ביותר.

כדי למנוע מאותו שחקן שחמט צמרת לשלוט לכל החיים, ניתן היה לבחור את המנהיג באופן אקראי מבין 1% הראשונים של אלופי השחמט. זה ימזער את ההזדמנות של רמאים לזכות ויתקן עבור המקרה האפשרי של אמן בכיר פסיכופת.

למרבה הצער, אין דרך קלה לקיים טורניר לניהול מדינה; עם זאת, אם היינו יכולים לעצב משחק הבודק מיומנויות המתואמות מאוד עם ממשל תקין, אז זה יכול להיות מנגנון מייצג מתאים יותר מאשר המשחק המפלגתי-פוליטי שאנו משחקים כיום.

אם מטרת הממשלה היא לאפשר לקבוצת אנשים להגיע לקונצנזוס, הרי שהיא צריכה להיות מובלת על ידי מישהו המיומן בתחום בניית הקונצנזוס. בונה הקונצנזוס המיומן ביותר הוא זה שיכול לקבל הסכמה פה אחד של האוכלוסייה; הכי פחות מיומן הוא זה שמחלק את האוכלוסייה לפלגים יריבים.

כדי לזהות את בונה הקונצנזוס הטוב ביותר נקיים טורניר המקצה באופן אקראי אנשים לקבוצות קטנות (~10 אנשים). כל קבוצה חייבת להגיע להסכמה של רוב מיוחס (~7/10) על אחד מחבריה שייצג את הקבוצה שלהם. במדעי המחשב, $1 + \frac{2}{3}$ מייצג את סף העמידות לתקלות ביזנטיות. זה בוחן כל אחד מחברי הקבוצה לראות מי היעיל ביותר בבניית קונצנזוס. קבוצה שלא יכולה להגיע להסכמה היא כמו משחק שחמט שמסתיים בתיקו ואף אחד מהקבוצה לא מתקדם

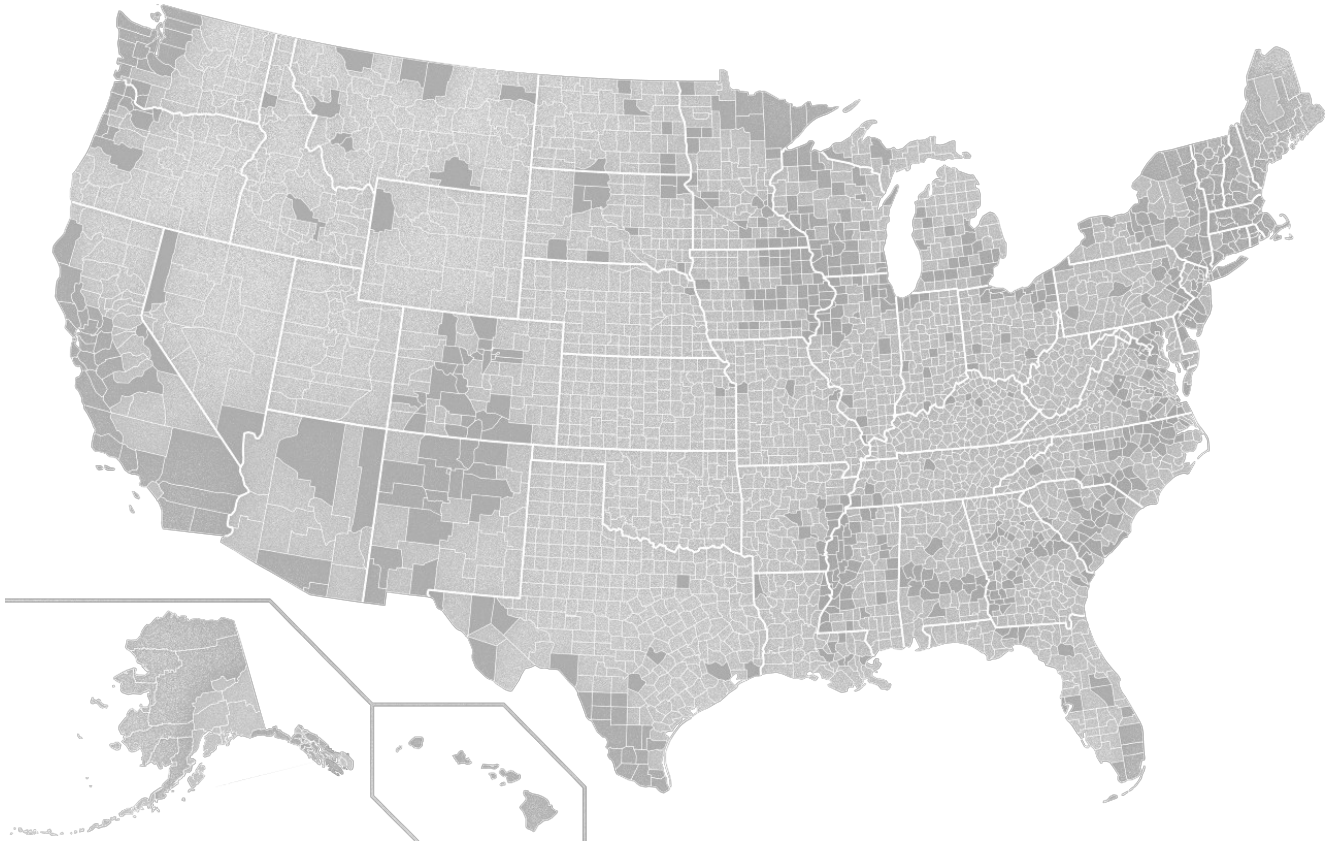
בטורניר. התהליך חוזר על עצמו עד שמזהים את בונה הקונצנזוס הטוב ביותר.

תאר לעצמך איך תהיה החברה שלנו אם כל מי שנמצא בתפקיד נבחר כלשהו היה צריך לעבור את התהליך הזה. האם אתה חושב שלקונגרס יהיה ציון של 30% והאמון בממשלה היה פחות מ-20%? אם סין נהגה בתהליך דומה, מה הסיכוי שניתן יהיה להגיע לעסקת סחר בין שני בוני קונצנזוס מומחים?

בתיאוריה מערכת טורניר יכולה לאפשר לאוכלוסייה של מיליארד אנשים לזהות קונגרס/פרלמנט תוך שמונה עד תשעה שבועות, כאשר לכל סבב מוקצה חודש להגיע להסכמה. בסך הכל התהליך כולו אמור לקחת הרבה פחות זמן מהשנה/ים שהאנשים מקדישים לקמפיין ודיונים מהתהליך הראשוני ועד לבחירות הכלליות. לאחר מכן הקונגרס או הפרלמנט יבחרו נשיא, סגן נשיא ובית משפט עליון מבין חבריהם. לחלופין לרשויות החקיקה, השיפוטיות והביצוע יכולים להיות טורנירים עצמאיים.

רק בגלל שטורניר פוליטי יכול להתאים למיליארדי אנשים, זה לא אומר שזו אסטרטגיה טובה לארגן את כולם תחת היררכיית טורניר אחת. פעולה זו עדיין תפר את עקרונות הכוח היחסי בין הפרט לקבוצה; כלומר, אם אין דרך ברורה להגיע להסכמה כיצד לפרק את הקהילה ליחידות עצמאיות אוטונומיות, אין דרך קלה להתנתקות. ללא התנתקות היכולת לומר "לא!" אבודה ומבלי להיות מסוגל לומר "לא!" היכולת לנהל משא ומתן ולהסכים, ולאי-הסכמה אין לגיטימציה, וללא לגיטימציה אין דמוקרטיה.

כדי לתמוך טוב יותר בהתנתקות, דמיין אם כל מחוז במדינה השתמש בטורניר פוליטי לבחירת "מועצת מפקחים". מכיוון שבמחוז הממוצע יש 50,000 תושבים, ניתן לעשות זאת בממוצע של 2 עד 3 סיבובים, שיכולים להתרחש ביום אחד. לאחר בחירת מועצה היא יכולה לבחור באחד מחבריה לייצג את המחוז ברמות גבוהות יותר (כגון המדינה).

בארצות הברית יש 3141 מחוזות. תאר לעצמך אם כל מחוז היה אוטונומי ויכול להצטרף לכל מדינה או ארץ שתקבל אותה מבלי שתצטרך לבקש רשות לעזוב את המדינה או הארץ בה הייתה בעבר. בתוך כל מדינה כל המחוזות היו משתמשים בטורניר פוליטי כדי למנות את נציגיהם לקונגרס ממלכתי. לבסוף כל מדינה יכולה, אם תבחר, להצטרף למבנה ממשל פדרלי.

המרכיב העיקרי במבנה זה הוא שהוא שומר על היכולת לפתור מחלוקות על ידי התנתקות. אדם שלא אוהב את מועצת המפקחים המקומית שלו יכול לעבור למחוז שכן. מחוז שלא אוהב את מדינתו יכול להפוך למדינה עצמאית או להצטרף למדינה אחרת. מדינה שלא אוהבת את "ארצות הברית" יכולה להיות עצמאית או להצטרף לפדרציה אחרת.

העיקרון כאן הוא שממשלות בדרגות גבוהות יותר הן "ממשלות של ממשלות". זה ממקסם את האוטונומיה המקומית ומעניק למקומיים את החופש לקבוע את דרכם, לחיות ולתת לחיות. אם רוצים ממשלה עולמית, היא צריכה להיות מורכבת ממדינות עצמאיות החופשיות לעזוב בכל עת.

החזרת תפקידים

לעיתים נציג ימות או יבגוד בבוחריו במידה כזו שיש לקחת חזרה את תפקידו לפני תום כהונתו. בכל עת קבוצה של 10 אנשים יכולה להחליף את נציגם באמצעות הסכמה חדשה של $2/3$. זה יוצר סוג של דמוקרטיה נזילה שבה ניתן לזהות ולסלק שחקנים גרועים לפני שהם יכולים להזיק יותר.

האבולוציה של ארצות הברית

המבנה של ממשלת הממשלות קרוב יותר לחוקת ארצות הברית המקורית, לפני התיקון ה-17, כאשר המחוקקים במדינה בחרו בסנאטורים פדרליים. התיקון ה-17 הסיר למעשה ייצוג "מדינתי" ברמה הפדרלית על ידי שיטוח השתתפות בפירמידת הייצוג בין הפרט לשלטון הפדרלי. מדינות הצטרפו לאיחוד תחת ההנחה שיש להן זכות להתנתק.

ריכוז ייצוג נוסף התרחש באמצעות מכסת מספר חברי הקונגרס. בתחילת המאה ה-19 היו פחות מ-50,000 איש לחבר קונגרס, כעת מדובר ביותר מ-650,000 לחבר קונגרס. זה מייצג יותר מפי 10 בכוחו היחסי של חבר הקונגרס לעומת הפרט בהנחה שיש יחס ליניארי. בגלל אופי הכוח הלא ליניארי, בהתפלגות פארטו, כנראה שזה גידול של פי 100 בכוח היחסי של חבר קונגרס לעם.

על ידי מעבר למערכת "ממשלת ממשלות", לכל מחוז יהיו אוכלוסייה ממוצעת של 50,000, ונציגי 3141 המחוזות שמונו יהיו דומים לכמה חברי קונגרס שהיו אמורים להיות לנו על פי החוקה המקורית. על ידי קישור מחוזות הקונגרס למחוזות בפועל נוכל למזער את ההזדמנות ל-gerrymandering.

האבולוציה מפדרציה של מדינות עצמאיות ל"אימפרית DINO" יעילה ערערה על כוחו האמיתי של העם לשלוט בגורלו. ההתנגדות לתנועות ההתנתקות היא אחד האמצעים העיקריים שבאמצעותם הסטטוס קוו מסיר את כוחו של העם להגיע לקונצנזוס חדש.

תהליך טורניר פוליטי ללא טכנולוגיה

כל תהליך דמוקרטי צריך להיות פשוט מספיק כדי שכל קהילה תוכל

ליישם אותו מבלי להסתמך על פתרונות היי-טק. ככל שתהליך תלוי יותר בטכנולוגיה הוא תלוי במספר קטן של ספקי טכנולוגיה ונגיש פחות להמונים. פתרונות לואו-טק צריכים להתאים למגוון גדלים מקבוצות קטנות של 50 איש למדינות שלמות הכוללות מיליארדי אנשים.

כדי ליישם טורניר פוליטי נדרש לארגן אוכלוסייה בקבוצות אקראיות של 4 עד 12 אנשים באופן שמעניק לכל המעורבים אמון גבוה במנגנון האקראיות. ארבעה אנשים הם המינימום הדרוש להשגת קונצנזוס בעל עמידות סף לתקלה ביזנטית של $2/3+1$. לאחר מכן כל קבוצה חייבת לבחור באחד מחבריה להיות נציג הקבוצה. נתחיל בהדגמה כיצד זה יכול לעבוד בקנה מידה קטן ואז להגדיל אותו.

קהילות עם פחות מ-200 אנשים

נתחיל בקהילה קטנה של 50 איש, כמו כנסייה, מועדון או נציגים של כל אחת מ-50 המדינות. קבוצה זו תארח אירוע במרכז אירועים קהילתי מקומי או באולם העמותות שלהם ותארגן 13 שולחנות בני 4 מקומות. ברגע שכולם יופיעו המארח יביא חבילת קלפי משחק לבמה וייתן לכולם הזדמנות לערבב את הקלפים מול כולם. ואז כולם יסתדרו בשורה ויקבלו קלף אחד. כל שולחן ימופה לדרגת קלפים (אס, 2, 3 ...). עם קבלת קלף אנשים ילכו לשולחן התואם לקלף שלהם.

ברגע שכולם נמצאים ליד שולחנותיהם יכול להתחיל דיון במהלכו אנשים מנהלים משא ומתן על מנת לקבוע מי יכול לייצג בצורה הטובה ביותר את שולחנם. ברגע שמחליטים על אדם הוא מקבל את קלפי המשחק. אדם חייב לקבל לפחות שלושה מתוך ארבעה קלפים כדי לייצג את השולחן.

לאחר השלמת התהליך בכל השולחנות יש עד 13 נציגים כשלכל אחד יש לפחות 3 קלפי משחק. בשלב זה הנציגים יכולים לנהל דיון מול כל הקהילה (על במה) כדי לבחור מנהיג. על המנהיג לקבל לפחות 9 מתוך 13 קולות ($2/3 + 1$). במקרה שלא ניתן להגיע לרוב מכריע, על התהליך להתחיל מחדש. אלטרנטיבה שיכולה להתגונן מפני כל דבר, החל משוחד ועד הטיה של סלבריטאים, היא לבחור באופן אקראי מבין 13 הנציגים. אלטרנטיבה נוספת היא חלוקה בין 13 הנציגים לשלוש קבוצות

טורניר פוליטי

אקראיות, שכל אחת מהן בוחרת נציג ואז בוחרים באופן אקראי משלושת הנציגים.

תהליך זה יכול להתאים לעד 200 על ידי הוספת חפיסות נוספות והגדלת גודל השולחנות הראשונים לעד 12 אנשים.

קהילה של 1000 אנשים

שינוי גודל הטורניר הפוליטי ל-1000 איש דורש שינוי קל בתהליך. אלף אנשים יכולים למצוא בקלות מקום כמו בית ספר שיכול לתמוך ב-100 שולחנות של 10 אנשים. במקרה זה נדרוש 20 חפיסות קלפים בשני סגנונות שונים, נניח קלפי גב אדום וקלפי גב כחול. כל קלף ימופה לדרגה וצבע (למשל, אס אדום, 9 כחול, וכו'). שוב אנשים יוכלו להשתתף בערבוב הקלפים ואז לעמוד בתור לקחת קלף ואז ללכת לשולחן שלהם. בכל שולחן יהיו 10 אנשים שיצטרכו להגיע להסכמה של 7 מתוך 10.

לאחר שכל השולחנות בחרו את נציגם, סבב שני יכול להתקיים תוך שימוש בכללים לקבוצה של 100 איש.

קהילה של +10,000 אנשים

כאשר הקהילה מגיעה ל-10,000 אנשים זה גדול מכדי לארח במקום אחד והגיע הזמן להתחיל לקבץ אנשים למתחמים של 1000 איש. כל מתחם צריך להיות בערך באותו גודל (בין 900 ל 1000 איש) וישתמש באותו תהליך כמו קהילה של 1000 לבחירת נציג מתחם. לאחר מכן ייפגשו עשרת נציגי המתחמים לבחור את הנציג הסופי.

קיבוץ אנשים למתחמים צריך להיעשות בצורה חסינה כנגד מניפולציה סובייקטיבית. המטרה היא למנוע מאנשים שיתוף פעולה במטרה להשחית את ההתפלגות האקראית ובכך להכניס מחדש מפלגות פוליטיות או gerrymandering. ניתן להשיג זאת על ידי קיבוץ אנשים על פי מאפיינים סטטיים המתפלגים באופן אקראי. דוגמה כזו היא הקצאת אנשים למתחמים לפי יום הולדתם. לחלופין, ניתן לארגן מתחמים גיאוגרפיים באמצעות אלגוריתם דטרמיניסטי שאינו כפוף ל gerrymandering כגון רישות לפי GPS.

קהילה של 100,000+ אנשים

זה לא שונה מקהילה של 100 נציגי מתחמים. קהילה של מיליון לא שונה מקהילה של 1000 נציגי מתחם. בשלב זה תוכלו לראות דפוס שיחזור אפילו להיקף של מיליארדי אנשים המשתמשים בפחות מארבעה אירועים, כאשר כל אירוע מורכב מקבוצות של 1000 ומטה ומשתמשים בקלפי משחק זמינים באופן נרחב.

לפי מערכת זו אין אפשרות לאף אחד "להצביע פעמיים" ואין אפשרות להצבעות של "אנשים מתים" או "חיות מחמד". על מנת להשתתף עליך להופיע וזה אומר שאתה חייב להיות חי ובמקום בדיוק אחד בכל פעם. לא רק זה, אלא שלא יהיה קמפיין מכיוון שהאנשים היחידים שאתה יכול להצביע להם הם האנשים שהוקצו באקראי לשולחן שלך. ללא קמפיין אין שום יתרון לוותיקים, הטיה של סלבריטאים, השלכת בוץ, הטיה תקשורתית, הטיית עושר, ואין צורך במימון קמפיין. מכיוון שכל קבוצה דורשת 7 מתוך 10 הסכמות והקבוצות לא יכולות לתאם מראש, אין יכולת להקים מפלגות פוליטיות. מכיוון שבכל סבב בחירות אנשים מאורגנים בקבוצות אקראיות חדשות, לוותק אין יתרון.

טורניר פוליטי של הייטק

פיתרון הייטק מצריך שימוש בטלפונים הסלולריים של המשתתפים ובטכנולוגיית הבלוקצ'יין. לפי גישה זו משתמשים בטכניקות קריפטוגרפיות ליצירת מספר רנדומלי אמין. דוגמה לאלגוריתם כזה הוא שימוש בגיבוב (hash) של בלוק ביטקוין עתידי. לאחר שנבחר המספר האקראי, הוא משמש כזרע לאלגוריתם ערבוב דטרמיניסטי המקבץ אנשים לקבוצות של 10.

ניתן ליצור באופן אוטומטי חדר צ'ט לכל הקבוצות בשילוב עם אפשרות לשיחת ועידת וידאו. ניתן היה לתת לקבוצה שעות עד חודשים להגיע להסכמה באופן אסינכרוני. חברי הקבוצה יתנו את קולם לנציג (אותו הם יכולים לשנות מספר פעמים). לאחר ש-2/3+ מחברי הקבוצה מסכימים - נבחר נציג.

התהליך חוזר אז עם הנציגים. כל אחד רשאי לראות כל דיון שנציגי עוסקים בו ברמות גבוהות יותר.

לכל אדם הזדמנות לדרג את נציגיו על מידת נאמנותם לתהליך. מידע זה נגיש בשנים שלאחר מכן כאשר קבוצה חדשה של 10 מחליטה אם להציע נציג קודם.

בגלל השקיפות של הבלוקצ'יין ואמינות של אלגוריתמי ההצפנה אנו יודעים שלא ניתן "לפרוץ" את המערכת כמו מכונות הצבעה מסורתיות. אם חדרי הצ'אט מוחלפים בחדרי וידאו אינטראקטיביים ומתוכננים במקביל, תוכלו גם למנוע מאנשים להצביע מספר פעמים ולמנוע מאנשים מתים להצביע. לרוע המזל קשה יותר למנוע מזרים להצטרף מרחוק.

קונצנזוס לוקח זמן

ההסכמה אורכת זמן ולא אמורה להשתנות לעתים קרובות, במיוחד עבור קהילות גדולות יותר בהן השינויים משפיעים על אנשים רבים יותר. שיעור גבוה של שינויים בחוקים או בהנהגה מעיד על כך שהדברים קורים מבלי שהאנשים יוכלו לעבד, לדון ולהסכים. ללא הסכמה, האנשים המנהלים את הממשלה הפרו את הסכם השלום של החברה והחזירו את העם לחוק הג'ונגל.

דמיין דיקטטורה שבה המנהיג מתחלף כל 12 חודשים. לקהילה יהיה בלתי אפשרי לבצע תוכנית ארוכת טווח. זה משפיע לא רק על הממשלה, אלא על כל עסק שחייב להגיב לשינוי כללים.

ניתן לחשוב על כוח השלטון כמו אוצר הנעול בכספת בנק. אם לא ננקטים אמצעי זהירות ניתן לשדוד את הבנק לפני שמישהו יכול להגיב. לא רק שבנקים צריכים לדאוג לשודדים מבחוץ, הם גם צריכים לדאוג ממעילה פנימית.

קהילה שמטרתה להכניס אנשים לשלטון צריכה להנהיג תהליך שמגביל את הנזק שעלול להיגרם על ידי כמה שחקנים גרועים. אחת הדרכים לעשות זאת היא למנף טכניקות המשמשות את הבנקים לאבטחת נכסיהם.

אחת הדרכים שבהן בנקים ועסקים רבים מאבטחים את הכספות שלהם היא יישום נעילת זמן. הרעיון הוא שניתן לפתוח את דלת הכספת רק לאחר עיכוב הכרחי. כשעבדתי בפיצה דומינו כנער היינו צריכים

לפתוח את הכספת 30 דקות לפני שהיינו זקוקים לגישה למזומן. הרעיון הוא שאם מישהו ינסה לשדוד את החנות, הוא יצטרך לחכות כדי להגיע למזומן, גם אם יוכל לכפות את המנהל להזין את הקוד המתאים. עיכוב זמן זה מעניק למשטרה זמן להגיב.

כאשר מעבירים חוקים חדשים, יש צורך בהשהיית זמן ארוכה הרבה יותר מכיוון שלוקח לאוכלוסייה הרבה יותר זמן לארגן ולבנות הסכמה על התנגדות. חוקי הקהילה צריכים להיות יציבים ומעוצבים כך שיעמדו בקנה אחד עם מציאות פיזית ומטאפיזית יחסית. אופי המציאות הבסיסית אינו משתנה במהירות; לכן גם החוקים שלנו לא צריכים להשתנות לעתים קרובות.

שינוי מהיר של חוקים/כללים זה כמו לנסות להטיס מטוס עם פיגור של שתי דקות בין הוצאת פקודה על הג'ויסטיק לראיית התוצאות במדידה. אי אפשר להטיס מטוס כזה אלא אם כן השינויים הם קטנים ביותר כך שההשפעה על פני שתי דקות תהיה קטנה מספיק כדי לתקן. תנועות פתאומיות עלולות לגרום להתרסקות המטוס עוד לפני שהמדדים מעידים על בעיה. ההשפעות הפוליטיות, הכלכליות והאקולוגיות של חוקים עשויות לחשוף את עצמן אחרי חלוף עשרות או מאות שנים.

אחת הדרכים להשיג איזונים ובלמים כאלה היא להבטיח כי החוקים המוצעים על ידי קונגרס אחד חייבים להיות מאושרים על ידי הקונגרס הבא לאחר מחזור בחירות מלא לפני כניסתו לתוקף. נובע מכך שמרגע שחוק יקבל אישור של $2/3$ בקונגרס אחד, ייקח לפחות ארבע שנים שבמהלכן ניתן יהיה למשוך אותו בקונגרסים הבאים. לאחר ארבע שנים הקונגרס החדש מאשר אותו באישור $2/3$. ואז החוק ישקע (sunset) אם לא יחודש בקונגרס הבא. רק לאחר שמלאו 20 שנה יפוג תוקפו של סעיף השקיעה והחוק יחודש אוטומטית עד שתעבור הצעה חדשה לשינויו ותאושר.

חוק שיכול לשמור על קונצנזוס במשך ארבע עונות טורניר פוליטי ועדיין לזכות ברוב של $2/3$ הוא חוק שיש הסכמה רחבה לגביו. חוק שלא יכול לקיים הסכמה לתקופה כזו נערך כנראה מתוך פחד או שחיתות. יש אמירה בפוליטיקה, "לעולם אל תיתן למשבר להתבזבז".

הרעיון הוא שבתקופות של סערה אוכלוסייה יכולה להיות מנוצלת על ידי פוליטיקאים, כלי תקשורת ובעלי עניין אחרים המוכנים להכניס חוקים שלעולם לא היו עוברים בשגרה. דוגמאות לחוקים כאלה כוללים חילוץ בנקים וחוקי "פטריוטיות". אסור להעביר חוקים בחירום. במקרה חירום אמיתי השוק החופשי ושיתוף פעולה מרצון במסגרת מערכת חוקים יציבה יכולים לגשר על הפערים. הפיכת חריגים ל"מקרי חירום" היא דלת אחורית לעריצות מכיוון שהמנהיגים יכולים להכריז על מצב חירום בכל פעם שהתעמולה שלהם מסוגלת להפחיד את העם.

בטח שמעתם את העצה "לישון על זה" לפני שתקבלו החלטות גדולות שמשנות את החיים. זוהי עצה טובה במיוחד להחלטות שאינן ניתנות לביטול. מערכת ממשל המיישמת עיכובי זמן חובה נותנת לאנשים זמן לישון על זה. הפעולה הפשוטה של עיכוב ההחלטות שלך מעניקה לתת מודע שלך זמן לעבד רגשית את ההשלכות. התוצאה הסופית היא שבממוצע אנשים מקבלים החלטות טובות יותר ונמנעים מהמקבילה ל"קניה רגשית".

רתימת כוח פארטו

השקעתי את העשור האחרון בניסויים בטכנולוגיות שנועדו להיות עמידות בפני לכידה על ידי קבוצות קטנות. הרעיון שמאחורי הביטקוין הוא שאתה יכול להבטיח את עצמך מפני בנקים או ממשלה שמחרימים את הנכסים הדיגיטליים שלך על ידי שימוש בספר חשבונות ציבורי העמיד בפני צנזורה. אם מישהו היה מסוגל להשיג שליטה על מי יכול לפרסם בספר החשבונות, אז הוא יכול להקפיא כספים ולסחוט עמידה בתנאיו. כדי להבטיח זכויות קניין באופן הדומה לזהב, פרוטוקול מטבע קריפטוגרפי צריך להיות יציב וכמעט בלתי אפשרי לשינוי או לצנזור.

בתחילה כל אחד יכול היה להשתמש במחשב האישי שלו כדי להשתתף בתהליך הקונצנזוס של ביטקוין. בשלב מוקדם יצרתי בלוקים רבים ברשת הביטקוין באמצעות המחשב בלבד. בזמן שזה פעל בקנה מידה זה, כל מי שיש לו מחשב יכול היה להיות סמוך ובטוח שלא ניתן לצנזר את העסקאות שלהם.

עם צמיחת קהילת הביטקוין, יתרונות הגודל השתלטו והיום יש רק

שלוש חברות שונות ששולטות ב-51% מייצור הבלוקים. עם 51% הם יכולים לצנזר כל בלוק המכיל עסקאות שהם לא אוהבים. יתר על כן, נוצרה חומרה מיוחדת שהופכת את זה ללא כלכלי עבור אנשים עם מחשב רגיל להבטיח שהעסקה שלהם תיכלל בספר חשבונות. מכיוון שהחומרה, הכישורים והתשתית הם חסמי כניסה גבוהים, שחיתות בחוות הכרייה (שניתן לראותן כמפלגות פוליטיות) הופכת לבעיה פוטנציאלית.

תהליך דומה מתרחש בכל שאר האלגוריתמים של קונצנזוס בבלוקצ'יין. עקרון פארטו נכנס לתוקף ו-1% מהאנשים משיגים 51% מההשפעה, כלומר 1% בסופו של דבר בשליטה. קהילה שרוצה להגן על עצמה מפני לכידה צריכה לנטרל את עקרון פארטו.

ראינו כבר שהאקראיות יעילה לבטל את ההשפעה של פארטו. ראינו גם כי אקראיות מעמידה אנשים בעלי מיומנות "חציונית" בכוח וכי המיומנות החציונית נמוכה בהרבה מהמיומנות הטובה ביותר האפשרית. למדנו גם כי כל "משחק" שאנו יוצרים בוחר קבוצה אחרת של אנשים בהתפלגות פארטו. בלוקצ'יין שמבוסס על הוכחת עבודה, כמו ביטקוין, בוחר למיומנויות טכניות וגישה לחשמל זול. בלוקצ'יין-ים המבוססים על הוכחת הצבעה, כמו אלה שיצרתי, נוטים לבחור את העשירים ואת הבורסות של מטבעות קריפטוגרפיים המנהלות פיקדונות של מטבעות של אנשים אחרים.

ראינו גם שכמה משחקים, כמו פוליטיקה מפלגתית מודרנית, בוחרים אנשים בעלי תכונות פתולוגיות. על ידי שינוי המשחק למהו כמו טורניר פוליטי אנו יכולים לבחור מתוך התפלגות פארטו של תכונות טובות יותר. הבעיה העומדת בפנינו היא שכל התפלגות יחידה עשויה להתמקד במומחיות מצומצמת. לדוגמא, אם טורניר פוליטי בוחר בוני קונצנזוס הוא עשוי להירתע מלבחור הוגי דעות אסטרטגיים ומהנדסים. הכישורים הנדרשים כדי לשלוט בחברה עשויים לדרוש הסכמה על מערך תכונות מגוון שאף התפלגות פארטו אחת אינה יכולה לבצע עבורן אופטימיזציה.

בהנחה שמערכי המיומנויות אינם מתלכדים לחלוטין, שיתוף ההשפעה בין התפלגויות פרטו מרובות מגדיל את המגוון והביזור של ההשפעה. האתגר הופך לזהות סט של משחקים ייחודיים כדי לזהות את הטובים

ביותר.

מנקודת מבט זו, זה אולי הגיוני להשתמש במשחקים כמו שחמט, go, פוקר, תחרויות איות, Starcraft או BattleBots. תוך שימוש במשחקים אלה נוכל לזהות תת-קבוצה של האוכלוסייה שהיא אינטליגנטית ומיומנת מעל הממוצע במספר מימדים. אין זה סביר שאנשים יקשרו קשר לעשוות מניפולציה על קבוצה כה מגוונת של משחקים. אחד האתגרים הוא להגיע להסכמה באילו משחקים לבחור. ללא קשר למשחק, קריטי כי נעשה שימוש בצורת מיון (בחירה אקראית), כך שההנהגה בכל קטגוריה לא תקפא על שמריה.

אני חושב שתהליך קונצנזוס הטורניר הפוליטי עשוי לבחור אנשים מיומנים מספיק כדי להגיע להסכמה על מערך המשחקים. עם כל הנאמר לעיל, בחירה אקראית של מנהיגים מהנבחרים ברמה הגבוהה במשחקי הטורניר של פארטו עשויה לייצג מורכבות מיותרת.

טכנוקרטיה

רבים תומכים בכך שניתן למדענים ול"מומחים" אחרים לומר לנו כיצד לארגן את החברה. אם האנשים האלה באמת יודעים הכי טוב, אז כולם צריכים ללכת אחריהם. זה בהחלט נכון שהטובים והמבריקים נמצאים במצב טוב יותר לעשות בחירות נבונות; עם זאת, האתגר הופך כיצד לזהות אותם מבלי לפתוח דלת אחורית לשחיתות.

לאורך ההיסטוריה בעלי השררה שרפו אנשים על המוקד בגלל שהם לא הסכימו עם "המדע" של זמנם. רעיונות כמו כדור הארץ שמסתובב סביב השמש או התועלת של שטיפת הידיים לפני לידת תינוקות נחשבו לכופרים. בעידן המודרני "המדע" ממומן על ידי אנשים עם מניעים פוליטיים והתוצאה היא שחיתות מידע. מנקודת מבט הגיונית גרידא, הטכנוקרטיה מחייבת את חטא ההאצלה לסמכות ולכן יש לדחותה כטעות לוגית.

אם ברצונך להישלט על ידי טכנוקרטיה עליך עדיין להגיע להסכמה מי הוא הטוב ביותר ועליך לעשות זאת באופן שאינו מושחת על ידי הטיות פוליטיות ו"מדע" המשרת את עצמו. אסור שיהיה "מעמד אקדמי" או "מעמד התקשורת" שממשיחים את "המומחים", או שהמעמד האקדמי

יציג מבנה כוח סמוי המתמרחן כוח פוליטי לצורך רווח אישי.

אחת הבעיות בלתת למומחה בכל תחום אחד לקבוע מדיניות היא שחסר להם ידע בין תחומי רחב. לדוגמא, מה שעשוי להיות הכי טוב מבחינה רפואית עשוי להיות הרה אסון מבחינה כלכלית. בניסיון להציל חיים באמצעות ידע מתחום אחד אתה עלול להרוג בשוגג הרבה יותר אנשים עקב גורמים מתחומים אחרים. כזכור, רוב האנשים בורים באופן רציונלי ביחס לממשל תקין, פילוסופיה וכלכלה. אפילו רופאים, מהנדסים ומדענים בורים באופן רציונלי בנושאים שמחוץ לתחומם. יתרה מכך, מומחים בתחומם לעיתים קרובות בטוחים יותר מדי בידע שלהם בתחומים אחרים.

מסיבה זו בחירת אנשים למיומנויות מופשטות של לוגיקה, רטוריקה, מתמטיקה, תורת המשחקים, שינון וכו', טובה בהרבה מאשר בחירת אנשים בעלי ידע ומומחיות בענף מסוים. גוף שלטוני צריך להיות מורכב מאנשים המסוגלים לחשוב בביקורתיות מתוך עקרונות ראשוניים ולנהל משא ומתן. יתר על כן, יש לבחון את הכישורים באמצעות משחקים עם כללים מוגדרים היטב וזוכים אובייקטיביים (בהם רמאות קשה) במקום "האקדמאי שפירסם הכי הרבה פאפרים או שהכי מקושר פוליטית". לבסוף, לא משנה כיצד מיומנויות נמדדות, תמיד יש להשתמש באקראיות כדי לבחור בין כל העוברים רף.

סיכום טורניר פוליטי

בחירת מנהיגים צריכה להתבסס על משחק מיומנות המותאם לתכונות חיוביות בשילוב מיון אקראי למניעת סטגנציה. יש לנקוט בזהירות רבה כדי להבטיח שטורניר לא יתגמל יתר על המידה תכונות א-חברתיות. יש לרבד את התהליך במבנה טורניר בכדי לסנן את הטובים ביותר מהשאר בצורה יעילה. על ידי שילוב של תהליך זה עם תקופות ממשל חופפות ועיכובי זמן בין אישור לאישור חוקים חדשים, אנו יכולים להגן על הקונצנזוס הציבורי מפני השתלטות נציגים מושחתים או השחתתו על ידי מניפולציה רגשית של ההמון בתקופות משבר.

תהליך זה חסין בפני מפלגות פוליטיות מכיוון שכל קבוצה נבחרת באופן אקראי ועליה להגיע לרוב של $2/3+1$. זה חסין מיתרון למכהן

מכיוון שבכל שנה אנשים מוקצים לקבוצות אקראיות חדשות. זה חסין מפני gerrymandering, משום שכל הקבוצות מוקצות באופן אקראי. זה חסין מפני הבטחות קמפיין והשלכת בוץ מכיוון שאין את מי לשכנע מלבד אלה בקבוצה שלך. זה חסין מפני בורות רציונלית מכיוון שרוב המידע שאתה צריך ניתן לליקוט ישירות מהדיון בקבוצה הקטנה שלך. הוא ממנף את חוכמת ההמונים מכיוון שהוא מעריך את כל האוכלוסייה וממנף מידע מקומי. זה לא תלוי בכך שיש למשתתפים ידע עולמי; כל מה שהם צריכים לשפוט הוא האופי וההיגיון של האנשים בקבוצה שלהם.

זה מה שאני מכנה דמוקרטיה אמיתית וזה ניגוד מוחלט ל DINO הזולל את אוכלוסייתם באשליה של לגיטימציה דמוקרטית.

מעוצב לעצמאות

בעת משא ומתן על חוזה שלום, ניתן לנהל משא ומתן על תנאים הוגנים רק בין שני אנשים שיש להם את היכולת לומר "לא תודה" ולעזוב את המשא ומתן. אם לאדם אחד יש משהו שהאחר צריך כדי לחיות, אז סחיטה אפשרית. כדי למנוע סחיטה, כל חברי הגוף הפוליטי חייבים להישאר עצמאיים מספיק כדי להתנתק. יתר על כן, לאחר שהושג הסכם הצדדים זקוקים ליכולת להיפרד במקרה שצדדים אחרים לא יכבדו את האמנה. זה דורש שאמנות שלום (ממשלות) יעוצבו להבטחת עצמאות הצדדים.

על פי מודל זה ניתן לראות בממשלה הפדרלית של ארצות הברית דמוקרטיה של מדינות. כדי שהממשלה הפדרלית תהיה שלטון לגיטימי על המדינות, על המדינות ראשית להסכים להצטרף לפדרציה. כדי לשמור על הסכמה, על המדינות להיות בעלות עצמאות מספקת בכדי לעזוב את הפדרציה.

במילים אחרות, האם וירג'יניה יכולה להתנתק מארצות הברית ולשרוד כשהיא מנודה על ידי שאר המדינות או מבודדת מהן? אם לא, אילו אפשרויות עומדות בפני תושבי וירג'יניה אם הממשלה הפדראלית תתחיל למסות את וירג'יניה ולסבסד את קליפורניה?

מעוצב לעצמאות

אם וירג'יניה תבנה את הקהילה שלה כך שהיא תלויה בתאגידיס בינלאומיים האם תושבי וירג'יניה יהיו במצב משא ומתן חלש בהרבה עם שאר העולם? אם כל 50 המדינות נהגו בעצמאות, אז גם ארצות הברית תהיה עצמאית ותוכל להימנע מהסתבכויות זרות מיותרות.

למרות שכל המדינות יכולות להיות עצמאיות, הן עדיין מרוויחות מהקמת פדרציה. הפדרציה מספקת תהליך ליישוב סכסוכים בין המדינות ומאפשרת למדינות לפעול "כיחיד" כאשר הן מתמודדות עם שאר העולם. הן יכולות לתאם על תקנים והגנה משותפת. הן יכולות לעבוד יחד כדי להפיל דומינו גדולים יותר.

ישנן שתי דרכים להשיג עצמאות: להיות עצמאי או לקיים מגוון רב של שותפי סחר עצמאיים. אדם יכול להיות עצמאי אם יש מגוון קהילות שאליהן יוכל להצטרף. ככל שקהילה גדולה יותר כך היא צריכה להיות עצמאית יותר מכיוון שיש פחות שותפים למסחר. זה לא מספיק שיהיו "שניים או שלושה" שותפים מסחריים בתחום מסוים מכיוון שיותר מדי קל להם לארגן קנוניה וככל הנראה יש להם הרבה אינטרסים משותפים. אתה זקוק למאות או אלפי ספקים עצמאיים כדי להבטיח שלא סביר שכולם יסרבו לסחור איתך.

תוצאה של עצמאות היא יתירות, מה שהופך את החברה לאנטי שבירה במקרה של זעזועים כלכליים ואסונות טבע. חשוב מכך, זה מגן על חברה מפני אסונות פוליטיים נרחבים מעשה ידי אדם.

כל קהילה צריכה לייצר את האנרגיה שלה ולגדל את האוכל שלה. החשמל שהיא מייצרת צריך להיות מופק מהמשאבים המתחדשים שלה. קהילה שיכולה לספק מזון, מחסה, ביגוד ואנרגיה היא קהילה עמידה שהשיגה עצמאות ולכן יש לה את היכולת להשתתף בדמוקרטיה אמיתית.

אם קהילה חייבת לייבא מקהילות אחרות, עליה להתמקד בייבוא מוצרים בני קיימא. קהילה שתלויה ברשת חשמל זרה נתונה לחסדי הדרישות היומיומיות לציות. קהילה שקונה פאנלים סולאריים מקהילה זרה יכולה לשגשג עשרות שנים בלי להיות נתונה לחסדיהם של אחרים על חשמל. אם מערכות היחסים מחמיצות, לקהילה יש מספיק זמן לייצר

פאנלים סולאריים משלה, למצוא יצרן פאנלים סולאריים אחר או לעבור לאמצעי אחר לייצור אנרגיה.

קהילה שלא מצליחה להיות פרואקטיבית בהגנה על עצמאותה תיבלע בהדרגה על ידי אלה שהיא תלויה בהן. חירויות ייעלמו בהדרגה ו"תלות" תהפוך את הקהילה לעבדים מעשיים. זה שבעל עבד לא מציב דרישות היום, לא אומר שאתה לא עבד. ככל שאתה נהיה תלתי יותר, כואב ויקר יותר לחזור לעצמאות.

דוגמא לכך היא וולמארט שעוברת לעיירה קטנה ומוכרת מוצרים במחיר נמוך יותר מאשר החנויות השכונתיות שהיו בעבר. מחירים נמוכים יותר אלה כרוכים במחיר של תלות. כל חבר בקהילה שמקבל את שוחד המחירים הנמוכים מחליש את עצמאות הקהילה. זו דילמת האסיר הקלאסית.

בדילמת האסיר, שני אנשים נאשמים בגין פשע, אך לתובע יש רק מספיק ראיות כדי להרחיקם למשך שנה. התובע מציע לשניהם עסקה, אם אחד מודה וחברו לא, אז הוא יוצא לחופשי ו"חברו" מקבל עשרים שנה. אם שניהם נוהגים באנוכיות ומתוודים אז שניהם מקבלים חמש שנים. אם שני הצדדים סומכים על האחר, שניהם שותקים ושניהם מקבלים שנה אחת.

על פי תורת המשחקים, הבחירה הנכונה היא להודות מכיוון שאם אתה מניח 50/50 סיכויים שהצד השני יודה, או שאתה יוצא לחופש או שתקבל חמש שנים, ערך צפוי של 2.5 שנים. מצד שני לשתיקה יש תוצאה של שנה או עשרים שנה, ערך צפוי של 10.5 שנים. אם שני הצדדים מבצעים אסטרטגיה זו, התוצאה הצפויה היא ששניהם יושבים חמש שנים בכלא.

בקהילה, לאנשים פרטיים יש אפשרות לקנות מוולמארט (להתוודות) או לקנות מחנות מקומית (לשמור על שתיקה). על ידי בגידה בקהילה שלך אתה מרוויח תועלת (מחירים נמוכים יותר, כלומר פחות זמן מאסר) וחבריך לקהילה משלמים מחיר גבוה יותר (יותר זמן מאסר) כאשר החנות המקומית חייבת להעלות מחירים בגלל כמויות נמוכות יותר. עם זאת, אם כולם בוגדים, החנות השכונתית פושטת רגל והקהילה

שלך תלויה כעת בוולמארט, והיא חופשית להעלות מחירים ולבחור אילו מוצרים ועבודות זמינים בקהילה שלך. מה שגרוע יותר, הרווחים שמייצרת וולמארט עוזבים את הקהילה במקום להישאר בתוך הקהילה. זה משפיע על כל עסק אחר בקהילה.

אפשר לומר שכל האנשים נמצאים בדילמת אסירים מרובת משתתפים שבה יש לנו אפשרות "לחסוך כסף" על חשבון כולם (כולל עצמך בסופו של דבר) או "לקנות מקומי" לטובת כלל הקהילה אבל בעלות גבוהה יותר עבורך. הפרמטרים שונים במקצת בכך שאם יותר מדי אנשים בוגדים, הקהילה כולה נמכרת לעבדות. אם אתה מניח שכל האחרים הולכים לערוק, אז אתה יכול לבגוד ול"חסוך כסף" כי בסופו של דבר אתה הולך להיות משועבד.

אם שאלתם את כולם בקהילה אם הם מעדיפים "לחסוך כסף" או "להיות עצמאיים", סביר להניח שרבים יבחרו בעצמאות; עם זאת, הם גם מרגישים שהבחירה שלהם אינה משמעותית לתוצאה הכללית. הסיכויים שהבחירה שלהם "לחסוך כסף" תשנה את התוצאה הסופית כל כך קטנה, שההחלטה "לחסוך כסף" מנצחת. זו דוגמה לטרגדיה של נחלת הכלל.

אנשים החותרים בצורה עיוורת אחר רווח (מחירים נמוכים יותר) מוכרים את עצמם ואת קהילתם לעבדות. מערכת ממשל קהילתית יעילה צריכה לנקוט באמצעים פעילים לשינוי מבני התמריצים כך שהקהילה תשמור על עצמאות.

בכל קהילה חייבים להיות אנשים שבוחרים מרצונם בשוק האיכרים המקומי על פני וולמארט, אך האם יש מספיק השתתפות מרצון או לא תלוי בתרבות. קהילה תצטרך להיות מאורגנת ומאוחדת כדי לשמור על תרבות של אנשים שמעמידים את הקהילה המקומית מעל טובת הנאה אישית לטווח הקצר. בקהילה כזו ישנם ככל הנראה לחצים חברתיים האוכפים אמנת שלום קהילתית ביחס לקנייה מקומית.

עם זאת, ברגע שקהילה מגיעה לגודל מסוים, הלחץ החברתי כבר אינו יעיל (דנבר מכה שוב). כאן יכול הסכם שלום רשמי לסייע לקהילה להגיע להסכמה דמוקרטית כיצד לשמור על עצמאותה. דמיין אם מועצת המפקחים המקומית היתה מטילה מס מכירה של 50% על מוצרים

כלשהם המיובאים לקהילה. לפתע לוולמארט כבר אין את המחירים הזולים ביותר וחנויות השכונתיות נשארות בעסקים. התוצאה של זה היא שהקהילה כולה משלמת מחירים גבוהים יותר, אך חברה שומרים על עצמאותם. אם אתה מאמין שמטרת השלטון היא להגן על זכויות אנשיו, פירוש הדבר שהממשלה חייבת להגן על עצמאות אנשיה גם אם פירוש הדבר למנוע מאנשים למכור מרצונם את שאר הקהילה לעבדות דרך תלות. ממשלה שאינה יכולה להגן על עצמאות הקהילה בכללותה אינה יכולה להגן על עצמאות חברה.

ללא עצמאות, חברי הקהילה אינם יכולים לנהל משא ומתן על הסכם שלום מתוך יכולת להתנתק. ללא משא ומתן, אין הסכמה, וללא הסכמה אין דמוקרטיה אמיתית. ללא דמוקרטיה לגיטימית, קהילה אינה יכולה להסכים למבני ממשל ברמה גבוהה יותר. הלגיטימיות של שלטון מקומי תלויה בעצמאות שהיא מבטיחה לעצמה ולאנשיה.

בואו נסתכל על בעיה זו מנקודת מבט של ייצוא. דמיין שאתה חקלאי בקהילה ענייה: מי שמחוץ לקהילה שלך יכול להציע לך יותר עבור האוכל שלך, כך שתמכור את כל האוכל שלך לזרים. כתוצאה מכך הקהילה המקומית שלך גוועת בזמן שאתה מרוויח מספיק כסף מהיצוא שלך שאתה יכול להרשות לעצמך לשלם כדי לייבא סחורה שאתה לא מייצר בעצמך. תרחיש זה התרחש אינספור פעמים במדינות שחוו קריסה כלכלית. בין אם ביבוא ובין בייצוא, אנשים יכולים לערער את הקהילה המקומית שלהם. למעשה, אין קהילה מקומית וכולם הופכים לקהילה גלובלית (תלויה) בקהילה המנוהלת על ידי מנכ"לים "דיקטטורים" המנהלים חברות בינלאומיות הנשלטות על ידי אוליגרכים בעלי מניות המתפלגים התפלגות פארטו.

מה היה קורה אם קהילות לא ינקטו באמצעים להתגונן מפני תאגידי גדולים? מה ההבדל בין וולמארט למפלגה פוליטית ממדינה זרה? אחרי הכל, וולמארט וחברות בינלאומיות אחרות אינן אלא קהילות של מיליוני אנשים (עובדים) הפועלות תחת שלטון מנייתיה (שלטון בעלי המניות). מנייתיה (על משקל דמורקטיה) נשלטת על ידי התפלגות פארטו ולכן היא אוליגרכיה. רבות מהחברות הבינלאומיות של ימינו גדולות בסדרי גודל ממדינות קטנות. אם אתה או הקהילה שלך

תלויים באחת מהחברות הגדולות האלה, ה"דמוקרטיה" שלך כפופה לעריצות זרה לא דמוקרטית.

נשאלת השאלה, האם תושבי מדינה קטנה המיישמים דמוקרטיה אמיתית הם באמת בשליטה במדינתם אם הם תלויים בכוח זר לסיפוק צורכי החברה שלהם? אם העם אינו בשליטה, האם הם עדיין חיים תחת דמוקרטיה? אם הם לא חיים תחת דמוקרטיה, במה הם חיים?

כסף עצמאי

שמירה על שליטה בכספי הקהילה היא הדבר הגדול ביותר שקהילה צריכה לעשות כדי לשמור על עצמאות. אם הקהילה שלך לא שולטת בכספה שלה, מישהו אחר כן שולט. שליטה על כסף היא שליטה על כל העסקאות הפיננסיות ועל כל החסכונות. הכוח להנפיק כסף הוא הכוח להקצות מחדש משאבים במשק ולערער חיסכון.

מבחינה היסטורית, זהב וכסף שימשו ככסף מכיוון שהיו להם תכונות רבות הדרושות לכסף: אחידות, חלוקה, ניידות, עמידות ומחסור. כל סחורה עם תכונות אלה יכולה לשמש כסף. אני אציע שכסף זקוק לתכונה נוספת: עצמאות. אם כסף אינו בלתי תלוי בשליטתו של מישהו בהנפקתו, אז העם אינו שולט בכלכלתו. אם העם אינו בשליטה, האם זו דמוקרטיה?

לעתים קרובות טוענים כי לבית רוטשילד היתה סיסמה, "הבה נשלוט בכספי האומה, ולא אכפת לנו מי מחוקק את חוקיה." הניסיון הוכיח כי בנקאים מרכזיים יכולים ליצור תקופות פריחה ותקופות משבר, לבחור מנצחים ומפסידים, לקנות כל נכס או לשחד את דרכם לכל השפעה שהם רוצים.

לאחרונה, מטבעות קריפטו הוכיחו כי ניתן להשתמש בטכנולוגיית בלוקצ'יין ליצירת נכסים דיגיטליים עם מרבית המאפיינים של הכסף. מטבעות קריפטוגרפיים הם ניידים יותר, אך פחות עמידים (סביר להניח שמטבעות קריפטו ספציפיים לא יהיו בעלי ערך בעוד אלף שנה). הדבר שמאפשר זאת הוא שקיפות ויכולתם של המשתמשים שלה "לפצל" או "להתנתק" וליצור בלוקצ'יין חדש במקרה שמישהו ישתלט על ספר החשבונות. כללי הקריפטו נקבעו מראש ולכן יש לו את תכונות

העצמאות. מכיוון שניתן לתכנת מטבעות קריפטוגרפיים, ניתן ליישם כל מספר של "כללים קבועים" שונים, בניגוד לזהב וכסף שיש להם סט אחד של כללים קבועים המוגדרים מטבעם.

היתרון העיקרי של קריפטוגרפיה הוא שכל קהילה יכולה ליצור את הכסף שלה. זה מגן על קהילות משליטה חיצונית על ידי אלה שיש להם אספקה גדולה יותר של זהב וכסף. העובדה שקהילה לא זקוקה לזהב או כסף בכדי ליישם את המטבע הקריפטוגרפי שלה היא יתרון גדול לעצמאות. מטבע מקומי הוא גם דרך קלה לעודד ולאכוף את העצמאות המקומית על ידי שליטה על החליפין בין מטבע זר ומקומי. תהיתם מדוע לכל מדינה רצינית בעולם יש מטבע משלה?

בעיה פוטנציאלית אחת עם פתרונות מבוססי בלוקצ'יין היא שהם תלויים בטכנולוגיות שכרגע דורשות ייצור של קהילה גלובלית. אם מדינת וירג'יניה לא מסוגלת לייצר מחשבים משלה מכריית חומרי גלם ועד ייצור מעבדים, לוחות אם וצגים, אז בניית המערכת הכלכלית שלך על גבי טכנולוגיה זו בונה את התשתית הקריטית ביותר שלך על בסיס תלות.

קהילה יכולה לנקוט בעמדה שחומרת המחשב יכולה לשרוד 20 שנה אם מטפלים בה כראוי. במקרה של מצור, לקהילה יהיו עד 20 שנה לנהל משא ומתן לשלום בתנאים הוגנים או לפתח תחליף פנימי. למרבה הצער, ישנם סיכונים רבים כגון סערות שמש אשר יכולים למחוק חלק ניכר מהציוד הכספי הקריטי בן לילה.

הניסיון הראה לנו שאפילו מדינות הסובלות מסנקציות בינלאומיות, כמו איראן, מסוגלות לקיים מספיק תשתיות בכדי שלאנשים מסוימים תהיה גישה לביטקוין. שום מצור אינו מושלם, כך שתמיד יש דרך להשיג כמויות מוגבלות של סחורות זרות במחירים גבוהים.

קהילות הרציניות בדבר דמוקרטיה אמיתית ולא DINO חייבות לשלוט בכספים ברמה המקומית ביותר האפשרית. זהב, כסף ופלטנה עשויים להיות האופציות המעשיות ביותר ליישום עצמאות כספית ברמה העולמית.

מחיר העצמאות

כפי שניתן לראות מהדוגמאות לעיל, לעצמאות מחיר יקר מבחינת רמת החיים החומרית. תאר לעצמך שהמדינה שלך מטילה מס יבוא/יצוא של 200% על כל הסחורות כדי לתמרץ עצמאות. כל מה שמדינתך מייצרת יהפוך לזול בהרבה (בגלל הפניית היצוא לשווקים מקומיים), וכל מה שהיא תלויה בו יהיה יקר פי שלושה.

במקרה הקיצוני של עצמאות כלכלית ליחיד זה אומר לחיות לבד ביער וללקט מזון. בקהילה קטנה המספקת את עצמה זה יכול להיות כמו לחיות בשנות ה-1700. בקהילה קצת יותר גדולה עצמאות כלכלית, זה יכול להיות יותר כמו שנות ה-1800 המוקדמות.

אם תהיתם, אני לא תומך בכך שכולם יאמצו אורח חיים של אמיש. הדברים אינם שחור-לבן ולסיפוק כלכלי עצמי מוחלט יש חסרונות בדיוק כמו שיש לתלות מוחלטת. באופן אידיאלי, קהילה תפקח מקרוב עד כמה היא מתקרבת לתלות מוגזמת ותהיה מוכנה לשלם את המחיר של חזרה לעצמאות כלכלית בעת משא ומתן על חוזי שלום.

יש קשר ישיר בין רמת ההתמחות שחברה תומכת בה לבין מספר האנשים בחברה זו. ככל שאדם דורש יותר תועלת מהתמחות, כך הוא תלוי בקהילה גדולה יותר. ככל שאדם תלוי בקהילה גדולה יותר כך יש לו פחות השפעה על תנאי חוזה השלום. במקרה הקיצוני כל פרט מתמחה באופן מיוחד וכולם תלויים בהתמחות זו. אובדן של כל יחיד יפחית את רמת החיים של כולם, או גרוע מכך, יביא למות הקהילה.

חשוב לא פחות לקהילה לשמור על עצמאותה כמו לאדם יחיד. למעשה, עצמאותו של הפרט תלויה בדרך כלל בעצמאות הקהילה שלו. אם לקהילה אין חקלאים, אז הקהילה הזו לא יכולה להיות מסופקת עצמאית. קהילה כזו תזדקק לשפע של מערכות יחסים עם קהילות אחרות, או שהיא נתונה לחסדיו של מי שהיא תלויה בו באוכל.

תלות הדדית

אפשר לטעון שכששתי קהילות תלויות זו בזו לאף אחד מהצדדים אין יתרון על פני האחר. זה יהיה כמו אדם אחד ששולט במים ואחר במזון.

בסביבה כזו ניתן היה לצפות לעמדת משא ומתן הוגנת. למרבה הצער, תלות הדדית אינה שיווי משקל יציב. ברגע שאחד הצדדים נוקט צעדים לשיפור עצמאותו, הצד השני הופך להיות תלוי ומאבד את כוח המשא ומתן הנדרש לדמוקרטיה בהסכמה.

אנשים תמיד יתפתו להקריב את עצמאותם ולקבל תלות הדדית או תלות מוחלטת בתמורה לחיים נוחים יותר. נוחות זו באה על חשבון צמיחה בת קיימא של הציוויליזציה ומעבירה סיכונים קיומיים לדורות הבאים.

יש סיפור על אדם שרצה לאכול הודו בר, פראי בכל חג הודיה. הוא היה הולך לצוד והיה צריך להיות שקט מאוד כדי לא להבריח את תרנגולי ההודו. בחלק מהשנים הוא היה תופס תרנגול הודו; שנים אחרות הוא לא.

ואז שנה אחת היה לו רעיון. רעיון נורא. היה לו רעיון נורא נפלא! כל יום הוא יצא להאכיל את תרנגולי ההודו הפראיים. עם הזמן תרנגולי ההודו ישמינו יהיו פחות חשדניים. הם היו באים בריצה בכל פעם שהוא יוצא עם דלי האוכל. מאותה שנה האיש יכול היה ללכת ולתפוס תרנגול הודו ביד ולעולם לא היה צריך לדאוג לפספס שוב ארוחת חג הודיה.

אם אתה לא רוצה להיות בסופו של דבר ארוחת חג ההודיה של מישהו, אז אתה חייב להיות על המשמר מפני כל דבר שמערער את עצמאותך וגורם לך להיות "שמן ומאושר". ניתן לצפות בתהליך זה בפעולה במודלים עסקיים מודרניים רבים. חברות מציעות ללקוחות באופן שגרתי שירותים "חינם" במשך שנים במטרה להגביר את אפקט הרשת, לערער את התחרות ולבנות תלות. לאחר השגת תלות, החברה משנה טקטיקה ומתחילה למנף את עמדתה כדי להפיק כסף וכוח מהתלויים בה.

אנטי-שבירות ועצמאות

נסים טאלב כתב את הספר "אנטי-שביר (Antifragile): דברים שמרוויחים מהפרעה". בספרו הוצג המושג אנטי-שבירות. מערכת שבירה נשברת כאשר היא נחשפת לאקראיות הכאוטית של הטבע, בעוד שמערכת אנטי-שבירה צוברת כוח מהפרעות אקראיות. השרירים

מעוצב לעצמאות

והעצמות שלך מתחזקים כאשר הם נתונים ללחצים. צמחים בחממה סובלים ומתים ללא שינויי טמפרטורה, אור ורוח. צום לסירוגין ותזונה משתנה הם מרכיבים קריטיים בחיים בריאים. למעשה, כל החיים מרוויחים מהפרעות אקראיות ומתים בלעדיהם.

לעומת זאת, הטכנולוגיה שבירה ומתפרקת ללא תחזוקה מתמדת. ככל שיש יותר אקראיות ותנודתיות בסביבה, הטכנולוגיה נכשלת מהר יותר. נסיעה בדרך עפר קשה יותר על המכונית שלך מאשר נסיעה על דרך סלולה. מכונית אנטי-שבירה היתה מתחזקת בנהיגה בכבישים משובשים ונחלשת בנסיעה בכבישים חלקים.

אקראיות בחיים היא מעין מבחן לתלות. זה מונע מאיתנו לקחת כל דבר כמובן מאליו. אם אנו מפתחים תלות במשהו - כמו רשת החשמל - אז היום שבו הטבע זורק סערת שמש בכיווננו אנו חווים הפרעה גדולה ואף מוות המוני.

כמין אנושי אנו עובדים כל חיננו כדי לחסל אקראיות ולהפיק סדר מכאוס. אנו שואפים להסיר תנודתיות משווקים, הכנסות, אוכל, אקלים בתוך מבנים ואקלים בחוץ. הדבר המרתק במערכות אנטי-שבירות הוא שהן נחלשות ומתות ללא הפרעות. באופן מסוים, השאיפה שלנו ליציבות הופכת אותנו לתלויים ובסיכון גדול בהרבה לאירועי "ברבור שחור" ש"איש לא יכול היה לראותם מתקרבים". למרבה הצער, אירועי ברבור שחור הם הרבה יותר שכיחים ממה שאנחנו רוצים להודות.

אדם, קהילה, מדינה וכל ההסדרים החברתיים צריכים להכניס הפרעות באופן תדיר לסביבתם, או שהדברים יטו לכישלון קטסטרופלי של המערכת כולה. ברמה האישית פירוש הדבר לצום מעת לעת מכל הדברים השונים בחייכם. זהו יתרון אחד של ויתור על דברים ליום הצום.

אקראיות בחיים אינה נעימה, ולכן אנו מנסים להימנע ממנה בכל מחיר. אנו מתעלמים מסיכונים ומנהלים את חיננו כאילו שום דבר שאנו תלויים בו לא ייכשל. אנחנו לוקחים דברים כמובנים מאליהם. בחברה המורכבת שלנו קשה להבין כיצד סיכונים נערמים עד שיום אחד קש קטן ולא משמעותי ישבור את גב הגמל.

החברה שלנו היא כמו הר מכוסה שלג. ללא הפרעות תקופתיות השלג ילך ועמיק יותר ויותר עד שפתית שלג אחרון יביא למפולת. אתרי סקי מכניסים הפרעות בכוונה להפחתת הסיכוי למפולת שלגים גדולה שעלולה להרוג אנשים.

החברה שלנו היא כמו יער שעושה כל שביכולתו כדי למנוע נזק משריפה. היא הופכת להיות כל כך יעילה במניעת והפחתת האש ("חילוץ פיננסי") (bailout), עד שאנשים כמעט שוכחים שיש דבר כזה שנקרא שריפת יער. בינתיים, ענפים מתים מצטברים על רצפת היער. בסופו של דבר ניצוץ בודד מתחיל מדורה שאף אחד לא יכול לעצור והפעם האש בוערת בחום גבוה כל כך שהיא מעקרת את רצפת היער ואף הורגת את העצים העמידים בפני שריפות באופן טבעי. היער עובר ממערכת אקולוגית משגשגת למדבר בן לילה.

שריפות הן חלק מהטבע שהחיים תלויים בו. ישנם צמחים רבים שזרעיהם זקוקים לחום מאש קלה להנבטה, אך כאשר מדורה חמה מדי, אפילו זרעים אלה אינם שורדים. פעולת הסרת התנוודתיות מכל מערכת אנטי-שבירה מסכנת בכישלון קטסטרופלי ובלתי הפיך. החברה היא מערכת אנטי שבירה.

מה שאנחנו לומדים מעבודתו של נסים טאלב הוא שמערכות ממשל קהילתיות מעוצבות ומכבדות חיים צריכות לחשוף את כל התלות הפוטנציאלית בפני גורמי לחץ תקופתיים כדי שאנשים לא יסמכו יתר על המידה על הסטטוס קוו. הפכנו מומחים בהסרת אקראיות והפיכת הדברים לאחידים; עכשיו עלינו להיות מומחים בהוספת אקראיות חזרה והפיכת הדברים למגוונים.

באותו אופן שאורחות החיים המודרניות דורשות עבודה מלאכותית (פעילות גופנית), עלינו לתרגל את יכולתה של הקהילה שלנו להתמודד עם שינוי, אחרת הקהילות שלנו יתדרדרו לתלות ומתלות לניצול ומניצול לעריצות ומעריצות לרצח עם.

הנה דוגמה לאופן שבו מערכת ממשל יכולה לשפר את חוסנה, העצמאות והאנטי שבירות של הקהילה. במקום להטיל מס יבוא/יצוא אחיד או מס יבוא/יצוא משתנה מכוון אנושי, קהילה יכולה להטיל

מעוצב לעצמאות

שיעורי מס אקראיים באמת (בין 0% ל-10,000%) לפרקי זמן אקראיים באמת (מחודשים לשנים) על כל המוצרים בתעריפים שונים לכל מוצר. למערכת כזו יכולת לזהות תלויות שאולי אינן ברורות ומבטיחה שהקהילה לא תרגיש בנוח מדי עם "מעקפים יצירתיים" לתעריפים קבועים שיכולים להיות נמוכים או גבוהים מדי. תועלת נוספת היא שזה יבטיח שהתעריפים לא יהפכו פוליטיים במהותם אלא יישארו ממוקדים במטרה לבנות את כוחה ועצמאותה של הקהילה.

לעתים קרובות אנו עיוורים לתלות ההדדית המורכבת של עולמנו המודרני. יש משל עתיק הידוע בכינוי "הכל בגלל מסמר קטן" שמסביר את המושג הזה:

מחוסר במסמר הפרסה אבדה.
מחוסר בפרסה הסוס אבד.
מחוסר בסוס הרוכב אבד.
מחוסר ברוכב המסר אבד.
מחוסר מסר הקרב אבד.
מחוסר קרב הממלכה אבדה.
והכל מחוסר של מסמר פרסה.

בעברית, זה מוכר יותר כשיר:

מפרסתו הימנית,
של סוס קרבות דוהר
בבוקר צח וזיווני,
נפל פתאם מסמר.

הכל בגלל מסמר קטן
הכל בגלל מסמר.

אז פרסתו הימנית,
של סוס קרבות דוהר
נפלה גם היא,

נפלה גם היא
כנפול אותו מסמר.

צלע על רגל ימנית,
אז סוס קרבות דוהר
וחץ מהיר ופחזני,
ביתר אותו ביתר.

נפול נפל אז הרוכב,
מסוס קרבות דוהר
והאויב, והאויב
קדימה הסתער.

הובס הקרב נפלה העיר,
כסוס קרבות דוהר
וכל השיר, וכל השיר -
חדל בגלל מסמר.

במילים אחרות, תלות יחידה, ככל הנראה לא משמעותית, יכולה להפיל ממלכות שלמות. מכיוון שאיש אינו מסוגל למפות את המורכבות של כל התלות האפשרית, עלינו להניח שכל דבר יכול להפוך לתלות. תעריפים אקראיים עשויים להיות יעילים בהרבה בזיהוי תלות במסמר פרסה נסתר לפני שהוא יפיל את הממלכה.

שוב אנו נתקלים בקונפליקט בין יעילות לגמישות פרטנית וקהילתית הדרושים להבטחת דמוקרטיה אמיתית. לוקח זמן, אנרגיה וכסף ללכת לחדר הכושר. צריך להתלכלך, להזיע ולכאוב. זה לא תמיד נעים. האלטרנטיבה היא להיות חלשים, שמנים וחולניים ואז כשהטבע זורק כדור מסובב אמיתי לכיוונך אתה לא מסוגל להתמודד איתו פיזית. בסופו של דבר האיכות והכמות של חיינו סובלים כשאנחנו מנהלים חיים "קלים".

מעוצב לעצמאות

תועלת ענקית נוספת של התעריפים האקראיים היא שהחברה עדיין יכולה להרוויח מהיתרונות של הסחר עם העולם מבלי להפוך לקורבן לתלות גלובלית. זה מאפשר לנו למנף התמחות תוך הבטחת יתירות מספקת בכדי להבטיח שעצמאותנו אינה מתדרדרת לתלות.

למרות כל זאת, לחברה המאורגנת סביב עקרונות אלה יהיו בהכרח איכות חיים נמוכה יותר, פחות בידור ופחות מותרות ממה שיש לנו כיום. יותר מזמננו ומשאבינו יועדו לחיסכון, למערכות גיבוי ולמלאי. למרבה המזל, ההפחתה באורח החיים תהיה זמנית מכיוון שברגע שהשוק יסתגל, הוא יוכל להמשיך בצמיחתו האקספוננציאלית באופן בר קיימא יותר.

כחברה עלינו לבחור בין קצב צמיחה לאי-שבירות. אם אנו בוחרים לצמוח מהר יותר אנו מגבילים באופן אוטומטי עד כמה החברה יכולה להתקדם לפני קריסה. אם אנו צומחים לאט יותר ובונים בסיס חזק יותר, אנו מסוגלים לתמוך בחברה מפותחת יותר.

זה כמו במשל של איזופוס "הצב והארנב". ארנב לועג לצב איטי עד שיום אחד הצב מאתגר אותו למרוץ. הארנב משאיר במהירות את הצב מאחור, ובטוח בניצחונו, תופס תנומה באמצע המרוץ. אולם כשהארנב מתעורר, הוא מגלה שהמתחרה שלו, שזחל לאט אך בהתמדה הגיע לפניו. מוסר ההשכל של הסיפור הוא שאם נהיה בטוחים מדי בחברה ונרדוף אחר פנאי במקום עבודה נבונה, בסופו של דבר נפסיד את המירוץ.

התנתקות

עצמאות היא תנאי הכרחי להתנתקות, והיכולת להתנתק נחוצה כדי להבטיח עצמאות. כשאתה מנהל משא ומתן על חוזה שלום עליך לקבוע תהליך לניתוק. זה כמו הסכם טרום נישואין לפני שמתחתנים. כשאני פותח עסק או קונה מניות מיעוט בחברה אני תמיד בודק איך אוכל לצאת מההסדר.

אחת הדרכים בהן אני משתמש היא לדאוג לסעיף המאפשר לאדם אחד לקבוע את שווי החברה והאדם השני יכול לבחור אם הוא מוכר את החצי שלו או קונה את החצי של האדם השני. פעמים אחרות הסכמתי לחסל את נכסי החברה לפי השווי בספרים. בפעם האחת שלא

תכננתי מראש לפרידה כמעט הייתי צריך לקחת דברים לבית המשפט. היותך בעל מניות מיעוט מותר לך מעט זכויות והזכויות שיש לך קשות ויקרות לאכיפה. במקרה הטוב ההון העצמי שלך נסחר בבורסה ואתה יכול פשוט למכור. בעת הקמת קהילה בדמוקרטיה אמיתית כולם בעלי מניות מיעוט. אם הקהילה מחזיקה בנכסים או בשטח משותף כלשהו, יש לתכנן תוכנית כיצד לפרק את הקהילה ולהקים שתי קהילות חדשות או יותר. הסכם שלום ללא תוכנית לניתוק הוא מלחמת אזרחים שמחכה לקרות.

תאר לעצמך מחוז עם 50,000 איש שחולק לשני מחנות על בסיס דת. הדתות אינן מרוכזות גיאוגרפית, מה שהופך פיצול גיאוגרפי לקשה. לאיזה סוג של הסכמה היו יכולים להגיע 50,000 אנשים אלה מראש?

בתור התחלה שתי קבוצות יצטרכו להיווצר, עם 20,000 ו-30,000 אנשים (דברים הם לעתים רחוקות 50/50). קבוצת המיעוט תצטרך להסכים להסכם שלום חדש בינה לבין עצמה כדי לנהל משא ומתן עם קבוצת הרוב. בשלב זה המיעוט יכול להציע לקנות את חלקו של הרוב או לאלץ את הרוב לקנות את חלקו של המיעוט. לחלופין, ניתן למנות צד שלישי עצמאי לתווך ולהיות בורר של חלוקה הוגנת של הארץ.

כישלון התכנון לניתוק הוא מתכון לכישלון.

"כי למרות עצמה, כל תנועה שחושבת ופועלת במונחים של איזם מעורבת כל כך בתגובה נגד איזמים אחרים שהיא נשלטת על ידיהם בלי משים. שכן אז היא מעצבת את עקרונותיה על ידי תגובה נגדם במקום על ידי סקר מקיף ובונה של הצרכים, הבעיות והאפשרויות האמיתיות." - ג'ון דיואי

איזם שמיזם

פרק זה מוקדש לנטרול החששות ממי שיזדרזו לתייג אותי כמי שתומך או מתנגד לאנרכיזם, קפיטליזם, סוציאליזם, קומוניזם, מרקסיזם, תאגידיזם או כל איזם אחר שעלול להיות בלתי מקובל או שלוקה בקוצר ראייה. כפי שהסברתי בהקדמה, טיילתי בעולם האיזמים ושילבתי לקחים מכולם לבניית תיאוריה של זמוקרטיה אמיתית שתומכת בצורה הטובה ביותר בהבטחה של ממשלת העם, על ידי העם ועבור העם ובו בזמן נשארת עקבית עם הטבע.

המשותף לכל האיזמים הוא שהם נגזרים מחוק הג'ונגל בין אם אנשים רוצים להכיר בכך ובין אם לאו. רוב האנשים כל כך מרוכזים באופן ש"דברים" מוקצים עד שהם מתעלמים מאיך שמקצים "כוח" במציאות. הם בוחרים לתת את כוחם לאנשים שמבטיחים להשתמש בריכוז הכוח שנוצר כדי לתת להם יותר דברים. מה שאנשים מפספסים הוא שעל ידי מסירת כוחם הם יקבלו הרבה פחות בתמורה ממה שהם היו יכולים לייצר לו היו שומרים על כוחם.

אם הייתי צריך לבחור איזם בודד שמשקף את עמדתי באופן הטוב ביותר זה יהיה וולונטריזם. פירוש הדבר שאני תומך בכל סוג של ארגון קהילתי שיש לו את הסכמת הנשלטים המופגנת בזכות ההפרדה. מנקודת מבט זו, אני מתנגד לאוניברסליזם: האמונה שעל כולם להיות נשלטים על ידי אותם עקרונות.

בעוד השקפתי היא וולונטריסטית ביסודה, אני מעלה טיעונים מעקרונות ראשוניים כדי לשכנע אנשים לאמץ מרצון מערכות הנחשבות בדרך כלל קומוניסטיות, סוציאליסטיות וקפיטליסטיות. פרק זה ינסה להסביר כיצד אוכל לפתור מחלוקות אלה מבלי להיות בסתירה פנימית,

להתעלם מהטבע האנושי או להיתפס כאנלפבית מבחינה כלכלית.

אם נקיים דיון בנוגע לאיזמים, עדיף להתחיל עם הגדרות. מכיוון שזה הספר שלי, אני יכול להגדיר את המונחים כפי שאני מבין אותם. אם אינך מסכים עם ההגדרות שלי, זה בסדר; אתה מוזמן לקבל הגדרות משלך. אבל בזמן שאתה כאן אני מבקש שתבטל את ההגדרות שלך ותאמץ את שלי מספיק זמן כדי לעקוב אחר ההיגיון שלי.

אנרכיזם

הרעיון של אנרכיזם הוא שעלינו לחיות לפי חוקים ולא שליטים. בפרקים קודמים טענתי כי אי אפשר לקיים חוקים ללא שליטים מכיוון שעלינו להגיע להסכמה לגבי החוקים, כיצד יש לאכוף אותם וכיצד לפתור סכסוכים. תפיסה אלטרנטיבית של אנרכיזם היא שזה לא יותר מאשר חוק הג'ונגל, היכן שהחזק הוא הקובע.

אם אנרכיזם הוא חוק הג'ונגל, אנו חיים בכל עת תחת אנרכיזם, גם אם קבוצות אנשים מסכימות מרצונן ל"אמנת שלום" הקובע הליכי זכויות קניין ופתרון סכסוכים. אנו יכולים לראות בבירור שמדינות ריבוניות מתקשרות תחת אנרכיזם על הבמה העולמית.

אנרכיסט הוא מי שמסרב להסכים מרצונו ל"אמנות שלום" ברמה גבוהה יותר. גם אם הם לא מתוודים על הסכמתם במילה, מעשיהם מעידים בדרך כלל שהם מעדיפים שלום על פני מלחמה וכי התנגדותם לאמנות שלום היא תיאורטית. עם זאת, לאנרכיסטים אין בעיות מוסריות עם הפרת חוקים אם הם יכולים להתחמק מזה. הם מעולם לא הסכימו להסכם שלום ורק משתפים פעולה במידה הדרושה כדי למנוע בעיות. הם יעברו באדום כשאף אחד לא מסתכל. הם יגנבו, יהרגו או יהרסו אם הם חושבים שזה משרת את האינטרסים שלהם. במקרים פחות קיצוניים, הם תחמקו מתשלום מסים ויתחמקו מתקנות ממשלתיות.

עם נקודת מבט זו על אנרכיזם, כל מי שמשתמש בכל האמצעים הפיזיים והחברתיים העומדים לרשותם כדי "לאכוף" את כלליו על כל אחד אחר על פי חוק הג'ונגל הוא אנרכיסט.

מרקסיזם/קומוניזם

כאן אתייחס למרקסיזם מכיוון שמרקס מספק רשימה של עיקרים חיוניים של קומוניזם:

- בנקאות מרכזית
- חינוך בשליטת הממשלה
- עבודה בשליטת הממשלה
- בעלות ממשלתית על תחבורה
- בעלות ממשלתית על תקשורת
- בעלות ממשלתית על חקלאות ותעשייה
- ביטול רכוש פרטי
- מס הכנסה כבד על כולם
- ביטול ירושה
- תכנון אזורי

מה שמעניין ברשימה זו הוא שארצות הברית - שתי המפלגות הפוליטיות הגדולות - ורוב העולם תומכים באופן עקרוני כמעט בכל עיקרי הקומוניזם. כל מדינה בעולם משתמשת בכסף המונפק על ידי בנק מרכזי. החינוך מוסדר מאוד ברמה הממלכתית והפדרלית וה DINOs ו-RINOs בדרך כלל מנגדים לחינוך בלתי מוסדר. עם "המגיפה" של COVID-19 ראינו שממשלות ברחבי העולם הכריזו כמעט פה אחד על הזכות לומר לאנשים אם הם יכולים ללכת לעבודה ומה עליהם ללבוש. הממשלות התערבו לאחרונה בזכויות הקניין הפרטי על ידי מניעת פינוי. במשך עשרות שנים הופרו זכויות קניין על ידי חילוט נכסים אזרחי. כל אחד מחויב במס הכנסה ומס ירושה ברמה הפדרלית וברוב המדינות. המגבלות על מה שמותר לנו לתקשר הולכות וגדלות במהירות וכל הכבישים, שדות התעופה ואמצעי התחבורה האחרים הם בבעלות ממשלתית או מוסדרים בכבדות כל כך עד שיש לה בעלות בפועל באמצעות שליטה מרומזת ומפורשת.

מדינה שיכולה לעשות כל מה ש-RINO ו-DINO תומכים בו כבר קיבלה שליטה מוחלטת על הכל למרות שהם "פאפריס" לאנשים לקבל כמה החלטות. הממשלה שמרה את הכוח, בעיקרון, להפעיל שליטה

מלאה בסגנון קומוניסטי.

ה-RINO וה-DINO כבר קיבלו את עקרונות הקומוניזם; כל הבדל הוא רק עניין של מידה כמו גובה שיעורי המס, הגדלת הרגולציה וכו'. אתה נחשב בשליטה במכונית שלך גם אם אתה מוריד את הידיים מההגה כי יש לך את היכולת לקחת את ההגה בכל זמן. כמו כן, ממשלות הן בשליטה קומוניסטית על העם מכיוון שהן יכולות להסדיר כל דבר בכל עת.

נראה לי שהגדרת הקומוניזם המבוססת על דרך יישומו מוגבלת למדי. אחרי הכל, בנק מרכזי יכול להחזיק במדיניות בנקאית מגובה זהב ביחס של 100%. חינוך בשליטת הממשלה עדיין יכול ללמד חשיבה ביקורתית ולהיות נקי מתעמולה. עצם מטרת הממשלה היא לפתור סכסוכים ביחס לרכוש, מה שאומר שהממשלה בסופו של דבר בשליטה על כל הרכוש.

לכן, ניתן לתאר את הקומוניזם בצורה הטובה ביותר על ידי התוצאה המיועדת מהפעלת שליטה מוחלטת בכל דבר. תוצאה זו היא "שוויון ברמת החיים" עבור רוב האנשים. זהו ניסיון לשנות את סידורי המגורים בסגנון קומוני בקנה מידה גדול יותר. זהו ניסיון לבטל את מניע הרווח. באופן אירוני, מי שמקדם קומוניזם עושה זאת לעיתים קרובות מתוך אמונה שזה יביא ל"רווח אישי" על ידי חלוקה מחדש של עושר מאחרים לעצמך ואתם מנהיגים "יזמים" של התנועה הקומוניסטית שואפים להעביר את השליטה מכולם לעצמם בידיעה מלאה ששליטה היא עושר.

אני לגמרי נגד ניסיונות לחסל לחלוטין (או בעיקר) את חלוקת העושר בהתפלגות טבעית של פארטו. כל ניסיונות כאלה יכולים רק להשמיד את העושר, מכיוון שבלי להרוויח ערך (לייצר ערך רב יותר ממה שאתה צורך) אין הצדקה לקחת את הסיכונים הכרוכים בייצור. לפי הגדרה זו אני ממש נגד הקומוניזם.

הכותרת של ספר זה, "בעלי חיים שווים יותר" היא התייחסות לספרו של ג'ורג' אורוול, "חיות בעלי החיים", בו בעלי החיים מנסים לבסס קומוניזם ולהצהיר כי "כל בעלי החיים שווים". בסופו של דבר החזירים משתלטים על החווה ומתחילים לחיות כמו האיכר שהפילו. התוצאה

הייתה שחוק בעלי החיים פורש מחדש ל"כל בעלי החיים שווים, אך יש בעלי חיים שווים יותר מאחרים".

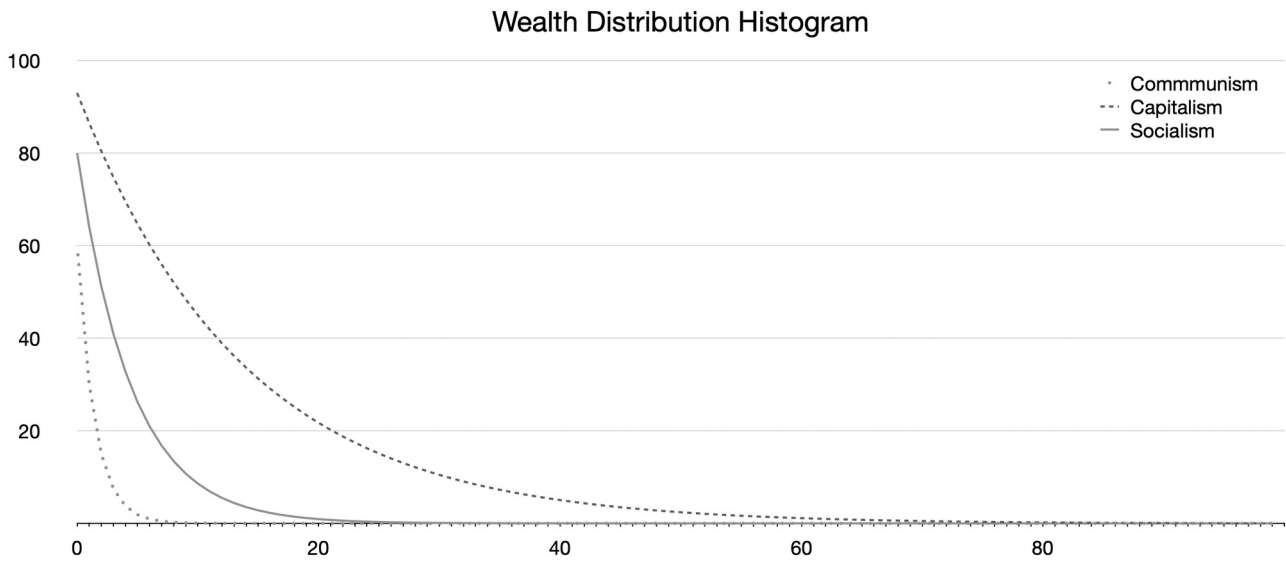
בעלי החיים קיוו להקים חברה בה כולם שווים, אך ההצהרה כי יש בעלי חיים שהם "שווים יותר" מאחרים חושפת סתירה בחוק היסודי ביותר של הארץ. איך כולם יכולים להיות שווים אם חלקם שווים יותר? במקרה של חוות בעלי החיים והחברה שלנו כיום, אנו נחשבים שכולנו שווים על פי החוק ובעלי כוח שווה, אך בפועל אנו יודעים שזה רחוק מהמציאות. הרעיון שלדברים יכולים להיות מידה של שוויון הוא כמו הגדרת שוויון כהבדל בין שני בעלי חיים. ההפך משווה יותר יהיה פחות שונה. לבעלי חיים שווים לחלוטין יהיו אפס הבדלים. ככל שהחיות "שוות יותר" כך יש פחות הבדלים שניתן היה לצפות.

הבעיה בקומוניזם אינה שקומונות "לא עובדות", אלא שברמה הלאומית הן ביסודן מיליטנטיות (נגד שלום) בכך שאף קומונה לא יכולה לצמוח באופן אורגני ומרצון טוב משני אנשים לאלפים, שלא לדבר על מיליונים של אנשים. קומונה יכולה לצמוח לקומוניזם לאומי רק באמצעים מיליטנטיים (שימוש בכוח הג'ונגל). היא יכולה לקיים מדינה קומוניסטית רק על ידי דיכוי אלים של מי שיש להם אידיאלים חלופיים. למעשה, בעוד שאנשים עשויים להיות "שווים" כלכלית, הם אינם "שווים" מבחינה פוליטית. חלוקת הכוח במערכת קומוניסטית חייבת להיות התפלגות קיצונית של פארטו על מנת לשטח את חלוקת העושר של הרוב המכריע.

אפשר לומר כי קומוניזם הוא תוצאה טבעית של ריכוז כוח קיצוני. כל איזם שמאפשר ריכוז כוח ינסה בסופו של דבר להשתמש בכוח הזה כדי להתפתח לקראת קומוניזם כאמצעי לריכוז כוח נוסף. למרבה האירוניה, עם כוח מרוכז מגיע עושר מרוכז מכיוון שיש מעט הבדל מעשי בין שליטה וכוח לעושר מכיוון שבדרך כלל מגדירים רכוש כ"זכות השליטה הבלעדית". תחת הקומוניזם העם הופך להיות הרכוש ה"פרטי" ול"עושר" של השליטים. יש הבדל קטן מאוד בין קומוניזם לעבדות. מבחינה היסטורית שום מעמד שלטוני קומוניסטי לא הכפיף את עצמו לאותם חוקים כמו העם; זה אפילו לא אפשרי מבחינה טכנית לעשיה. על הנייר "השליטים" עשויים "לא להחזיק" דבר, אך הם מקבלים שימוש בלעדי

ב"רכוש קהילתי" שהוא למעשה בעלות פרטית.

ספר זה עוסק בהפיכת אנשים לשווים יותר בכוחם ונותן לעושר חופש ליפול היכן שהוא עשוי. הנחת היסוד היא שכל העושר נוצר באמצעות כוח אדם ואם אנשים היו שווים יותר מבחינת כוח, באופן טבעי הם היו שווים יותר מבחינת עושר.

התרשים שלעיל מראה דוגמה מייצגת מופשטת להתפלגות העושר המנורמלת בקרב אוכלוסייה באיזמים שונים. האופן שבו אתה קורא את זה הוא שהציר האופקי מייצג 100 אנשים מופשטים, והציר האנכי מייצג את "השווי הנקי" של כל אדם. תחת הקומוניזם 95 מתוך 100 אנשים הם בעלי אותו עושר (כמעט 0) ואילו למעמד השליט יש כמעט את כל העושר. לעתים קרובות זה אפילו קיצוני יותר ממה שהראיתי. הסוציאליזם, עליו אדון בהמשך, אינו הולך לקיצוניות של הקומוניזם, אך בכל זאת מנסה לצמצם את אי-השוויון בעושר. לקפיטליזם יש גם ריכוז עושר אך פחות מקומוניזם וסוציאליזם. ללא קשר לאיזה איזם אתה מאמץ, לפחות 20% מהאוכלוסייה חיה בעוני יחסי. אין מנוס מפארטו וכל ניסיון רק מחמיר את המצב.

ניתן למדוד את העושר הכולל בחברה כשטח שמתחת לכל עקומה בהתאמה. מחצית האוכלוסייה שחיה בעוני יחסי מאמינה לעיתים

קרובות כי "אם העשירים רק ישתפו", הם יוכלו לשפר את רמת החיים שלהם. כל מה שהם מצליחים לעשות זה לדרדר כמעט את כולם לעוני למעט המעמד השולט. השטח שמתחת לעקומה מתכווץ.

סוציאליזם

בדרך כלל רואים בסוציאליזם קומוניזם-לייט. בדומה למרקסיזם הוא דורש שליטה מוחלטת בכל דבר, הוא שונה רק במידת הכוונה של השליטים להשתמש בשליטה. במקום לשטח לחלוטין את התפלגות פארטו, השליטים מנסים להציב מגבלות על פער העושר בין העשירים לעניים ביותר. כמובן שהמעמד השולט פטור במידה רבה ממגבלות העושר שלהם והטלת מגבלות אלה פירושה שהם חייבים להיות בעלי כוח רב יותר מכולם. באופן שכיח יותר, סוציאליזם הוא הרעיון של "לחלוק את נטל החיים" באמצעות תוכניות "חברתיות" שונות ורשתות ביטחון.

אני מגדיר את הסוציאליזם ככל מערכת שלוקחת מהרבים ונותנת למעטים, או להיפך, נותנת לרבים ולוקחת ממעטים. על פי הגדרה זו, כל הממשלות הן ארגונים סוציאליסטיים מטבען. הן פועלות לסוציאליזציה של עלויות ההגנה הלאומית, אסונות טבע, זקנה וטיפול רפואי. הן פועלות לסוציאליזציה של עלויות המשטרה, בתי הסוהר וכשלים בבנקים.

תאגידיים וחברות בע"מ הן סוג של סוציאליזם. הם מעניקים לבעליהם מגבלות על אחריותם, ומעבירים את עלויות האחריות לאוכלוסייה הכללית. באופן אירוני, רוב הסוציאליסטים רואים בתאגידיים יצורים של קפיטליזם. יישות תאגידית היא אמצעי להפרטת הרווחים ולסוציאליזציה של ההפסדים. פטנטים הם אמצעי להעברת כוח מכולם ל"ממציא" או לבעל המונופול, ולכן בעלי אופי סוציאליסטי.

אין לי בעיה עם סידורי הקהילה הסוציאליסטית כל עוד ההשתתפות היא מרצון. למעשה, אני חושב שיש סיבות טובות מאוד להשתתף מרצון בהסדרים סוציאליסטיים עם אנשים אחרים. ניתן להוכיח זאת על ידי קיומו של שוק גדול למוצרי ביטוח מרצון וחברות לעזרה הדדית. אנשים צריכים לוותר על משהו כדי להרוויח תועלת מקהילה. לחיות את החיים לבד על פי חוק הג'ונגל זה דבר מסוכן.

הבעיה בסוציאליזם היא נטייתו להתפתח לקומוניזם לוחמני. זה נובע

מכך שהסוציאליזם דורש ריכוז כוח, וריכוז זה נוטה לריכוז נוסף שבקיצוניות שלו נמצא הקומוניזם. במוחם של אנשים רבים יש הבדל קטן בין סוציאליזם לקומוניזם; לכן, המונח סוציאליזם אינו מונח שימושי במיוחד אלא כאמצעי לתיאור "איגום סיכונים" ו"שיתוף עלויות". אחד הסיכונים הגדולים ביותר של סוציאליזם הוא מפגע מוסרי. הפרק הבא יצלול לעומק הסכנה במפגע מוסרי.

קפיטליזם

ההגדרה הכללית של הקפיטליזם היא מערכת כלכלית או פוליטית שבה התעשייה נשלטת על ידי בעלים פרטיים במקום המדינה. הגדרה חלופית היא חברה הנשלטת על ידי הון ושווקים. קומוניסטים עשויים לתאר כל דבר שיש בו "פניע רווח" כקפיטליסטי.

אנשים רבים מניחים שאנחנו חיים בחברה קפיטליסטית, בגלל המניעים הרווחיים כבדי המשקל של התאגידים, אך כפי שניתן לראות מהדיון הקודם על קומוניזם וסוציאליזם, העולם כולו מנוהל תחת מידה מסוימת של סוציאליזם. החברות שאנשים מייחסים לקפיטליזם הן יצורים של סוציאליזם לבושים בבגדי הקפיטליזם. מונח שימושי יותר לשלטון של גורמים ארגוניים הוא תאגידים שעליו אדון בהמשך.

הקפיטליזם חי בדיוק מעל לסף חוק הג'ונגל בכך שהוא קיים במקום בו אין ממשלות או קהילות פורמליות. תחת הקפיטליזם, הבעלות נאכפת על ידי הסכם לא רשמי בו החזקה מוגנת בכוח הג'ונגל. אם הרכוש ה"פרטי" שלך תלוי בקונצנזוס של קהילה והוא נאכף על ידי שוטרים, בתי משפט ובתי כלא של הקהילה, אז זה לא ממש רכוש פרטי. זהו רכוש ציבורי שהקהילה מעניקה לך באופן זמני את זכות השליטה הבלעדית. מנקודת מבט כלכלית, הוא מתנהג כאילו היה רכושך אך בכל זאת הוא רק שלך מכוח ההסדרים החברתיים הסוציאליסטיים. רכוש פרטי אמיתי הוא זה שאתה מגן עליו על פי חוק הג'ונגל.

מנקודת מבט זו, הקפיטליזם הוא בסיסי לא פחות מחוק הג'ונגל והבסיס עליו בנויות כל שאר המערכות. ממלכה עשויה להיות סוציאליסטית כלפי פנים, אך סחר בין ממלכה לממלכה פועל על בסיס קפיטליזם.

דרך נוספת לנסח את הקפיטליזם היא שמי שיש לו את "הזהב" קובע את הכללים. כל מה שקיים עקב התמחות, כולל מערכות קומוניסטיות וסוציאליסטיות, הוא תוצאה של חילופי מוצרים ושירותים מרצון על פי חוק הג'ונגל. לכן הכל תוצאה של קפיטליזם.

אין טעם להיות "נגד" קפיטליזם או "בעד" קפיטליזם מכיוון שקפיטליזם הוא כמו האָתֶר – קיים תמיד ובכל מקום. מה שאנשים "בעד" או "נגד" זה מידת הסוציאליזם בהגדרה ובאכיפה של זכויות קניין מעשיות.

מכיוון שאני רואה בזכויות קניין הסכם שלום, אני רואה אותן כגמישות. אם רוצים להיות "הוגנים", אזי זכויות קניין אמיתיות הן אלה שהגיעו אליהן בניהול משא ומתן בין אנשים בעלי כוח ג'ונגל שווה. נסקור את זכויות הקניין בפירוט רב יותר בפרק מאוחר יותר.

ליברטריאניזם

אם אתה רוצה מילה שימושית מעט יותר מקפיטליזם, תוכל להשתמש בליברטריאניזם כדי לתאר את מערכת הסחר מרצון בהיעדר אחריות מוגבלת ואישיות תאגידית. קהילה ליברטריאנית מגדירה את זכויות הקניין מראש (באמצעות הסכם שלום) והזכויות הללו מועברות רק בחוזה. קהילה ליברטריאנית פותרת סכסוכים על ידי החזרת רכוש אבוד לבעליו החוקיים ככל האפשר. מבחינה טכנית התהליך של "הגזרת זכויות קניין מראש" ו"פתרון סכסוכים" תלוי בקונצנזוס קהילתי ולכן הוא סוציאליסטי באופיו, אך דרגה מוגבלת זו של סוציאליזם אינה אמורה לפגוע בהגדרה המעשית של הליברטריאניזם.

הליברטריאנים פועלים לפי עקרון אי-התוקפנות, הקובע כי אף אחד לא צריך ליזום אלימות (או איום של שימוש בה) כנגד אחר ומאפשר להגן על עצמך ועל "רכושך" באלימות. האתגר העיקרי במערכות הליברטריאניות הוא לגרום לאנשים להסכים על הגדרת הרכוש הראשונית ועל תהליך יישוב סכסוכים. גם הגדרת "תוקפנות" שנויה במחלוקת רחבה, במיוחד ביחס ל"סכנה". האם זו תוקפנות לכוון אקדח אך לא לירות (בהנחה שאין איומים)? האם זו תוקפנות לשחק ברולטה רוסית תוך כדי הפניית האקדח לעבר מישהו אחר? האם זו תוקפנות

לנהוג בשכרות? האם זו תוקפנות לחשוף מישהו לשפעת? האם תוקפנות תלויה ביריית האקדת, במכונית שמתרסקת, או במישהו שנדבק בשפעת? מי שדוגמטי מאוד לגבי אמונותיהם הליברטריאניות עמיד בפני כל מה שמדיף ריח של סוציאליזם ולכן מתקשה לנהל משא ומתן על אמנה חברתית. בעוד מתנדבים (התנדבותיאיזם) בדרך כלל תומכים בעקרונות הליברטריאנים, אך הם פתוחים יותר להסדרים סוציאליסטיים.

דמוקרטיזם

ספר זה עוסק בדמוקרטיה אמיתית שאני מציע - היא התהליך הוולונטרי שבו קבוצה של אנשים (או קבוצת ארגונים) מגיעה להסכמה כך שחברי הקבוצה יוכלו להתנהג כאחד ולפתור סכסוכים מבלי לקחת כוח מהעם. דמוקרטיה היא שיטת ממשל הנגזרת מהסכמה מתמשכת של אנשים שמיוצגת על ידי זכות ההיתנתקות.

עם דמוקרטיה אמיתית, העם יכול להקים הכל החל מקהילה ליברטריאנית דרך כל דרגה של סוציאליזם. ההבדל העיקרי בין סוציאליזם דמוקרטי אמיתי לבין סוציאליזם DINO (סוציאליזם/קומוניזם דמוקרטי בשם בלבד) הוא שהכוח מבוזר באמת תחת סוציאליזם דמוקרטי אמיתי ואילו הכוח מרוכז בקיצוניות בסוציאליזם/קומוניזם של DINO.

הועלתה טענה כי דמוקרטיות מתדרדרות לקומוניזם ברגע שהעם מבין שהוא יכול להצביע לקחת מהעשירים ולתת לעניים. אני מאמין שזה נכון רק לגבי DINO, המפרים את עקרונות הדמוקרטיה האמיתית בכך שהם מאפשרים פלגנות ומתנגדים באופן פעיל להתנתקות. אם לעשירים יש זכות להתנתקות, כל דמוקרטיה מאיימת עליהם באופן שהם מרגישים שאינה צודקת תאבד את אזרחיה העשירים ביותר. זה כמו ניסיון להרוג את האווז שמטיל את ביצי הזהב. באופן אירוני, לעיתים קרובות העשירים ביותר דוגלים בסוציאליזם/קומוניזם מכיוון שהוא מגדיל את כוחם היחסי ולכן את עושרם היחסי.

ליברטריאן טיפוסי יטען נגד הדמוקרטיה בטענה שהמיעוט לא הסכים. יחד עם זאת, הליברטרים יטענו לבוררות בה שני אנשים נכנעים מרצונם ל"שלטון" של אדם שלישי. המפתח הוא שאנשים מסכימים

איזם שמיזם

לתהליך ואז מצייתים לתוצאה. דמוקרטיה, שהצטרפו אליה מרצונם, היא רק תהליך רב-צדדי ליישוב סכסוכים. לכולם עדיף להתנהג כקבוצה גם אם חלק מהחברים לא מסכימים עם החלטת הקבוצה.

דמוקרטיה אמיתית היא על תיאום עם אנשים אחרים תוך שמירה על אוטונומיה וכוח אישיים. הכוח שלך מיוצג בצורה הטובה ביותר כזכות ויכולת להיתנתק. מערכות DINO מעניקות לעם מראה של כוח פוליטי תוך גניבת מהותו ומעניקות אותו למעמד שלטוני.

מפגע מוסרי

חקר כלכלה ותורת המשחקים עוסק בהבנת התמריצים המניעים לפעולה אנושית. סוג התמריצים יכול להשפיע רבות על התוצאה עבור האנשים המעורבים. באופן כללי, אתה רוצה לבנות תמריצים כך שאנשים יתיישרו לאותה מטרה ולהימנע ממצבים בהם לאדם אחד יש תמריץ או פיתוי לפגוע באחר. אנו מכנים מצבים אלה מפגע מוסרי מכיוון שהתוצאה תלויה במידה מסוימת באופיים ה"מוסרי" של האנשים איתם אתה מתקשר. גם אם כולם הם "אנשים טובים", תמריצים רעים יכולים לפגוע בדרך בה הצדדים תופסים ומעריכים דברים במידה כזו שדברים רעים עדיין קורים. למרות שהוא מכונה "מפגע מוסרי", בסופו של דבר זה לא תלוי בכל הגדרה אחת של מוסר; במקום זאת מדובר באנשים אחרים שיעשו בחירות המועילות לעצמם על חשבון מישהו אחר.

הבנת המפגע המוסרי היא קריטית לדמוקרטיה אמיתית מכיוון שתמריצים שלא הותאמו כראוי יהפכו בביטחה אפילו את האנשים הכנים והאצילים ביותר זה כנגד זה. זה מוביל לשחיתות שיטתית שלא משרתת את האינטרס של העם. אם אתה הולך לנהל משא ומתן על חוזה (או הסכם שלום) עם אחרים, אתה רוצה להבטיח שיש מפגעים מוסריים מינימלים המניעים או מפתים אותם לבגוד בך באופן מודע או לא מודע.

אחד הסימנים הגדולים ביותר למפגע מוסרי הוא כאשר אדם אחד בוחר ואדם אחר משלם. נניח שאתה יוצא לנסיעת עסקים והמעסיק שלך מזמין לארוחת ערב. נניח שמעסיקך מכסה 100% מהעלות. הפיתוי הוא לקנות כמות גדולה יותר של אוכל מהמסעדה הטובה ביותר בעיר. במקרה זה היתרונות של ארוחה טובה מגיעים לך והעלויות למעסיק שלך.

הסכנה קיימת גם אם אתה אדם טוב ומנסה לאכול באופן מודע באופן שונה ממה שהיית עושה בעצמך. מנקודת מבטו של כלכלן, אנו

יכולים לומר שערך אינו נחשף עד לבחירה כפי שמודגם בפעולה שננקטת. יתכן שאתה טוען שאתה מעריך חינוך יותר מבידור, אבל אם אתה תמיד בוחר לצפות בטלוויזיה על פני לימוד, הערכים האמיתיים שלך נחשפים. כמו כן, אתה יכול לטעון שהיית מזמין סטייק בכסף שלך, אך בלי שנוכל להתבונן במציאות החלופית, לעולם לא נדע.

תהליך דומה מתרחש אם אתה יוצא לארוחת ערב עם קבוצת חברים גדולה ומסכים לחלק את החשבון באופן שווה. כל מי שמזמין ארוחה מעל העלות הממוצעת מרוויח וכל השאר מפסידים. הפיתוי הוא להזמין מעל הממוצע. הפיתוי הזה מחמיר כשאתה מבין שכולם מתפתים להזמין יותר מהרגיל. הדברים מחמירים עוד יותר אם הקבוצה היא קבוצה אקראית של זרים שאולי לעולם לא יחלקו ארוחה יחדיו. הנטייה היא שהקבוצה תוציא הרבה יותר מהממוצע של מה שהיו מוציאים אם כל אחד היה משלם עבור הארוחה שלו.

עכשיו דמיין שאתה וחבריך נפגשים לארוחת ערב בכל שבוע ואותם אנשים תמיד מזמינים את המנות היקרות ביותר. אחד משני דברים יקרה: מי שמזמין מנות זולות יותר יפסיק להשתתף או שהקבוצה תפסיק להזמין את מי שמזמין מנות יקרות יותר. עם איטרציות מרובות, מוניטין וחברות מרצון הסכנה של מפגע מוסרי פוחתת מאוד. ללא חזרות מרובות, למוניטין אין זמן להתגלות. ללא חברות מרצון או הרחקה מרצון אין דרך לנטרל ניצול של השיטה.

דמיין שכולם נדרשים להשתתף בארוחה ולשלם את חלקם השווה. בארוחה הראשונה אנשים מסוימים עשויים להיות חסכוניים יותר בבחירתם ואחרים יותר בזבזנים. לאחר התבוננות בתוצאות הארוחה הראשונה, הצדדים החסכוניים יהפכו לבזבזים יותר בארוחה השנייה כך שהם יקבלו את "חלקם ההוגן" ולא ירגישו שהם מסבסדים אחרים. זה מעלה את העלות הממוצעת בארוחה השנייה. הארוחה השלישית תהיה גרועה עוד יותר. תהליך זה יימשך עד שכולם יזמינו מה שהם רוצים או עד שחלק מהחברים לא יוכלו לעמוד בחשבון.

ברגע שחלק מהחברים אינם יכולים להרשות לעצמם את החשבון, הפיתוי הוא לבקש מאחרים לשלם עבורם. אם הקבוצה מסכימה לחלק

את החשבון על פי יכולת התשלום של כל חבר, הרי שהסיכון למפגע מוסרי ממשיך להאיץ את הצריכה עד שלא נותר מה לצרוך או שאפילו האמידים ביותר אינם מסוגלים לשלם. בעוד שחלק מחברי הקבוצה עשויים לדבר ויגידו, "זה בזבזני!", הם נלכדים בבחירה בין סבסוד כל האחרים או קבלת "הנתח ההוגן" שלהם. על כל שקל שהם מפחיתים מצריכתם, הם מקטינים את חלקם בחשבון באגורות. ככל שהקבוצה גדולה יותר, כך המפגע המוסרי גדול יותר.

דמיין מועדון קהילתי עם 100 חברים שמקבלים ארוחת ערב בכל יום ראשון במסעדה האהובה עליהם. על מנת לפשט את החיוב, המסעדה מציבה 10 שולחנות של 10 אנשים. כל שולחן נדרש לפצל את החשבון באופן שווה, אך אנשים עשויים לבחור לשבת בכל שולחן. התוצאה של מערך זה היא שהחברים החסכניים יבחרו שולחן אחד והפזרנים ידחקו מרוב השולחנות ויאלצו לסעוד יחד. אנשים ייטו להתקבץ על פי הסכום שהם מרגישים שכלכלי עבורם להוציא באופן אישי. כל קבוצה עשויה אפילו להגיע להסכמה להצבת מכסה על הסכום שניתן לכל אדם. מכסות אלה יפעלו כמו מעסיק שמעניק לך תקציב אש"ל לכל יום בזמן שאתה בנסיעת עסקים. ההוצאות של כל אדם יתקרבו לגבול שכן הם "משתמשים בו או מאבדים אותו". אז אמנם מגבלות עשויות למנוע מהצריכה להתבדר, אך אינן מעודדות בחירות כלכליות נבונות. יתרה מכך, גבולות אלה מכריחים באופן מלאכותי אנשים מסוימים לחיות מתחת לאמצעים שלהם.

בעוד שיכולת ההתקבצות מסייעת בהפחתת הבזבז, ניתן לצמצם עוד יותר את הבזבז על ידי יצירת קבוצות רבות יותר, כלומר קבוצות קטנות יותר, כאשר מקרה הקצה הוא שכל אחד משלם עבור הארוחה שלו. קבוצה של אנשים שיוצאת לאכול הכי חסכונית כשאנשים משלמים כל אחד על ארוחתו. כאשר העלויות מתחלקות אנשים מתחילים "לבזבז כסף של אנשים אחרים" והעלויות הולכות וגדלות ללא שליטה בגלל מפגע מוסרי.

מסעדה ערמומית תדרוש שכל שולחן יחלק את החשבון באופן שווה בין כל מי שבשולחן. בכך שהוא מכריח אנשים למערכת עם מפגע מוסרי, בעל המסעדה הוא המרוויח. בשוק תחרותי אנשים רבים היו בוחרים

לוותר על מסעדה כזו לטובת מסעדות אחרות בהן אנשים יכולים לקבל ארוחות זולות יותר על ידי אי סבסוד הבזבזנים. עכשיו, דמיין שאתה לא יכול לבטל את הסכמתך ושבמקום אוכל זה היה כל שירותי הממשלה!!

ביטוח

ביטוח הוא מצב בו קבוצת אנשים מחליטה לשלם תשלומים שווים כדי לקזז סיכון שלא סביר שיכה את כולם. אם אנו מניחים שמיליון אנשים מתאגדים יחד כדי לבטח מפני מכת ברק וההסתברות היא כי אחד מכל מיליון אנשים נפגע מברק בכל שנה והתשלום במקרה של מכת ברק הוא מיליון דולר, אז כל אדם ישלם דולר אחד בשנה.

מפגע מוסרי קיים כאשר אנשים מסוימים בוחרים לחיות בפלורידה בעוד שאחרים חיים בוורג'יניה. הסבירות להיפגע בפלורידה גבוהה בהרבה מאשר בוורג'יניה. מפגע מוסרי קיים גם כאשר יש אנשים שמבינים שיש שיעור הישרדות של 90% מפגיעת ברק ושייתכן שהוא שווה מיליון דולר רק במקרה מוות. אנשים אלה יוצאים בגשם ומעיפים עפיפונים.

על כל מערכות הביטוח לעשות כמיטב יכולתן לקבץ אנשים על פי מאפייני הסיכון. יש לקבץ את מי שמוכן לנקוט בפעולות להפחתת הסיכון. כל מי שנתפס מעיף עפיפון בגשם, ייפסל מלגבות ביטוח פגיעת ברק. תושבי פלורידה יהיו בקבוצה אחרת מאשר תושבים בוורג'יניה ולכן עליהם לשלם פרמיות גבוהות יותר. מוסר ההשכל הוא שמפגע מוסרי נפוץ בכל פעם שקבוצה מאגדת משאבים להוצאות. יש ליישם אמצעי נגד אם לא ניתן להימנע באופן מוחלט ממפגע מוסרי. שים לב שכל המבנים הארגוניים סובלים ממפגעים מוסריים.

במקרה של ביטוח רפואי, אלו הסבירים יותר לחלות נוטים יותר לקנות ביטוח בעל השתתפות עצמית נמוכה, תשלום נמוך וכיסוי ביטוחי נמוך. אלו הסבירים פחות לחלות יבחרו השתתפות עצמית גבוהה יותר, תשלומים גבוהים יותר והחזרים גבוהים יותר. קיומם של השתתפות עצמית וגובה התשלומים גורמת לאנשים "למיין את עצמם" לבריכות בסיכון נמוך ובסיכון גבוה. למי שחייב לשלם עבור מחצית החשבונות הרפואיים שלו יש תמריץ להפחית עלויות מאשר מי שצריך לשלם רק

עבור 1% מהחשבונות שלו.

כדי למנוע "מיון עצמי" זה, שיגרום לעליית הפרמיות לחולים, חברות הביטוח מכריחות אנשים להתקבץ לפי קריטריונים אחרים, כגון מעסיק משותף. זה יהיה כמו ארוחת הערב הקהילתית השבועית המקבצת אנשים באופן אקראי לקבוצות של 10 במקום לאפשר בחירה עצמית. התוצאה האפקטיבית דומה לקבוצה גלובלית אחת, מכיוון שבכל קבוצה קטנה יותר תהיה דגימה "אקראית" של פזרנים (או אנשים חולניים).

דמיין ארוחת ערב לשניים בה בני הזוג מסכימים לפצל את החשבון באופן שווה. מכיוון שכל אדם אחראי בסופו של דבר על מחצית מההוצאות שלהם, הם נוטים פחות לנפח את החשבון. בקבוצה של 100 אנשים, כל אדם אחראי רק ל-1% מההוצאות הנוספות שלהם, ולכן המפגע המוסרי משתלט והעלויות עולות הרבה יותר מהר. השתתפות עצמית, השתתפות עצמית ותלומים חודשיים הן דרכים למזער את המפגע המוסרי במערכות הביטוח באמצעות שחזור התנאים הכלכליים של "קבוצה קטנה יותר".

קחו בחשבון שלחברות הביטוח יש תקורה והן שואפות להשיג רווח. אם חברת הביטוח מרוויחה 10% על כל דולר שמוציאים על טיפול רפואי אז הם כמו בעל מסעדה שמאלץ שולחנות לפצל את החשבון באופן שווה. מטרתם היא למקסם את מספר האנשים בכל שולחן (בכל מאגר סיכונים), ואז למקסם את מספר המקרים הביטוחיים המכוסים. עבור בעל חברת הביטוח, המקרה האופטימלי יהיה שכולם בקבוצה אחת וכל המקרים הביטוחיים והטיפוליים מכוסים. גם אם חברת הביטוח היא "ללא כוונת רווח", היא עדיין צריכה להעסיק אנשים ועובדים אלה נהנים מביטחון תעסוקתי ומשכורות גבוהות יותר. קחו בחשבון גם כי לא רק חברת הביטוח נהנית מהמפגע המוסרי. כל רופא, יצרן תרופות ויצרן ציוד רפואי מרוויח גם מביקוש מוגבר לשירותיהם. על מנת לנטרל את המפגע המוסרי הזה, על הטיפול הרפואי האוניברסלי להכתיב את כל מחירי השירותים ולשלוט גם באילו שירותים יש ולמי. זה רק יוצר עוד מפגעים מוסריים! במקרה זה מי שבוחר הוא עובד ממשלתי והאדם שמשלם בכסף וגם בתוצאות הטיפול הרפואי (או מניעתו) הוא אתה!

לחברת ביטוח יש גם תמריץ לתמחר את הסיכון בצורה שגויה על ידי גביית יתר וכיסוי חסר. אם חברת הביטוח שומרת לעצמה את ההפרש בין הפרמיות שנגבו לתביעות ששולמו, יש לה תמריץ לשלם תביעות נמוכות. אם היא הפוסקת בתהליך התביעה שלה, יש חוסר משוא פנים ופיתוי להכחיש מקרים ביטוחיים.

לאפטון סינקלייר יש ציטוט מפורסם, "קשה לגרום לאדם להבין משהו כאשר משכורתו תלויה בכך שאינו מבין את זה!" זו דוגמה למפגע מוסרי ובמקרים רבים היא לא מודעת. המוח שלנו מחווט כך שנראה את מה שאנחנו רוצים לראות ולהיות עיוור למה שאנחנו לא רוצים לראות. נוכחות של מפגע מוסרי היא אחד מאותם דברים שאיננו רוצים לראות כאשר אנו מרוויחים מכך. אנחנו לא רוצים לראות את השחיתות שלנו או את ההטיה שלנו. אנחנו לא יכולים שלא להיות מוטים גם עם עירנות ותרגול רב. כולנו לא מודעים לכל ההטיות המתוחכמות שנוצרו על ידי התמריצים של המשחקים שהקמנו לעצמנו.

מפגע מוסרי ודמוקרטיה

ממשלות מסורתיות הן כמו מסעדות שכולם נאלצים להגיע אליהן ושם כולם מתחלקים בחשבון. הם דומים לתוכניות ביטוח שכולם חברים בהן ואמורות להבטיח את חיינו, חירותנו ורכושנו על ידי מתן צדק לכולם. דמוקרטיה אמורה להיות התהליך שבו העם בוחר מי מנהל את "חברת הביטוח", מי שופט את המחלוקות ואילו טענות ביטוחיות מכוסות.

קומוניזם הוא ארוחה בה כל אחד יכול להזמין כל מה שהוא רוצה והמחיר הוא 90% משכר המשכורת שלו - אבל אין כמעט ייצור ולכן שום דבר לא זמין להזמנה. "סוציאליזם" הוא ארוחה שעולה 50% מהמשכורת שלך ואתה משלם 50% מעלות הארוחה שלך בזמן שארוחות בסיסיות הן בחינם. ליברטריאניזם הוא שכל אחד משלם עבור הארוחה שלו ועשוי לתת מרצונו לאלה שאינם יכולים להרשות לעצמם. מנקודת מבט של מפגע מוסרי, די ברור מדוע הקומוניזם נכשל וליברטריאניזם בדרך כלל מייצר שגשוג.

הסיבה שהאומנות של דמוקרטיה אמיתית היא עדינה היא בגלל

המפגע המוסרי והאתגר של תכנון מערכות שמצמצמות אותו או מתנגדות לו. כל מי שעובד במשרה ממשלתית נתון למפגע מוסרי מכיוון שהוא מוציא את הכסף של כולם. צמצום ההוצאות הממשלתיות פירושו שעובדי הממשלה מאבדים את מקום עבודתם. צמצום ניגוד עיניינים מצמצם את ההזדמנות לשוחד. ביטול המנגנון של שני המפלגות גורם לאנשים מסוימים לאבד כוח ולהשפעה. אמירת אמיתות קשות מפחיתה את הסיכוי להיבחר. שלום אינו נוח למי שמרוויח ממלחמה. בריאות אינה נוחה למי שמרוויח מטיפולים רפואיים.

עצם ההצבעה היא מפגע מוסרי אם 51% יכולים לקחת הכל מ-49%. ראינו שהפתרונות למפגע מוסרי הם מזעור גודל הקבוצה, חזרתיות ומוניטין. יתר על כן, חברות מרצון ויכולת הרחקה מקבוצות הן המפתח למינוף מוניטין כדי למתן מפגע מוסרי. דמוקרטיה אמיתית פארגנת את עצמה כדי לנטרל ככל האפשר את המפגע המוסרי. DINOs מארגנים את עצמם כדי למקסם את המפגע המוסרי מכיוון שהגברת המפגעים המוסריים היא לטובת מי שמנהל את הממשלה. הממשלה היא כמו המסעדה שמנסה להרוויח על ידי מיקסום המפגע המוסרי בקרב לקוחותיה. ככל שמפגע מוסרי גדול יותר בתוך מוסדות חברתיים כך יש יותר דרישה לממשלה "שתפתור את הבעיות" שנוצרו על ידי המפגע המוסרי. למעשה, התוצאה של המפגע המוסרי בממשלה היא התפשטות של יותר ויותר מפגעים מוסריים.

תפקידו של שלטון טוב המבוסס על עקרונות הדמוקרטיה האמיתית הוא ביטול וצמצום המפגע המוסרי בכל מקום בו ניתן למצוא אותו.

תאגידיזם

תחת החברה המודרנית כמעט הכל נמצא בבעלות תאגידיזם. לתאגידיזם יש צורות רבות, כולל חברות בערבון מוגבל. הם כל כך נפוצים שאנשים שוכחים שכל התאגידיזם הם יצורים שנוצרו על ידי הממשלה ולא היו יכולים להתקיים בצורתם הנוכחית ללא ממשלה. אז נשאלת השאלה, מה היחס בין תאגידיזם לדמוקרטיה אמיתית?

בפרקים קודמים תארתי את החשיבות בשמירה על כללי כוח יחסי יחד עם צימוד נמוך ואקפסולציה גבוהה. הצגתי גם את המספר של דאנבר, המעניק אמון בגבולות טבעיים בהרחבת הכוח בתוך ארגונים. הצגתי את המטרה של עיצוב לעצמאות ואי-שבירות. כל הדברים הללו מובילים לעיצוב שלטון סביב "מדינות קטנות" עצמאיות של כ-50,000 איש, המחולקות גם למחוזות קטנים יותר של כ-1000 איש. "מחוזות כמדינות" אלה יכולים ליצור פדרציות ליצירת מדינות והמדינות יכולות ליצור פדרציות כמו ארצות הברית.

בתהליך המודולריזציה של השלטון נותר לנו עולם שבו תאגידיזם

בודדים עדיין מעסיקים מיליוני אנשים. זה יוצר מצב בו אדם אחד, המנכ"ל, מנחה למעשה את המאמצים של מיליונים. זה הופך את המנכ"ל לחזק יותר ממנהיגי מדינות קטנות רבות. ההכנסות של חברות גדולות גם גדולות מהתוצר של מדינות רבות. עד כמה זה זמורטי?

מנהיגי החברות הגדולות מצטרפים לקהילות כמו הפורום הכלכלי העולמי שם הם מתאמים מדיניות ואג'נדות. החברות הגדולות תלויות לרוב זו בזו, וכולן תלויות במערכת הבנקאית. כולם נהנים מהגדלת התלות של האוכלוסייה בשירותיהם ומערעור התחרות. התוצאה היא כי חברות ענקיות שולטות כמעט בכל טובין או שירותים שרובנו צורכים.

כיצד יכולה מדינה כל שהיא המונה 50,000 איש לתת רישיון להפעלת חברה עולמית המונה 5 מיליון איש? מה יקרה אם וולמארט תצטרך לשלב חברת בת בבעלות מלאה בכל מיקרו-מדינת-מחוז? תאר לעצמך אם אדם בודד היה מסוגל להיות אזרח בכל מדינה בעולם בו זמנית? מה יקרה אם כל סמכות שיפוט תאסור על חברות בבעלות זרה לפעול בשטחן? איך היו החיים בלי תאגידי ענק בינלאומיים? האם פרויקטים גדולים יכולים אי פעם לקבל מימון?

אלה שאלות קשות שייקח ספר שלם לחקור. יש קשר תלות הדדי בין עסקים גדולים לממשלה גדולה. כאשר עסקים גדולים לוכדים את הממשל של החברה התוצאה היא "קפיטליזם של מקורבים". במובנים רבים לחברות גדולות כמו אפל, גוגל, מיקרוסופט, אמזון, וולמארט, פייסבוק ולתאגידי התקשורת הגדולים יש יותר כוח והשפעה על חיי העם מאשר לממשלה. קחו בחשבון שטוויטר, פייסבוק ותאגידי התקשורת הגדולים מצנזרות באופן פעיל נשיא מכהן של ארצות הברית! מכיוון שהם נחשבים "פרטיים" הם יכולים לעשות דברים שבאופן תיאורטי, הממשלה אינה רשאית לעשות זאת.

אולי ההיבט המסוכן ביותר של חברות גדולות הוא שהם נותנים לממשלה מינוף על כל לקוחותיהם על ידי הפעלת לחץ על צוות ההנהלה. במקום שיהיה עליהם לצנזר מיליוני אנשים עם "אישומים פליליים" פרטניים, ממשלות פשוט מאיימות על קומץ חברות והחברות עושות את הצנזורה. ממשלות מצנזרות הכל כולל דיבור, מוצרים ושירותים. יתרה

מכך, לעתים קרובות מנהלי התאגידיזם שאנשים תלויים בהם מתחילים לפעול כממשלה בעצמם.

אישיות תאגידית ואחריות מוגבלת

בואו נתחיל בחקר זה על ידי בחינת אופי החברה ואישיות תאגידית. הרעיון הכללי הוא שקבוצת אנשים יכולה להתאגד לבעלות על חברה. כל מה שבבעלות החברה הוא בבעלות עקיפה של האנשים שבבעלות החברה. החברה הקטנה ביותר נמצאת בבעלות אדם יחיד. לעתים קרובות אלה מאורגנים כחברות בערבון מוגבל, אך כמעט כל מבנה תאגידי יכול להיות בבעלותו ומופעל על ידי אדם יחיד.

עכשיו נניח שמיליארדר מתנגש במכוניתו בביתך. בתיאוריה, בתי המשפט יחייבו אותו בכל הנזקים ומכיוון שיש לו נכסים רבים לשלם את הנזקים ואתה תקבל פיצוי כספי. דמיין במקום זאת שהמיליארדר הקים חברת LLC שמפעילה שירות משלוחים. הוא קונה את הרכב שלו תחת חברת LLC. יום אחד הוא עושה משלוח ומתנגש עם המכונית בביתך. ל-LLC אין נכסים מלבד המשאית שעכשיו היא באובדן מוחלט (Total loss), כך שגם אם אתה תובע ומנצח אתה לא מקבל תשלום. לצורך הוויכוח, אני מניח שחשבון הביטוח לא שולם.

למעשה, הקמת חברת LLC הייתה פוליסת ביטוח בעלות נמוכה עבור המיליארדר שמשולמת על ידי כל מי שנפגע מהפרקטיקות העסקיות שלו. זה סוג של מפגע מוסרי. במקרה הקיצוני, חברות כמו BP קודחות נפט במפרץ מקסיקו וכאשר הבאר שלהן נכשלת היא גורמת לטריליון דולרים של נזקים ומשמידה מערכות אקולוגיות עצומות.

כל התאגידיזם קיימים במסגרת חוזה השלום של חברה דמוקרטית. השאלה הופכת, אם יש רישיון לתאגידיזם, באיזו רמה מהשכבות הרבות של החברה הדמוקרטית צריך לתת את הרישיון. אם ניתן רישיון, מה היתרונות שמקבלים "האנשים" בכך שהם מאפשרים ל"אנשים מסוימים" לפעול באחריות מוגבלת? כיצד חברה כזו מתגוננת מפני המפגע המוסרי שנוצר על ידי אחריות מוגבלת? לחלופין, אם חברה דמוקרטית לא מכירה באישיות תאגידית, כיצד ייווצרו חברות והאם הן היו מערערות על כוחו הדמוקרטי של העם?

עץ - אני מנצח, פלי - אתה מפסיד

כאשר החברה האנושית מעניקה לאנשים מסוימים את הזכות להפעיל חברה עם אחריות מוגבלת זה יוצר מפגע מוסרי. כל העסקים כרוכים בסיכונים וחלק מאותם סיכונים יכולים לגרור נזקים העולים בהיקפים על הכסף שהושקע. זה נכון במיוחד במקרה של זיהום, שפוגע במיליארדי אנשים בכמויות קטנות.

דמיין שספקולנט הקים חברה עם אחריות מוגבלת ומממן אותה ב-\$100. לספקולנט זה יש תוכנית עסקית שתניב לו \$1000 או תיצור התחייבויות נזיקין של \$1000 עם סיכויים של 50/50. ללא אחריות מוגבלת, העסק פועל באיזון בין רווח להפסד מכיוון שהפעמים שהוא עושה \$1000 מכסים את ההפסדים מהפעמים שהוא מפסיד \$1000. באחריות מוגבלת, העסק מרוויח כעת כי במקום להפסיד \$1000 הוא רק מפסיד \$100. בממוצע הוא מרוויח כעת \$950 בכל הטלת מטבע. ההפסדים לא נעלמו, הם פשוט הועברו לאנשים אחרים, קורבנות הפעילות העסקית.

עסק ייקח סיכונים גדולים בהרבה בידיעה ההפסד האפשרי מההימורים שלו מכוסה. הפסדים אלה משולמים על ידי האנשים שהעניקו לחברה אחריות מוגבלת. איזו תועלת קיבלו האנשים? אחרי הכל, 70% מהעסקים נכשלים בתוך 10 השנים הראשונות ובציר זמן ארוך מספיק רוב העסקים בסופו של דבר נכשלים. ככל שהם גדולים יותר, כך הכישלון גדול יותר. לפעמים חברות כל כך גדולות שאנשים חושבים עליהן כ"גדולות מכדי להיכשל" ובשלב זה ממשלות לא רק מגבילות את האחריות (מעבירות הפסדים לנושים ו/או לקורבנות), אלא הן יוצרות את "חברת האחריות השלילית" שבה כל האוכלוסייה מכסה באופן קולקטיבי את עלויות הפעלת העסק בהפסד. אלה מכונים לעתים קרובות חברות זומבי. גורמי פנים מבזבזים שנים בניקוז רווחים לטווח הקצר תוך צבירת סיכונים ארוכי טווח ואז "אנחנו העם" מבלים שנים בתשלום ההפסדים מאותם סיכונים ארוכי טווח. התמיכה הפוליטית בחברות זומבי מגיעה ממיליוני האנשים שעומדים להפסיד כסף אם נותנים להן להיכשל.

כל זמן שהחברה פעילה, אנשים מקבלים תועלת משירותי החברה. התיאוריה אומרת שללא אחריות מוגבלת אנשים רבים לא יפתחו חברות. דמיין שיש לך ארבע מיליארד דולר בבנק ואתה רוצה להקים חברת מדיה חברתית. תאר לעצמך שהעלות להקמת החברה היא עשרה מיליון דולרים. עכשיו קחו בחשבון שיש "חוקים זו-משמעיים וסותרים" שעלולים לעלות לחברה כל 4 מיליארד הדולר בהתחייבויות נזיקין. נניח שעסקי המדיה החברתית, אם יצליחו (סיכוי של 50%), היו שווים 100 מיליון בתוך חמש שנים. האם אתה משקיע בחברה ומסכן 4 מיליארד דולר? מה אם היו לך רק 10 מיליון דולר והמקרה הגרוע ביותר שלך הוא פשיטת רגל? האם היית משקיע אז?

בשלב מסוים אדם צובר מספיק עושר שכדי לעשות כל דבר עם התחייבויות שעלולות להיות בלתי מוגבלות אינו שווה את ההשקעה. כשאתה "עני" ו"אין לך מה להפסיד" אז חשבון ההשקעה שונה מאוד. מנקודת מבט מסוימת, ניתן היה לראות בכל אדם כחברה בערבון מוגבל. אם הוא מתים ואין לו נכסים אז אין שום דבר שאתה יכול לעשות כדי לגבות חובות או נזקים. האם עלינו לאפשר לאנשים לקיים מספר רב של חיים וירטואליים? האם עלינו לאפשר למפגע המוסרי להתרבות? לפחות עם האחריות המוגבלת הטבעית של אדם יחיד, האינטרס שלו להישאר בחיים תואם את האינטרס שלך לקבל תשלום. כל אדם זוכה למוניטין אחד בלבד וכל אדם מסוגל לנזק במידה מוגבלת בעצמו. יתר על כן, הנזק המקסימלי שאדם טיפוסי יכול לעשות הוא קטן יחסית לנזק שמיליארדר יכול לגרום אם תעניק לו אחריות מוגבלת.

נשאלת השאלה האם החברה צריכה לאפשר לאנשים מסוימים לקחת סיכונים שעלולים לגרום לנזקים רבים יותר ממה שהם מסוגלים לשלם? האם יש לצפות ש-BP תפקיד אג"ח של טריליון דולר לפני הקידוח במפרץ מקסיקו? האם צריך להגן על מיליארדר מאחריות לזיהום רק בגלל שהוא זיהם תחת חברת LLC שבבעלותו? האם אנשים רגילים צריכים להיות מסוגלים להשקיע במניות של חברות העושות פעילויות מסוכנות, בלתי חוקיות או מזיקות אחרת עבור רווח מבלי להיות חשופים ליותר מאובדן השקעתם?

אחריות מוגבלת היא מפגע מוסרי עצום, ולא ברור כיצד החברה

האנושית מפוצה על הסיכונים שהיא לוקחת בהרחבת הפריבילגיה. איך עוד נוכל להשיג את ההטבות של אחריות מוגבלת? איך זה היה נראה אם במקום שהאוכלוסייה תישא בעלות, אנשים, המסכמים ביניהם, יוכלו להחליף את הסיכונים ביניהם מבלי ליצור זכויות יתר מיוחדות?

אחת האפשרויות הפוטנציאליות לתקן מפגע מוסרי זה היא לפצות טוב יותר את מי שנושא את הסיכון - אנו העם. לכל חברה יש פוטנציאל רווח, שכרגע הולך לבעלים, ואילו הסיכון להפסד מגיע לאנשים. מה אם האנשים יזכו להשתתף ברווח הפוטנציאלי של כל עסק כ"מחיר" הביטוח הניתן באחריות מוגבלת? זה יראה כאילו חברה נאלצת להנפיק מניות לכולם במדינה על בסיס שנתי כ"פרמיית הביטוח". למעשה, זה ייצור הכנסה אוניברסאלית לאוכלוסייה בתמורה לאחריות המוגבלת. עוד על כך בפרק הבא בנושא "הקצאת משאבי טבע". אנשים שמוכנים לקחת אחריות ולפעול ללא אחריות מוגבלת יהיו בעלי יתרון תחרותי מכיוון שהם לא יצטרכו לשלם עבור ביטוח.

הון מול שלטון

דיון בדמוקרטיה ובביזור כוח לא יכול להיות שלם מבלי להתייחס לקשרים בין הון לשלטון. מה תועלת בתיאוריה של דמוקרטיה אמיתית אם הכסף שולט בעולם? במה הרעיון שלכל האנשים יהיה כוח שוויוני ודמוקרטי שונה מאשר לומר שלכל האנשים יהיה הון שווה?

אנשים רבים מתמקדים בחלוקת עושר בחברה תוך התעלמות מחלוקת הכוח. זהו כוח אינדיבידואלי (כוח אדם) שיוצר עושר, ולא עושר אינדיבידואלי שיוצר כוח. כל העושר בעולם חסר משמעות בלי כוח האדם לשמר אותו. עם כל הכוח שבעולם אתה יכול ליצור את כל העושר שבעולם. כל העושר שהיה אי פעם נוצר על ידי מישהו שהפעיל את כוח האדם שלו כדי לייצר ערך רב יותר ממה שהוא צורך. כוח נגזר בסופו של דבר מחוק הג'ונגל וזה כוח האדם שמאפשר לייצר עושר.

ברצוני להציג אנלוגיה לפיזיקה בה הספק שווה לאנרגיה לאורך זמן ($P=E/sec$). עושר הוא אנרגיה פוטנציאלית, אנרגיה מאוחסנת או חסכון. הספק הוא הקצב שבו אתה יכול לייצר אנרגיה או לנצל אנרגיה מאוחסנת כדי לחולל שינוי בעולם. ניתן לראות את כל צורות החיים כממירות חומרי גלם ואנרגיה (חום/שמש/וכו') למצבי אנרגיה גבוהים יותר (אנרגיה פוטנציאלית/חיסכון/שומן). למעשה, אנשים הם כמו פאנלים סולאריים או טורבינות רוח המייצרים ערך (אנרגיה) בקצב שונה

(לאורך זמן) על סמך תשומות שונות. כל אחד מאיתנו חייב לקבוע כיצד אנו משתמשים בכוח האדם שלנו ובזרם הערך (האנרגיה) שנוצר. האם אנו משתמשים בו כדי להטעין את הסוללות שלנו או של מישהו אחר? האם אנו משתמשים בו להפעלת הבית שלנו או של מישהו אחר?

אנו יכולים להשתמש ב"אנרגיה הסולארית" שלנו כדי "לחיות את הרגע", אך אם חסרות לנו עתודות מספיקות, בסופו של דבר אנו נמות ברעב כשענן יחלוף מעל או השמש תשקע. אם נצטרך אי פעם "נחשול" של כוח להפעלת מנוע, ייתכן שההספק הסולארי לא יהיה מספיק. מכיוון שזו אינה תוצאה רצויה, כל יצור חי מוציא חלק מעודפי ה"אנרגיה הסולארית" שלו בכדי להטעין את הסוללות (לבנות חסכון/שומן). עם חיסכון גדלה העצמאות ונוכל לשרוד ענן חולף, לילה חשוך, חורף ארוך או דרישה לטווח קצר לכמות גדולה של כוח.

יש חסם עליון לכמות שאנחנו יכולים לאחסן בסוללות שלנו. אחרי הכל, סוללות נשחקות ומאבדות את טעינתן לאורך זמן. ישו מדגיש זאת כאשר הוא אומר, "אל תאחסנו אוצרות על פני האדמה, שם עש וחלודה הורסים ושם גנבים פורצים וגונבים, במקום זאת אחסנו לעצמכם אוצרות בגן עדן, שם עש ושרצים אינם הורסים והגנבים אינם פורצים וגונבים." אתה לא צריך לקחת את זה פשוטו כמשמעו כדי להשיג מזה ערך. ראה "חיסכון שמימי" כרצונה הטוב של הקהילה שלך שהרווחת בהיותך חבר אמין, שניתן לסמוך עליו ונותן. כאשר החיסכון הארצי שלך מאכזב, החיסכון השמימי שלך יכול לחלץ אותך מצרה. זו המשמעות האמיתית של קהילה.

אחסון אוצרות בשמים הוא כמו מערכת אנרגיה סולארית המחוברת לרשת החשמל. כאשר הסוללות שלך מלאות ויש לך עודף כוח אתה מוכר אותו לרשת וכשהסוללות שלך כמעט ריקות והשמש לא זורחת אתה קונה מהרשת. גם עם רשת החשמל, אנשים עדיין זקוקים לחסכוניות משלהם. רשת החשמל לא תמיד אמינה וכל אדם זקוק למנוף כדי לנהל משא ומתן על תעריפים. ללא חיסכון פרטני חברת החשמל (החברה) יכולה לסחוט אותך כשאתה צריך לקנות וללא יכולת לחסוך, חברת החשמל יכולה לסחוט אותך כשאתה צריך למכור. אחת המטרות של דמוקרטיה אמיתית וכסף אמיתי היא ליצור "רשת חשמל" חברתית

אמינה יותר באמצעות אמנת שלום דמוקרטית באמת.

אנרגיה יכולה ללבוש צורות שונות: חוס, קינטי, חשמלי, כימי וכו' אנשים הם מחוללי אנרגיה וממירי אנרגיה. במונחים חברתיים אנו משתמשים באנרגיה בצורות רבות הכוללות: כסף, הון חברתי, חובות, סחורות מוחשיות, ידע, נאמנות, נשק ובריאות. בכל יום אנו בוחרים לאן אנו מכוונים את ייצור האנרגיה (כוח האדם) והצריכה לפי האופן בו אנו מבליים את זמננו, לפי אילו מוצרים אנו קונים ולפי מה אנו בוחרים לחסוך. אם לא נזהר נוכל להפוך לגנרטורים המפעילים עומסים טפיליים רבים.

כוח דמוקרטי הוא מספר רב של אנשים שמעניקים חלק קטן מיכולת הייצור שלהם לאדם יחיד לזמן מה. ניתן להשתמש בכוח זה ישירות ליצירת צבא שיענה על הרצונות כיום, או באמצעותו ניתן לייצר ולאחסן דברים בעלי ערך. הוא ממנף את הכוח בזמן אמת של אנשים התורמים את זמנם וצייתנותם לשינוי בכיוון מתואם. למנהיג יש גישה לכוח אדם זה בזמן אמת. זה כאילו שהיה לך שטח עצום של פאנלים סולאריים להפעלת איזה עומסים שתרצה. והכי חשוב, זה לא תלוי בעושר העם. זה קיים אפילו בקרב אוכלוסיות חסרות כל אם הן מוכנות לציית ולשרת את מנהיגיהם.

כוח כלכלי מנצל חיסכון להשכרת יכולת ייצור של אנשים אחרים. אתה נותן משהו בעל ערך נמוך יחסית (עבורך) כדי לקבל משהו בעל ערך יחסית גבוה יותר (עבורך). שני הצדדים מאמינים שהם מקבלים משהו שהם מעריכים יותר ממה שהם מוותרים. ניתן להשתמש בכוח כלכלי להשקעה ובכך לייצר יותר כוח כלכלי. לחלופין ניתן לצרוך כוח כלכלי לשם הנאה או שליטה על אחרים.

לעיתים קרובות מומר כוח דמוקרטי לכוח כלכלי על ידי מיסוי העם ואז שימוש בערך המיוצר לרכישת יכולת ייצור של עובדי ממשלה. עריצות תלויה בדרך כלל בשימוש צרכני באנרגיה/חיסכון. אם אנשים מסירים את תרומתם מרצונם, על העריצים להסתמך על חסכוניותיהם כדי לשמור על כוחם, וכל החיסכון בעולם חסר אונים לצד הכוח היצרני של ההמונים העובדים יחד.

אם עריץ משתמש בכוח היצרני שלך נגדך, אז הפיתרון הוא להיענות לקריאתו של ג'ון גלט ולהיענות לקריאה, "אני נשבע בחיי ובאהבתי את החיים שלעולם לא אחיה למען אדם אחר, וגם לא אבקש מאדם אחר שיחיה בשבילי." קריסה כלכלית היא הדרך בה מסתיימות מרבית העריצויות, בין אם מדובר בעריצות של אספסוף או עריצות של מלך. ג'ון גאלט קרא ל-4% הקריטיים (פארטו) לצאת לשביתה על מנת "לעצור את המנוע של העולם". על ידי הסרת בסיס המס, ממנו 4% תורמים מעל 64% מההכנסות, הממשלה מאבדת את הכוח הכלכלי לרכוש כוח אדם של שכירי חרב כלכליים.

שים לב כי המושג "בסיס המס" הוא הרבה יותר רחב מהכסף שהממשלה לוקחת ממך. אם אתה עובד קריטי בתחנת הכוח המקומית, הממשלה עשויה לקחת 50% מתלוש המשכורת שלך, אך כוח העבודה והיצירתיות שלך מייצרים ערך רב יותר עבור חברת החשמל מאשר מה שמתקף בתלוש המשכורת שלך. אם זה לא היה נכון, היית הפסד נטו עבור המעסיק שלך. אם שאר החברה משתמשת בערך עודף זה כדי לדכא אותך, הרי ששיעור המס האמיתי שלך הוא ההבדל בין הערך שאתה מייצר לשליטים לבין הערך שהחברה מספקת לך.

אנשים ממירים את האנרגיה שלהם לעושר באמצעות העמל והיצירתיות שלהם. עושר מתרכז כאשר בעל עסק משלם למישהו \$1 כדי להשתמש בכוח האדם שלו כדי ליצור ערך של \$2 עבור העסק. אדם שמעסיק 100 עובדים יפיק ערך בעלות של \$200 בעלות של \$100. במונחים של פארטו, כעת יש לבעל העסק עושר רב כמו למאה האנשים האחרים ביחד; 1% מהאנשים שולטים על 50% מהעושר. ללא היזם, 100 האנשים לא היו מקבלים את העבודה, והחברה הייתה יעילה פחות בהפיכת כוח אדם לערך. אם לאנשים האלה הייתה הזדמנות טובה יותר הם היו מקדישים את זמנם לעשות משהו אחר ולהרוויח פחות מ-\$100.

בלי שאנשים ייצרו כוח, העושר (אנרגיה מאוחסנת) יירד. עושר הוא כמו סוללה עם קצב פריקה עצמית. דמיין לרגע שאתה האיש האחרון עלי אדמות. יש לך 100% מכל העושר אבל רק כוח אדם אחד. מה מגמת העושר שלך? האם אתה יכול לשמור על הכל או שהטבע יגרום לחלודה ולריקבון להרוס כמעט את כל מה שאתה רואה בו עושר? בתכנית

הון מול שלטון

הגדולה של הדברים, מה זה מרמז על מה שנדרש כדי לחלץ אנשים מעוני? מה חשוב יותר, העושר שיש לאנשים כיום או היכן הם משקיעים את כוח האדם שלהם? ברגע שאנשים לוקחים אחריות על השימוש בכוחם לייצור עצמאות אישית הם מתחילים לבנות את חסכוניותיהם ולהפחית את כוחו הכלכלי של העריץ. עצמאות מגדילה את היכולת שלך לרתום את הכוח היצרני שלך.

הרעיון שאני מנסה להעביר בפרק זה הוא שכוח דמוקרטי (כוח אדם) הוא שורש כל הכוח. עושר זה אינו מקור כוח בר-קיימא וכי השוואת עושר רק משמשת לריקון הסוללות של החברה ואינה עושה דבר בכדי לתקן את החלוקה הלא-מתואמת של כוח הייצור של ההמונים. אם ההמונים מנסים לשמור על השיויון בחלוקת העושר אז זה כמו קצר חשמלי. כל הכוח היצרני של ההמונים זורם למנהיגים והמנהיגים משתמשים בכוח היצרני הזה נגד צבירת חסכוניות, כוח כלכלי ועצמאות אישית.

עם זאת, כוח כלכלי הוא אמיתי באותו אופן שהספק מסוללה אמיתי באותה מידה כמו כוח מפאנלים סולאריים. המפתח הוא שאפילו כוח כלכלי מוגבל ביכולתם של אנשים לרוקן את הסוללות. כל העושר בעולם הוא חסר אונים בלי שאנשים מונעים על ידו לעשות את רצונו של בעל העושר. הבעלים חסר אונים להגדיל את עושר החברה ללא התובנה היצירתית והיזמית כיצד לכוון את כוח האדם של האנשים.

ניצול תאגידי של עובדים

האם חברות "מנצלות" עובדים על ידי תשלום קטן מהערך שהם מייצרים? בואו נבדוק.

תאר לעצמך שיש 1000 אנשים שמסוגלים לעשות עבודה שמייצרת ערך של \$10 עבור חברה. החברה צריכה לשלם רק לפי "המציע הנמוך ביותר". אם ההצעה הנמוכה ביותר הייתה \$1 אז המעסיק מרוויח \$9 על עבודתו של הפרט. האם זה ניצול או משהו אחר? חוסר היכולת של 1000 האנשים לתאם מביא להעברת כוח למעסיק (שמתואם). אם 1000 האנשים יכלו לשתף פעולה, הם עשויים אולי לחלץ \$9 מהמעסיק (שעדיין מרוויח \$1 מהעיסקה). זו דילמת אסיר קלאסית. השאלות הן, האם

וכיצד עליהם לתאם כדי לתפוס טוב יותר את ערך עבודתם?

ומה אם המצב היה הפוך? דמיין את כל יצרני המזון המתואמים להעלאת המחירים. דמיין אם כל יצרני הבגדים יוכלו לתאם. היכולת להעלות מחירים באמצעות תיאום נגזרת מיצירת מונופול. מונופול של עובד עשוי להיות תשובה למונופול של מעסיק, אך אולי עלינו להתייחס מדוע למעסיק יש מונופול במקום הראשון.

הדבר הראשון שיש לקחת בחשבון הוא שלכל מעסיק שמסוגל להניב תשואה גבוהה פי 10 על משכורות, יש מרווחים עצומים. זה אמור לעודד תחרות מצד מעסיקים אחרים המייצרים מוצרים או שירותים מתחרים. מעסיקים מתחרים אלה יציעו להעלות את משכורות העובדים ויוזילו את עלות הסחורה ללקוחות. זה יימשך עד שהרווח למעסיק יהיה יחסי לסיכון שנלקח. עם זאת, ישנם חסמי כניסה טבעיים ומלאכותיים המעניקים לבעלי הון יתרון בשימוש בעבודה.

שקול חברת חפירת תעלות שבבעלותה המחפרון היחיד בעיר. נניח שאדם אחד עם מחפרון יכול לחפור תוך שעה כמו 100 אנשים עם אתים. אם חופר תעלה מרוויח \$100, בעל המחפרון יכול לשלם למישהו \$1 שיפעיל את המחפרון או \$1 ל-100 איש להפעלת אתי חפירה. מפעיל המחפרון מרוויח \$99 על כל שעה שהמחפרון פועל. האם זה ניצול? בעל המחפרון היה צריך לקנות את המחפרון, כלומר העלויות בפועל כוללות את העבודה הנדרשת לבניית המחפרון. רק ברגע שהמחפרון מרוויח מספיק כדי לשלם עבור עצמו, בעליו מתחיל לראות את רווחיו גדלים.

אנו יכולים לראות כי נראה כי השווקים מאזנים דברים כל עוד קיימת תחרות. התחרות מניחה כי ניתן לרכוש את כל המשאבים ממקורות עצמאיים מרובים. אם ניתן להגביל את התחרות, זה כמו בעל מחפרון שמונע מכל אחד אחר להפעיל מחפרונים. מי שמחזיק במונופול על אזורים עסקיים מקבל יתרון על שוק העבודה. שים לב שקניין רוחני (IP) אינו אלא מונופול חוקי והתוצאה היא שבעלי IP מקבלים יתרון על שוק העבודה. אני מתייחס ל-IP בפרק הקרוב.

מוקדם יותר תיארו את המדד של דמוקרטיה אמיתית כיכולת של העם להגיע להסכמה חדשה - היכולת לחולל שינויים. DINO פועלים

הון מול שלטון

לערער את כוחו של העם להגיע להסכמה חדשה. הם מבקשים לשמור על המונופול שלהם על קונצנזוס. כל הספר הזה מוקדש לחקר כיצד אנשים יכולים לארגן את עצמם כדי לשמור על יכולתם להגיע לקונצנזוס חדש ולחולל שינוי. הוא מוקדש לחקר אמצעים להימלט מדילמת האסיר. האם אחת מהטכניקות שלמדנו יכולות לעזור לעובדים הכלואים בדילמת האסיר?

התגובה האופיינית היא שהעובדים יתאגדו. איגוד מאפשר משא ומתן קיבוצי במטרה ליצור "מונופול" על הכישורים הנדרשים על ידי חברה. כדי להעריך אם האיגודים הם הפיתרון עלינו לשאול אם הם עומדים בעקרונות הדמוקרטיה ובעקרונות מזעור המפגע המוסרי. האם חברות באיחוד היא וולונטרית? אם לא אז זה מפר את העקרונות הדמוקרטיים. האם כל חברי האיגוד מרוויחים באופן זהה? אם כן התוצאה זהה לארוחת הערב המפצלת את החשבון, רק הפוך. במקום שכל אדם ינסה לאכול כמה שיותר על חשבון אחרים, כל אדם מנסה לעשות כמה שפחות תמורת אותו שכר. הפיריון לעובד יירד תוך עליית שכר. לאיגודים יש תקורה ומי שמנהל את האיחוד מרוויח כמו בעל המסעדה שדורש מכולם לפצל את החשבון. אם היית בונה איגוד, עליו להיות נשלט על ידי עקרונות הדמוקרטיה האמיתית.

ניצול הוא סובייקטיבי ומניח כי המעסיק מרוויח "יתר על המידה" מעבודתם של אחרים. קשה למדוד עד כמה עובד בודד מפרנס חברה. אנו יכולים להעריך כי פיצוי העובדים לשיעור הפיריון מחולק בהתפלגות פארטו. מה שאומר שחלק מהעובדים מנוצלים מאוד מצד אחד ואחרים הם עלויות נטו לעסק. באופן כללי, לבעל העסק יש תמריץ לזהות ולפטור אנשים שהם "הפסד נקי", למעט מקרים של נפוטיזם או הונאת בעלי מניות. הנהלת חברה שמרמה את בעלי המניות באמצעות תוכניות פיצויים היא דוגמה נוספת למפגע מוסרי.

הדבר היחיד שאנו יודעים הוא שכל העושר נוצר מכוח אדם וכי התוצאה של דילמת האסיר היא ריכוז העושר בידי מעטים. האם עודף העושר הזה הוא תוצאה של עבודה קשה לגיטימית ולקיימת סיכונים של בעל החברה? האם הבעלים באמת לקח את כל הסיכונים אם מדובר בחברה עם אחריות מוגבלת? האם כל העלויות החיצוניות של העסק

הובאו בחשבון או שהן מועברות לאוכלוסייה? מה עם העלות החברתית של תלות פרטנית שנוצרת על ידי יחסי עבודה במשרה מלאה? האם דמוקרטיה אמיתית יכולה לקיים את עצמה עם אוכלוסיית עובדים התלויה באדוני התאגיד?

דבר אחד בטוח: העסקת האדם שמוכן לעבוד בשכר הנמוך ביותר היא הדבר היעיל ביותר מבחינה כלכלית. היא תצרוך הכי פחות עושר ותייצר הכי הרבה עושר. אותו אדם זקוק ביותר לתפקיד ויש לו הכי מעט הזדמנויות לייצר ערך עבור החברה בכללותה. עם זאת, העושר המיוצר מרוכז והריכוז הוא שמוביל לחלוקת העושר הטבעית של פארטו.

לסיכום, עובדים לא מנוצלים רק בגלל שמעסיק מרוויח פי 10 מהערך שהוא משלם בשכר וכל ניסיון להתאגד יכשל בסופו של דבר בחברה בגלל מפגע מוסרי. חברה המעוניינת ביותר שיוויון עשויה לדרוש צורה כלשהי של פיצוי במניות או שיתוף רווח עם העובדים. זה גם מאתגר מכיוון שלעתים קרובות הרווחים נגזרים מההשקעה של בעל העסק בהון (מחפרונים) וכל חלוקת רווח מאולצת עם העובדים תהיה שקולה להפיכת העובדים לבעלים חלקיים של מחפרון שלא היו צריכים לשלם עבורו.

הפלת דמוקרטיה באמצעות כוח כלכלי

בחברה עם סדר חברתי יציב יחסית וזכויות קניין, העשירים יכולים להשתמש בכוח כלכלי כדי להשיג כוח פוליטי. זה מושג באמצעות תהליך של בניית תלות. ברגע שמושגת תלות אז מישהו אחר יכול לנצל את הכוח היצרני של העם.

חשוב על מישהו שעובד באותה עבודה במשך 30 שנה. הוא הפך תלוי במעסיקו ויוכך שכישרו לא יהיו עוד טובים מספיק כדי להיות פרודוקטיבי בשום מקום אחר. למעסיק אין תמריץ להגדיל את השכר ויכול לתפוס יותר ויותר מכוח היצור של העובד. על מנת להשיג עצמאות העובד צריך לעבור תקופה של הכנסה נמוכה ואבטלה/תת תעסוקה בזמן שהוא לומד כיצד לייצר ערך ללא המעסיק של חיו. אם הוא לא מסוגל לצבור חסכונות מספיקים כדי לשרוד תקופה של תעסוקה נמוכה, הוא משתעבד וכוחו עצמו מייצר את העושר שמאפשר את שיעבודו.

הון מול שלטון

תאר לעצמך שאתה בר מזל מספיק כדי לחיות בדמוקרטיה אמיתית שבה כללי הכוח היחסי, הצימוד הנמוך והאנקפסולציה הגבוהה הם בכללי המשחק וכי טורניר פוליטי מונע מכוח לזרום תמיד לאותם אנשים. מה יקרה אם כולם היו עובדים באותה חברה? מה יקרה אם מישהו יצבור כל כך הרבה עושר שיוכל לקנות את מקומו בראש הטורניר? מה אם כל כך הרבה אנשים היו תלויים בחברה שהתלות שלהם השחיתה את רצונם לעצמאות? העם עשוי לבחור לחלץ את המוסדות שמשעבדים אותם במקום לשמור על הדמוקרטיה האמיתית.

ברור כי תאגידיזם מהווה איום על דמוקרטיה אמיתית וכל דמוקרטיה אמיתית חייבת לקבוע כללים ותרבות המגנים מפני אופן כישלון זה. זה לא כל כך קל כשחושבים שחברות הן רק אמצעי חלופי ליצירת קהילות וולונטריות.

חברה היא קבוצה של אנשים הפועלים בתהליך בניית קונצנזוס עם מנהיג שנבחר על ידי בעלי המניות. אם אדם אחד מחזיק ב-51% מהמניות אז חברה היא ממלכה ללא קרקעות (אלא אם כן אתה מחשיב IP כארץ וירטואלית). המלך מעוניין להגדיל את ממלכתו והוא עושה זאת על ידי הגדלת מספר האנשים שהוא יכול למנף. ככל שאזרחיו (עובדיו) פרודוקטיביים יותר כך ממלכתו גדולה ועשירה יותר. המלך הוא הבעלים של כל הקרקעות (רכוש העסק) והעובדים עובדים בקרקע תמורת משכורת. למעשה, המבנה והתאגיד הארגוני דומים מאוד לפיאודליזם והעובדים הם הצפיתים. קניין רוחני ורישיונות עסק הם המונופולים החדשים של הקרקעות, הידועים גם כפיף. אולי ההבדל הקטן הוא שעובדים יכולים לעתים קרובות להחליף חברות; עם זאת, ככל שהחברות הולכות וגדלות, הן פועלות על מנת למזער את יכולתם של העובדים לעבור למתחרים.

דמוקרטיה יכולה לבחור מלך, אך מבנה החברה עדיין יכול להיות פיאודלי באופיו אם תאגידיזם רשאים לגדול ולהפוך למונופול על תעשיות בגלל גודלם העצום ותלות העם בהם הן לתעסוקה והן למוצרים. חלק מכל הסכס שלום חייב לכלול צעדים להגנה מפני צמיחת חברות גדולות. ניתן לראות זאת כמערכת "דיני הגבלים כללית".

אם עוקבים אחר עקרונות הדמוקרטיה האמיתית, כל קהילה תנקוט באמצעים להגן על עצמאותה. צעדים אלה יכולים לכלול איסור או מיסוי "יצוא" מתאגידים באותו אופן בו הם אוסרים על יבוא מאימפריה זרה. כמו כן זה יגביל את "יצוא" העבודה לכל גוף תאגידי שגדל יתר על המידה. ניתן היה לראות בחברה גדולה כקהילה זרה ועובדיה כחברים בקהילה אחרת. במקרה זה אינך יכול להיות חבר בקהילה המקומית שלך ולעבוד כשכיר בחברה שאינה בבעלות חברי הקהילה המקומית שלך.

חברות ענק אינן קיימות תחת דמוקרטיה אמיתית. יש לכך השלכות אדירות על אנשים המותאמים לרשתות הנוחות המודרניות. חיסכון בקנה מידה מאפשר להשקיע במפעלים תהליכי ייצור הדורשים עשרות מיליארדי דולרים. אם אנו מונעים מחברות לגדול, ייתכן שמפעלים אלה לעולם לא ייווצרו ולעולם לא יהיו לנו מכשירי אייפון.

זה לא בדיוק נכון. העולם יקבל מכשירי אייפון רק לאחר שכושר הייצור של קהילה קטנה של 50,000 איש צבר את ההון היצרני כדי לתת חסות למרכז ייצור אייפון משלהם, עצמאי במידה רבה משאר העולם.

אפל היא אחת מהחברות הגדולות בעולם (לפי הערכת שווי) והיא פועלת על ידי יצירת מערכת אקולוגית משולבת מאוד, מתואמת היטב. הם שולטים בכל דבר, החל בייצור השבבים ועד אמצעי התשלום. ברגע שאתה נכנס למערכת האקולוגית שלהם, יחסית קשה יותר לשתף פעולה עם מוצרים מחוץ למערכת שלהם. ככל שאפל צומחת הם דוחפים את המתחרים מהמערכת האקולוגית שלהם. אלו המעוניינים להישאר משלמים מס אפל של 30% על מנת לקבל גישה ללקוחות אפל.

אפל היא מקרה בוחן בבניית קהילה עצמאית. קהילה זו מנוהלת על ידי קוק המלך שירש את הממלכה מג'ובס המלך. אפל יוצרת תמריצים לאנשים להישאר בתוך "הגן המוקף חומה" שלהם וממשיכה לפעול באגרסיביות לשילוב אנכי של שרשרת האספקה שלהם. זו דוגמה לקהילה מרצון גדולה ולא דמוקרטית. החברה הכללית מעצימה חברות כמו אפל בכך שהיא מעניקה מונופולים באמצעות קניין רוחני.

דמוקרטיה אמיתית המגנות על עצמאות עמם מתנגדות בכללותן

הון מול שלטון

לתאגידיזם. בסופו של דבר החברה הכללית יכולה לספק הרבה מהסחורות והשירותים שמספקות חברות גדולות, אך היא תצטרך לחדש את היכולת לעשות זאת בצורה מבוזרת יותר. כניעה לפיתוי לקידום הטכנולוגיה במהירות האפשרית באמצעות הקמת תאגידיים גדולים היא אחת הדרכים המהירות ביותר לאבד דמוקרטיה אמיתית ולהשתעבד לאינטרסים התאגידיים על ידי רצוננו בנוחות.

הקצאת משאבי טבע

כילד הוריי לימדו את אחי ואותי כיצד לחלק עוגיה ללא סכסוכים. אם ההורים שלי היו מחלקים עוגיה ואז נותנים לנו את החלקים, היינו רבים מי קיבל איזה חצי. אי אפשר היה לחלק את זה "בצורה מושלמת" ולכן תמיד הייתה מחלוקת.

להורי נמאס מהצורך לפתור את הסכסוך ולכן נתנו לנו אסטרטגיה חדשה. על אחד מאיתנו תוטל המשימה לחלק את העוגיה, לשני תהיה הזכות לבחור איזה מחצית הוא רוצה. כדי להחליט מי המחלק ומי היה בוחר, נטיל מטבע או נתחלף לפי התור. התוצאה של אלגוריתם זה היא שהמחלק יהיה הוגן בקפידה, מכיוון שהבוחר יכול לבחור את החצי הטוב יותר. על ידי הסכמה לאלגוריתם זה, לא היו סכסוכים נוספים ולכן לא היינו זקוקים לסמכות גבוהה יותר כדי לפתור סכסוכים עבורנו. אפשר לומר שהיה לנו אלגוריתם נטול מפגעים מוסריים לבניית קונצנזוס ולהימנעות מריב פיזי על פי חוק הג'ונגל.

אחת המחלוקות הגדולות ביותר העומדות בפני האנושות היא כיצד להקצות את משאבי העולם. בניגוד לאחי ואני, אין לאנושות אפשרות לתת ל"הורינו" להסדיר זאת עבורנו.

אני חושב שהגיע הזמן לאזהרה. פרק זה יכול להפעיל בקלות את הפרספקטיבה הקפיטליסטית, הסוציאליסטית והקומוניסטית. המושג "רכוש" קרוב מאוד לזהותנו, ולכן כל דיון המעמיד בסימן שאלה את מה שאנו מאמינים הוא שלנו נתפס כאיום על אינו כאדם. שקלתי בכובד ראש להשמיט פרק זה מהספר בגלל קלות השימוש ברעיונות שהוצגו כדי להכניס אותי לדיעה קדומה. לכן אני מבקש ממך לזכור כי אני מאמין באופן בסיסי בסחר מרצון, בהתאגדות מרצון ובחברות מרצון בקהילה וכל "הכללים" צריכים להיות מוגבלים לקהילה שמצטרפים אליה מרצון. התהליך מרצון המבוסס על הסכמה צריך להיות אטרקטיבי לקפיטליסט. עם זאת, מה שאני עומד להציג מצביע על כך שאנשים רציונליים נכנעים מרצונם למשהו שיכול להתפרש כמישהו סוציאליסטי או קומוניסטי אם נאחזים חזק מדי ברעיונות הרכוש שלהם.

לאחר מחשבה רבה נקלעתי לתיאוריה רציונאלית ועקבית מבחינה הגיונית של הקצאת נכסים. שאלתי את עצמי שאלה מהותית: "כיצד אנו מחלקים את המשאבים הטבעיים שלא הופקו של היקום באופן הוגן לכל הזורות?" התשובה לשאלה זו היא קריטית עבור אנשים המנסים לנהל משא ומתן על זכויות באמצעות אמנת שלום קהילתית. ללא תשובה טובה אתה עלול להסכים מבלי משים להסכם לא מאוזן או בלתי בר-קיימא. זה יהיה כמו שאחי מרמה אותי לבחור את החלק הקטן יותר של העוגיה או שיעקב מציע לעשיו נזיד עדשים בתמורה לזכות הבכורה שלו.

שאלה זו מהווה אתגר, אפילו לליברטריאנים, משום שהיא מגיעה לליבה של זכויות הקניין. איך נקבע מה שלך ומה שלי? מהיכן זכויות אלו? הליברטרים טוענים כי נטילת רכוש ללא רשות היא מעשה תוקפנות ומכאן מסיקים כי מיסוי הוא מעשה תוקפנות; עם זאת, כדי שזה יהיה אקט של תוקפנות, על הליברטריאן לבסס קודם את בסיס תביעתם לנכס.

מי הבעלים של הירח, האוקיאנוס, האדמה והאוויר? האם לאדם וחווה יש זכות קניין נצחית ל-50% מכדור הארץ כל אחד, או שמא אדם הוא הבעלים של העולם כולו מכיוון שהוא היה כאן הראשון? כוונתי בזה היא שהם יכולים לבחור מי מילדיהם יקבל את רכושם כאשר הם מתים. ילדיהם יכולים להחליט כיצד לחלק את זה בין ילדיהם וכך הלאה עד היום. אם קין הורג את הבל הוא מצליח לשמור על רכושו של הבל? מה עם צאצאי קין?

האם הוכחת בעלות נקייה לרכוש מחייבת תיעוד של כל ההעברות עד לבראשית? זה, אחרי הכל, הבסיס לרכוש מטבע קריפטוגרפי. כל ההעברות נרשמות בספר חשבונות מאומת ציבורי והביטקווינים הם רק שלך מכוח היכולת לעקוב אחר הבעלות חזרה לבלוק הבראשית.

צריך להיות ברור כי הוכחת בעלות ברורה על כל דבר היא בלתי אפשרית. יתר על כן, יש לשאול את השאלה, מדוע לאדם וחווה יש את הזכות לשלוט בהגדרת הבעלות הלגיטימית על רכוש לנצח נצחים? האם כל דור חדש חייב להכיר בזכויות הקניין שהוקצו על ידי הדור הקודם?

האם "כל הקודם זוכה" הוא בסיס ראוי להקצאת בעלות ראשונית לנכס שאינו בבעלות? האם לדור זה יש את הזכות לצרוך את כל נפט ויערות הגשם ואז להעביר את הרווחים לילדים המועדפים עליהם? האם לדור זה יש את הזכות להקצות את כל זכויות הפקת המינרלים לנצח נצחים? אלה השאלות שהביאו אותי לשקול גישה חלופית לזכויות קניין.

לרוב האנשים יש תחושת צדק מולדת שמתחילה בילדותם. יש לנו מושג מה אנו רואים "שלנו". זה כולל בדרך כלל דברים שנגענו בהם קודם, דברים שיצרנו או דברים שראינו קודם. מכאן זה ממשיך לדברים שקנינו מאחרים. על בסיס זה אנו מפחים חוזים המייצגים הסכמים הדדיים בין אנשים בנוגע לאופן, איך ומתי מעבירים בעלות על נכס.

בעוד שאנשים מסוימים מכבדים באופן טבעי את הרכוש והחוזים של אנשים אחרים, אנשים אחרים בוחרים לפעול על פי הגישה של החזק הוא הקובע בענייני בעלות על רכוש. זהו חוק הג'ונגל והוא מה ששלט במידה רבה כיצד חלוקת רכוש באמצעות גניבה, מלחמות ומיסוי. בג'ונגל, חזקה היא 9/10 מהחוק.

בפועל, מרבית זכויות הקניין מונעות למעשה מכיבוד הסטטוס קוו. מה שהיה שלך אתמול הוא שלך היום. אם אתה יכול לשמור על שליטה ברכוש מספיק זמן, אז אנשים שוכחים איך השגת אותו והוא הופך להיות שלך.

אני מוצא שכל המערכות שלעיל אינן עקביות מבחינה לוגית. לפני שאפשר לקבל בעלות על רכוש, צריך להחזיק אותו. כוח, הונאה, גניבה וסחיטה באיומים אינם אמצעים תקפים לרכישת רכוש במסגרת חוזה שלום. מערכות שהוקמו בהסכמה הדדית בדור אחד אינן יכולות להיות מחייבות לדורות הבאים מכיוון שחוזים תקפים רק אם לצדדים יש את היכולת להסכים והם מנהלים משא ומתן כשווי ערך. הדורות הבאים לא יכלו להסכים ולא היו בסביבה לנהל משא ומתן. לטעון אחרת זה להניח שהילד נמכר לנצח לעבדות בחוזה הוריו.

ברור כי, בפועל, הקניין מוקצה על פי חוק הג'ונגל. החזקים כובשים את החלשים. המנצחים כותבים את ספרי ההיסטוריה ומגדירים מחדש את זכויות הקניין. זכויות קניין נאכפות על ידי אלימות או האיום על השימוש בה. כל מערכת חדשה של זכויות קניין חייבת להתחשב בנטייה טבעית זו של האנושות ועליה לתקן בהדרגה ל"התנהלות שגויה" כזו ולא להחמיר אותה. עם זאת, סיווג מלחמה, גניבה והונאה כ"התנהלות בלתי הולמת" מניח אמנת שלום קיימת, ועל פי חוק הג'ונגל "התנהלות שגויה" כזו אינה "טובה" ולא "רעה" יותר מכריש שאוכל דג אחר.

מנקודת מבט של קהילה שבה כל הזכויות שמקורן בהסכם שלום בקרב אנשים מסכימים, עצמאיים, עלינו לשאול את עצמנו כיצד עלינו לנהל משא ומתן? מטרת המשא ומתן היא להגיע לשלום ולקבל שלום מתמשך בידיעה שנשאנו ונתנו מעמדה של כוח שווה תיאורטית.

בואו נשתמש במקרה של האחים המחלקים עוגיה לקביעת זכויות הקניין. תאר לעצמך שהאנושות נאלצה להמציא מערכת להקצאת זכויות קניין המחייבת באופן מלא את כל הדורות. תאר לעצמך שתפקידך לחלק את היקום בין יחידים בכל הדורות ושמישהו שלא אוהב אותך צריך להחליט איזו פרוסה אתה מקבל ולאיזה דור אתה נולד. האם היית נותן לדור הראשון את הזכות להקצות לדורות הבאים? האם היית נותן

הקצאת משאבי טבע

למנצח את שלל המלחמה? האם תרצה להשאיר את זה ליד המקרה? מבחינה היסטורית, הסיכויים לא יהיו לטובתך לקבל את החלק הטוב יותר של העוגיה.

באמצעות התלבטות בשאלה זו הגעתי לתהליך הירושה האוניברסלית. אני מניח שכל יום הוא יום חדש וכל דור ראוי לחלוקה שווה של משאבי הטבע שלא מוצו ביקום. מיליארדר שרכש את עושרו בהפקת נפט מהאדמה שולל מדורות הבאים משאבים אלה והעושר שנצבר מועבר לילדיו. כל העושר נגזר מהמשאבים הטבעיים והלא ממוצים שחולצו בעבר ונסחרו בין הדורות הקודמים. כמובן שאנשים מערבבים את עבודתם עם דברים כדי להפוך את משאבי הטבע לבעלי ערך רב יותר, אבל זה לא שולל את התלות שלהם במשאבי הטבע. רבים ממשאבים אלה נצרכים בתהליך ואינם קיימים עוד. כל שנותר הוא צורות עושר אחרות שנצברו בצריכת נפט, פוריות אדמה ויערות גשם.

על מנת לשמור על הוגנות בין הדורות אני מציע לכל אדם להשאיל חלק ממשאבי כדור הארץ למשך חיי אדם ארוכים. זה מבוסס על ההנחה שחברים בדור אחד לעולם לא יסכימו לתת לדור הקודם תנאים נוחים יותר בהנחה שכל הדורות מיוצגים על ידי עורכי דין מוכשרים.

מנקודת מבט זו בכל שנה יש לחלק מחדש אחוז כלשהו ממשאבי כדור הארץ ל"דור הנוכחי" כך שבמהלך חיים אחד המשאבים (העושר) מועברים בצורה הוגנת (באופן שווה) מדור לדור הבא. אם אנו מניחים שרוב האנשים חיים פחות מ-100 שנה, אז שיעור הירושה כתוצאה מכך צריך להיות סביב 5% בשנה. זה יחלק מחדש 99.5% מהעושר הראשוני לאורך 100 שנה. "חלוקה מחדש" זו אינה אלא "החזר הלוואה" על ידי דור אחד והנפקת הלוואה למשנהו.

למרבה הצער, לא כל "העושר" הוא שווה ערך (fungible) ובר חלוקה (divisible). איך מחלקים את "מונה ליזה"? יתר על כן אין יחידת ערך, שכן כל הערך נמצא בעיני המתבונן. לא ניתן לקבוע ערך אובייקטיבי עבור "מונה ליזה". לאור היעדר פתרונות אלגוריתמיים לטיפול בכל סוגי העושר, נותר לנו האתגר להגיע להסכמה פוליטית לא מושלמת המכבדת את העיקרון שכל בני האדם יורשים נתח שווה במשך 100 שנה.

אם קבוצה של אנשים הייתה מתכנסת ומקימה חוזה שלום חדש (המכונה גם חוקה), כיצד הם יידעו מה הוגן לבקש? חמושים בהיגיון של חלוקת היקום בצורה הוגנת על פני דורות אנשים יצפו לאיזושהי ירושה אוניברסלית שתעביר רכוש מדור לדור.

דרך פשוטה ליישם הלוואת משאבים אוניברסלית היא להנפיק את המטבע הקהילתי באופן שווה לכל האנשים בקהילה. מדי שנה היצע המטבעות יגדל ב-5% והמטבע שהונפק לאחרונה היה מחולק בין הצדדים לאמנת השלום בקהילה. מכיוון שמטבע הוא למעשה תביעה על משאבים עתידיים, חלוקה זו תיישם בצורה חלקה ושקופה את עקרון הירושה האוניברסלית.

דרך נוספת ליישם זאת היא הטמעת מערכת מיסי מקרקעין וחלוקת התמורה באופן שווה לכל הצדדים בהסכם השלום. דרך נוספת היא לדרוש כי כל החברות ימכרו 5% מההון העצמי שלהן מדי שנה, מה שניתן לראות כמחיר האחריות המוגבלת. אף אחד מהרעיונות הללו אינו מושלם, אך הם מהווים צעד לקראת יישום העברה נכונה של נכסים מדור לדור כאילו מיישמים מס עושר ישר של 5%.

יציבות כלכלית

לקהילה צריכה להיות קבוצה של כללים יציבים לאורך זמן או שהיא תקרוס בסופו של דבר. ריכוז של עושר הוא סוג של כוח ומופץ בין החברה באמצעות התפלגות פארטו. בשוק חופשי עם סחר מרצון, ההון (והעוצמה) יתרכזו כדי להשיג כלכלות גדולות ויעילות גדולות יותר. זה מוריד מחירים לכולם, אך מרכז את העושר. עושר הוא סוג של כוח שמרוויחים על ידי סחר ולא באמצעות קולות.

ההיסטוריה הוכיחה שניסיונות להשוות עושר באמצעות קומוניזם נכשלים. זה גורם לכולם מלבד המעמד השולט להיות עניים באותה מידה וניתן לאכוף אותם רק על ידי עריצות. אנשים יחזרו לחוק הג'ונגל במהפכה אלימה לאחר מספיק זמן שהושקע תחת מעמד שלטוני קומוניסטי.

ההיסטוריה הוכיחה גם שכשאי-שוויון העושר ה"קפיטליסטי" מגיע להתפלגות פארטו קיצונית (במקום 80:20 הוא מתקרב ל-90:10 או 99:1)

העם מתקומם והמרד מובל בדרך כלל על ידי קומוניסטים. השליטים הקומוניסטים יתמודדו על חלוקה מחדש של העושר כדי להעלות את רמת החיים של כולם, אך תוך כדי כך למעשה מרכזים את העושר (בצורת כוח) עוד יותר ולא מצליחים למלא את הבטחותיהם.

עושר וכוח (הון ושלטון) צמודים זה לזה. כל הסכם שלום חייב לנקוט באמצעים כדי להבטיח כי עושר וכוח לא יתרכזו מעבר להתפלגות בריאה של פארטו. פירוש הדבר כי אינך יכול לרכז כוח בשם של ביזור עושר ולא תוכל לאפשר ריכוז של עושר עד כדי כך שהוא יוצר ריכוז כוח שמחזק את עצמו.

פינג פונג זה בין אי-שוויון קיצוני בעושר לבין אי-שוויון כוח קיצוני מונע מהחברה להשיג את מלוא הפוטנציאל שלה מכיוון שהיא משמידה את עצמה. נראה שהחברה יציבה ביותר עם מעמד ביניים גדול והתפלגות פארטו שמרנית יותר (אולי 70:30).

כל הסכם שלום צריך לקחת בחשבון את הצורך בהגנה מפני קומוניזם קיצוני ואי שוויון קיצוני בעושר. מסיבה זו "מס עושר" אחיד שהכנסותיו מחולקות באופן שווה בין האוכלוסייה יכול להיות הגיוני. החלוקה מחדש באלגוריתם זה נועדה למנוע מהכנסות המס להעצים אינטרסים מיוחדים ו"מתכננים מרכזיים". לא ניתן להפריז באמירה זו, מכיוון שהקומוניזם בדרך כלל נכשל מכיוון ששליטים לוקחים חלק גדול מה"עושר" שהם ממסים מה שמגדיל את כוחם. חלוקה אלגוריתמית מחדש שוללת מהשליטים את צבירת הכוח ולכן מאזנת מחדש את העושר מבלי לרכז את הכוח.

השפעה של מס עושר כזה היא שקיים שיווי משקל שבו הסכום שאתה משלם במס עושר שווה לתועלת שאתה מקבל מחלוקה שווה. המשמעות היא שהרוב המכריע של האנשים לא ישלמו מס עושר נטו. המשמעות היא שגם בעלי עושר חייבים להשתמש בו באופן פרודוקטיבי כדי לייצר מספיק הכנסה לתשלום מס על הרכוש, אחרת הם יאבדו אותו בהדרגה. זה ממקסם את ניצול הנכסים להגדלת הפרייון של החברה תוך צמצום יצירת ביורוקרטיה ממשלתית. זה הופך למס על נכסים לא יצרניים.

ישנן השלכות ליישום ירושה בסיסית שיש להכיר בהן. כשאתה נותן

לאנשים ירושה הם עשויים לנטות לחיות בעוני יחסי ולא לעבוד. יש ערך שולי להכנסות שלך, שם הדולר הראשון שהרווחת שווה הרבה יותר מהדולר המיליון. יש גם ערך שולי לזמנך הפנוי. בעולם ללא הכנסה בסיסית מישהו צריך להחליף את זמנו הפנוי בעבודה בשביל כסף. במקרה זה הם עובדים על "הדולר הראשון" שלהם, שהוא הדולר היקר ביותר שלהם מכיוון שבלעדיו הם מתים. לאחר שהם וויתרו על זמנם, הגיוני למקסם את התפוקה. אחרי הכל, אם אתה חייב לעבוד קשה שמונה שעות ביום, מוטב לך לעבוד קשה תמורת \$50 לשעה במקום \$10 לשעה. כך או כך אתה משלם את אותו המחיר: שמונה שעות עבודה קשה.

עם זאת, אם קיבלת את ההכנסה המקבילה ל-\$5 לשעה אך לא היית צריך לעבוד קשה, אז עבודה קשה בתמורה ל-\$10 או אפילו \$50 עשויה להיות פחות מושכת מאשר שלא תצטרך לעבוד בכלל בתמורה ל-\$5 לשעה. למעשה, עלות המעבר מ-\$5 לשעת ירושה בחינם ל-\$55 לשעה היא שמונה שעות של עבודה קשה. התועלת השולית של תוספת של \$50 לשעה יכולה בהחלט להיות פחות מהעלות של שמונה שעות עבודה קשה.

ניתן לראות זאת בכל רחבי הארץ על ידי הקושי למצוא אנשי מקצוע מיומנים לעשות עבודה קשה בסביבה עם אבטלה שיא. קהילה יכולה למצוא שהמניעה לעבוד קשה מפחיתה את ייצור העושר הכולל ובסופו של דבר מצמצמת את הירושה עד למצב שבו אנשים צריכים לעבוד קשה כדי לשרוד.

מסיבה זו על קהילה נבונה לקשור את הירושה בהתאמה להכנסה שהרווחת. עליך להרוויח \$5 באמצעות עבודה קשה במשרה מלאה לפני שתוכל לתבוע \$5 מהירושה שלך מהקהילה. מי שלא מועסק בשכר לא היה זכאי לירושה.

מנקודת המבט של משא ומתן על חוזה שלום לדורות, נאלצו אדם וחיה לעמול שעות ארוכות רק כדי לשרוד ולשפר את רמת החיים שלהם. הם אולי "ירשו את העולם", אך הם עדיין נאלצו לשלם את המחיר של "עבודה קשה". מכאן נובע כי על כל הדורות לשלם את אותו מחיר של "עבודה קשה" כדי שלא יקבלו את החלק הטוב יותר של העסקה. אחרי

הקצאת משאבי טבע

הכל, אם היית חותך את העוגיה והיית צריך לבחור בין נתח שווה של 10,000 לפני הספירה לבין חלק שווה של 2020, מה היית בוחר? מה ידרוש ממך יותר עבודת פרך רק כדי לשרוד?

המציאות היא שחברה יצרנית תיצור באופן טבעי עודפים המועילים לדור הבא. זה נדרש לאנושות לשגשג ולצמוח. אנחנו לא צריכים לנסות להגביל את הדורות הבאים בניסיון להפוך את כולם ל"שוויים" יותר ממה שאנחנו צריכים לנסות להפוך את כולם ל"שוויים" בדור הזה.

אמנם נכון שאחוז מסוים מהאוכלוסייה יבזבז את משאביהם, אך באותה מידה נכון שגם העשירים מבזבזים משאבים. טיעונים המבוססים על יעילות מוטים כלפי מערכת זכות קניין אחרת. ההנחה היא שמישהו, מכוח הערכים המוטים של עצמו, יודע להקצות משאבים טוב יותר מכולם. ההנחה היא ששחורות וחוויות כלכליות מסוימות טובות יותר מאחרות. ההנחה היא שהעשירים של ימינו "הרוויחו את זה" מכוח האינטליגנציה שלהם ויכולים להשקיע אותה טוב יותר. ההנחה היא שקצה אחד של עקומת הפעמון שמבזבז משאבים שניתנים להם גובר על הקצה השני של עקומת הפעמון שמשתמש בהם באמצעים פרודוקטיביים בהרבה. ההנחה היא שכמה מתכננים מרכזיים עשירים יכולים להשקיע משאבים טובים יותר מאשר יזמים המשרתים את ההמונים שמצביעים על המוצרים והשירותים שהם רוצים בכך שהם מוציאים עליהם את ירושתם.

במילים אחרות, יעילות כלכלית היא טיעון מוטה המשמש להצדיק סטטוס קוו מוטה. זה מניח שיעדים מסוימים גבוהים יותר מיעדים אחרים. ההנחה היא כי לחלק מהאנשים אין זכות להשתתף בקביעת הסחורות והשירותים הניתנים. למעשה, ירושה אוניברסלית הופכת לדמוקרטיזציה של זכויות ההצבעה הכלכליות בשוק.

לפתע, הליברטרים הטוענים למערכת זכויות קניין במצב סטטוס קוו שאין "עלות לשמור על בעלות" מתחילים להישמע כמו סטטיסטיים מרכזיים לתכנון שיודעים טוב יותר איך לנהל את המשק.

האירוניה היא שמש עושר הוא גם "תכנון מרכזי" ולכן כולנו "אשמים" בתכנון מרכזי. הדבר היחיד שלא מתוכנן באופן מרכזי הוא חוק הג'ונגל,

ובמקרה זה אין רכוש מלבד זה שאתה יכול להגן עליו פיזית. כל מערכת שתאפשר לאי-שוויון בעושר לצמוח רחוק מדי תחזור בסופו של דבר לחוק הג'ונגל כאשר העניים קמים ושורפים את המקום. חלוקה מחדש הדרגתית של עושר עשויה ליצור חברה יציבה ומשגשגת יותר מזו שעוברת מהומה אלימה כל כמה דורות. מלחמת עולם אחת או רצח עם יכולים להחזיר את האנושות מאות שנים אחורה מהתקדמות, במיוחד כאשר בוחנים את ההשפעה של ריבית דריבית.

מה ירושתך תקנה?

סך הנדל"ן העולמי שווה כ-217 טריליון דולר שחולק בין 7 מיליארד איש, או בערך \$1500 לאדם בשנה. סה"כ המניות העולמיות הן כ-100 טריליון דולר או \$1200 לאדם בשנה. אספקת הכסף הכוללת בעולם כוללת גם 100 טריליון דולר (וגדלה במהירות). בסך הכל זה יעניק לכולם, כולל מיליארדי האנשים העניים והמורעבים באפריקה, הודו וסין הכנסה כוללת של כ-\$4000 בשנה או \$333 לחודש. זה גדול מההכנסה העולמית החציונית של משק בית לנפש. זה יותר מפי ארבעה מההכנסה החציונית באפריקה. מדברים על השפעה על עוני עולמי!

ברור שביצוע תהליך חלוקה כזה בעולם קשה ואינו אטרקטיבי מאוד לאזרחי מדינות מתועשות עשירות יותר. עם זאת, אם היינו מיישמים את אותו התהליך רק על הנכסים והאזרחים של ארצות הברית, היינו מגיעים למספר של כ-\$15,000 בשנה, שמיד מציב את כולם מעל קו העוני (עד שיגיע לשיווי משקל מחירים חדש).

הנקודה בדיון זה היא להדגים כי באמצעות תהליך הנגזר מעקרונות ראשוניים אנו יכולים להפיק הכנסה בסיסית הנמצאת באותו סדר גודל כמו מה שמוצע לעתים קרובות. יתר על כן, אנו יכולים לעשות זאת לא על ידי השאלה כמה כסף "נדרש", אלא על ידי שאלה כמה עושר זמין "להעביר לזר הבא" ב-5% לשנה.

לסיכום, "מס עושר" של 5% לשנה יעניק לכולם הכנסה מעל קו העוני מבלי לפגוע בזכויות הקניין שהושגו במשא ומתן של דור כלשהו. מס עושר זה בארה"ב פירושו שכל מי שיש לו נכסים נמוכים מ-\$300,000 בערכם, למעשה לא ישלם מס שכן המס שלהם יהיה שווה לירושתם.

הקצאת משאבי טבע

משמעות הדבר היא שכמעט 75% מהאמריקאים לא ישלמו שום מס עושר משום שהירושה שלהם תהיה גדולה יותר מחבות המס שלהם.

יתר על כן, בעלי נכסים העולים על \$300,000 עשויים להרוויח יותר מ-5% מההכנסה הפסיבית מאותם נכסים. מי שלא משתמש בנכסיו באופן פרודוקטיבי (על ידי השתכרות של יותר מ-5%) יאבד אותם אט אט לדור הבא במהלך חייהם.

בהתחשב בכך שכולם יהיו "מעל לקו העוני", לא יהיה עוד צורך בשירותי רווחה אחרים, בדיקת-אמצעים וכו'. ניתן לשלם בקלות שכר לימוד מההכנסה הבסיסית של ילדים. ניתן לבטל צווי מזונות ילדים.

הצורך אינו בסיס לזכויות קניין

כמעט מחצית מהאמריקאים תומכים בהכנסה בסיסית אוניברסלית (UBI), אך ספרים קיימים בנושא ניגשים למושג מתוך גישה מבוססת צורך. הגישה המבוססת על הצרכים ל-UBI דוחה באופן טבעי את מי שמתנגד למדינת הרווחה, במיוחד ליברטריאנים. טיעונים ליברטריאניים קיימים לתמיכה ב-UBI נוטים להתמקד בהצדקה של חלופה-פחות-רעה במקום להפיק טיעון מעקרונות ראשוניים, דהיינו UBI טוב יותר ממערכות הרווחה בעלות התקורות הגבוהות הקיימות כיום.

פילוסופים פוליטיים וכלכלנים הציעו יישומים רבים ושונים של UBI, שכמעט כולם יסתיימו בהיפראינפלציה ובהרס כלכלי. הטיעון מבוסס הצרכים עבור UBI יוצר שרשרת אירועים כלכלית בלתי-קיימא שבה UBI מביא לעליית מחירים, שמפעילה עליות מבוססות צרכים נוספות ל-UBI.

אפשר לתמוך בירושה אוניברסלית הנתמכת על ידי מס עושר תוך היותך ליברטריאני עקבי מבחינה לוגית, ובעל גישה כלכלית איתנה. למעשה, זו יכולה להיות התיאוריה העקבית ההגיונית היחידה של זכויות קניין שיכולה להתקבל באופן נרחב על ידי ההמונים תוך כדי תיקון אוטומטי לעבר ולעוולות.

מצד שני, עמדה ניואנסית זו עלולה ללכת לאיבוד בקרב ההמונים שלא יבינו את הסיבה מאחורי הירושה שלהם. ללא הבנה ראויה, ההמונים עשויים פשוט לדרוש "יותר" בכל פעם שירושתם אינה תומכת

ברמת החיים שהם רוצים. באמצעות הבורות והתשוקות העצמיות שלהם, ההמונים יכולים להפוך במהירות מערכת כלכלית יציבה (5% לשנה) למערכת קומוניסטית לא יציבה שמאלצת את כולם למכנה המשותף הנמוך ביותר.

רק באמצעות חינוך מתמשך ואישור מדור לדור אחר, עם יכול לקוות ליצור ולתחזק מערכת כזו מבלי ליפול קורבן לשחיתות פילוסופית.

כל זכויות הקניין נגזרות מהסכם שלום שהוסכם על ידי גורמים עצמאיים המסוגלים לנהל משא ומתן באופן חופשי ביכולת לומר "לא". חברה נבונה מנהלת משא ומתן על חוזה שלום בר קיימא לאורך דורות רבים ואינו מתערער ככל שמאזן הכוחות בין הצדדים לאמנה מתפתח לאורך זמן.

חוזים חכמים

מהו חוזה? מדוע הם מחייבים? איך הם נאכפים? אנו חותמים על חוזים כל הזמן ומשלמים לעורכי דין טונות של כסף בתהליך, אך כמה מאיתנו בעצם עצרו לחשוב על העקרונות המגבים חוזים? האם כל ההבטחות צריכות להיות ניתנות לאכיפה או רק אלה הקשורות לנושאים שנשקלו? למה או למה לא? התשובות לשאלות אלו חושפות עקרונות עדינים הקריטיים לקיום דמוקרטיה אמיתית.

מאריי רות'ברד וויליאמסון אברס פיתחו את תיאוריית חוזי העברת הבעלות, שלדעתי מכילה מושגים קריטיים לדמוקרטיה אמיתית. גזירת זכויות הקניין של רוטברד מבוססת על התיאוריה של "משק בית" או "שימוש ראשון" והיא שונה בתכלית מגזירת זכויות הקניין שלי כחוזה שלום. עם זאת, תיאוריית ההתקשרות ביחס לזכויות קניין מוגדרות עדיין רלוונטית.

בעוד פילוסופיות אחרות טוענות ל"זכויות" כאקסיומות בסיסיות

שמקורן בעמדות מוסריות אקסיומטיות כמו "עקרון אי-התוקפנות", אני טוען כי אין תמיכה בטבע בעקרונותיהן. במקרה הטוב, הפילוסופיות שלהם מסתכמות בהצעה להסכם שלום. בזמן שאני דוחה את האקסיומות שלהם ככאלה, אני מרגיש שיש הרבה לקחים מהעבודה של רוטברד כיצד לתכנן אמנת שלום עקבית מבחינה לוגית וברת אכיפה (כלומר דמוקרטיה אמיתית).

אחד ההיבטים החשובים ביותר של אמנת שלום הוא להגדיר מי מחזיק במה, כיצד הבעלות משתנה וכיצד נפתרים סכסוכים. כל בלבול סביב בעלות יוצר סכסוך וסכסוך אמור להיפתר באמצעות חוזה שלום. לפיכך, מכאן נובע כי אמנת השלום צריכה להגדיר את התהליך בו אנשים עשויים להתקשר ביחס לרכושם כך שימזער את העמימות. זה מצידו מעלה את השאלה מהו חוזה תקף וכיצד לאכוף אותו?

לפני שנרחיב על המשמעות של זה, בואו נבדוק כיצד חוזים פועלים בדרך כלל כיום. חוזים הם בדרך כלל שילובים של הבטחות "לעשות" או "לתת" משהו. אם אתה קונה קפה, אתה מתכוון באופן מילולי לתת בעלות על מזומן המותנה בקבלת בעלות על כוס קפה. אין צורך לרשום חוזה זה כדי לתפוס את כוונת הצדדים. זו דוגמה לחוזה מסוג "לתת". ניתן לייצג חוזה "לתת" בקלות בבלוקצ'יין כחוזה חכם בהנחה שיצרתם "כותרות דיגיטליות" המקושרות לדברים פיזיים.

חוזה "לעשות" יכול להיות משהו כמו חוזה עבודה. כאן אתה מבטיח לעבוד 40 שעות במפעל לפרסות סוסים בשבוע הבא ומישהו אחר מבטיח לשלם לך במזומן. במקרה שתבחר לא לעבוד זה יכול להיחשב כהפרת חוזה. במקרה הפשוט, אתה פשוט לא מקבל תשלום; עם זאת, במקרה הגרוע ביותר "הממלכה עלולה ליפול". נזכיר את הסיפור מהפרק העיצוב לעצמאות:

מחוסר במסמר הפרסה אבדה.

מחוסר בפרסה הסוס אבד.

מחוסר בסוס הרוכב אבד.

מחוסר ברוכב המסר אבד.

מחוסר מסר הקרב אבד.

מחוסר קרב הממלכה אבדה.
והכל מחוסר של מסמר פרסה.

אי ביצוע התחייבות "חוזית" עלול לגרום לנזקים חמורים לצדדים אחרים המסתמכים על הבטחה זו. כאשר נושאים אלה מובאים לבית המשפט על פי תיאוריות חוזיות מסורתיות, השופט רק לעתים נדירות יאלץ אותך לבצע את השירות. במקום זאת, השופט בדרך כלל יורה לך לשלם פיצויים לצד השני. אולם יש בכך בעיה: מהם הנזקים? כיצד מישהו אמור לדעת עד כמה צדדים אחרים מסתמכים על הבטחותיהם? האם היית לוקח עבודה שהבטיחה לשלם לך עשרת אלפי דולרים לעבודה של 40 שעות בשבוע הבא, אבל אם תחרט אתה חייב להם 10 מיליון דולר פיצויים? נניח שאתה חולה או שהיית מעורב בתאונת דרכים? בואו נניח לרגע שהצד השני באמת יחווה הפסד של 10 מיליון דולר ללא ביצועיכם וכי זה לא סתם עונש ענק ולא סביר. אם היית יודע שהם מסתמכים עליך בהיקף של 10 מיליון דולר פיצויים, רוב הסיכויים שתדרוש פיצוי גבוה יותר מלכתחילה ותעשה ביטוח לכיסוי אירועים שאינם בשליטתך העלולים לגרום לך לחבות ב-10 מיליון דולר.

אירוסין לחתונה כחווה

כל חוזי "לעשות" הם למעשה הבטחות בלתי מגובות. כשאתה מתארס להתחתן בתי המשפט לעיתים קרובות רואים בכך חווה. אם אתה ננטש, אתה יכול לתבוע פיצויים ובתי משפט רבים יעניקו אותם. הנזקים יכולים להיות כל דבר, החל מעלות החתונה ועד אובדן עבודה שוויתרת עליה בציפייה להתחתן. כאשר הצדדים "הסכימו להתחתן" התנאים לא הוגדרו והנזק עלול להיות בלתי מוגבל. למעשה, רוב ה"חווה" מעולם לא סוכם ומוגדר על ידי בתי המשפט לאחר מעשה.

בתי משפט רבים משתמשים בתיאוריה של "הסתמכות" כהצדקה לאכיפת הבטחות "לעשות" דברים ולפסוק פיצויים בגין כישלון "לעשות" דברים. בתיאוריה, רק "הסתמכות סבירה" נחשבת תקפה. אם מישהו "לא סביר" בהסתמכותו אז זה לא נאכף. הבעיה בגישה זו היא שמדובר בנימוק מעגלי. זה הגיוני להסתמך רק על הבטחה אם בתי המשפט הולכים לאכוף אותה ובתי משפט צריכים לאכוף הבטחה רק אם זה

סביר להסתמך עליה.

חוויה הופעה בקונצרט

תאר לעצמך שמישהו שכר אותך תמורת \$200,000 לשיר בקונצרט. ברגע שהיית חתום על חוזה, הם שיווקו ומכרו כרטיסים בשווי מיליון דולר. עכשיו דמיין שביום הקונצרט אתה חוטף פחד קהל ובוחר שלא לשיר. מארגן הקונצרט עשוי להיאלץ להחזיר כרטיסים במיליון דולר בנוסף לכל הוצאות הזמנת המקום והפרסום. אם היית שר, מארגן הקונצרט ציפה לרווח של \$200 אלף ד' עם הוצאות של \$800 אלף ד', אך מכיוון שלא שרת למארגנים היו הוצאות של \$600 אלף ד', אך עדיין לא היו לו הכנסות והוא לא הצליח לממש את הרווח הצפוי. בסך הכל, המארגן היה בפיגור של \$800 אלף ד' מבחינה כלכלית בגלל כישלון ההופעה שלך.

אם יובא לבית המשפט, שופט עשוי לגרום לך לשלם \$600 עד \$800 אלף ד' בנוסף לשכר טרחה משפטי מכיוון ש"אי ביצועך" גרם לנזקים. השאלה היא האם זה היה סביר להסתמך על הבטחה לבצע. האם היית מסכים לשיר אם היית מכיר בנזקים שעליך לשלם בגין אי שירה? האם בכלל יש לך את היכולת לשלם את הנזקים האלה? אם בית המשפט יורה על תשלום, האם המארגן יכול בכלל לגבות אותו?

מה שאנחנו יכולים ללמוד מהדוגמה הזו הוא שבתי המשפט לא יכולים להכריח אותך לשיר וגם אם הם היו יכולים, הם לא היו יכולים להכריח אותך לשיר במיטבך. יתר על כן, אם לא תופיע שעה לפני הופעתך, אין בית משפט יכול לדון בסכסוך בזמן בכדי לאלץ ביצוע ולמנוע נזקים.

אם זה לא מעשי להכריח ביצועים, מה האלטרנטיבה? בתי המשפט פותרים את כל המחלוקות על ידי העברת זכויות לרכוש ממפר ההבטחה לצד השני. אם למפר ההבטחה אין רכוש, אז בתי המשפט מאשרים עיקול שכר. במקרים מסוימים בתי המשפט נותנים למפר ההבטחה אפשרות לבצע או לשלם. משמעות הדבר היא כי כל החוזים יכולים להיות כתובים כך שאין עמימות בנוגע לנזקים והכל פשוט העברת רכוש מותנית מראש.

החוזה של הזמר היה נערך בערך כד: אם מבוצע שיר אז \$200 אלף ד' בבעלות המארגן פועברים לזמר אחרת \$700 אלף ד' בבעלות הזמר מועברים למארגן. במקרה של סכסוך שופט או חבר מושבעים יצטרכו רק לקבוע אם שיר בוצע כמוסכם. אם לזמר אין \$700 אלף ד', מארגן האירוע יצטרך למצוא מבטח. אם לא ניתן היה למצוא מבטח, הכרטיסים יצטרכו לציין כי אין החזר כספי אם הזמר אינו מסוגל או לא מוכן להופיע. בסופו של דבר הקהל מממן את ה"ביטוח" במימון המוניים.

חוזים חכמים יותר

נניח שלא ניתן היה להעביר את הסיכון למבטחים או ללקוחות ולזמר לא היו \$700 אלף. זה מציב שאלה מעניינת: האם אתה יכול להתקשר להעברת בעלות למשהו שאינך בבעלותך? תארו לעצמכם שהחוזה נערך כד: אם מבוצע שיר אז גשר ברוקלין "בבעלות" המארגן פועבר לזמר אחרת מיליארד טון זהב שבבעלות הזמר פועבר למארגן. המארגן אינו הבעלים של גשר ברוקלין ואין מיליארד טונות זהב על פני כדור הארץ כולו. על פי הפרשנות שלי לתיאוריית העברת הבעלות של החוזה, חוזה אינו תקף אם על פי תוצאות מותנות כלשהן, נקבעת העברת בעלות שעבור צד כלשהו אין את בעלות הנוכחית. כל דבר אחר יהיה שקול לחוזה "לעשות" שבו ה"עשייה" היא רכישת זכויות בנכס כדי שניתן יהיה להעבירו.

לפרשנות זו לתיאוריית חוזים להעברת הבעלות השלכות עמוקות כמעט על כל סוג של חוזה. אנחנו כל כך רגילים לראות חוזים כהבטחות שלא תמיד אינטואיטיבי להגביל את החוזים להעברת בעלות מותנה. אם אתה לא נזהר קל להפליא לחזור לתיאוריית הבטחות של חוזים. אפילו רוטברד נפל במלכודת זו בפרק שכותרתו "זכויות קניין ותורת החוזים", מתוך ספרו "אתיקה של חירות".

למרבה המזל, יש מסגרת שמבטיחה שאי אפשר לבנות חוזה לא תקף: חוזים חכמים. חוזה חכם הוא למעשה קוד מחשב שמבצע באופן דטרמיניסטי אלגוריתם המבוסס על הצהרות חתומות של אנשים פרטיים. אלגוריתמי מחשב חייבים להיות עקביים ואינם יכולים להקצות שני בעלים לאותו נכס בו זמנית. כל מה שניתן לייצג כחוזה חכם תואם

לתיאוריית החוזה להעברת בעלות. אם לא ניתן לייצג אותו באמצעות קוד מחשב, כנראה שהוא אינו חוזה חוקי, עקבי מבחינה לוגית. הדבר היחיד שבתי המשפט צריכים לעשות כדי לאכוף חוזים חכמים הוא להבטיח שהרכוש הפיזי אליו מתייחס החוזה החכם הוא בשליטת הבעלים שצוין בחוזה החכם. לא צריך לייצג חוזה חכם בקוד תוכנה כדי שיהיה חכם. מנקודה זו ואילך אתייחס לחוזים התואמים לתיאוריית החוזים של העברת הבעלות כחוזים חכמים.

עכשיו בואו נסקור כיצד רוטברד חזר לתורת ההבטחות של חוזה. הטעות של רוטברד הייתה בדוגמה שלו להלוואה של \$1000 עם הבטחה להחזר של \$1100 בעוד שנה. בואו נסתכל על קטע מתוך "אתיקה של חירות":

"נניח שסמית' וג'ונס מבצעים חוזה, שסמית' נותן לג'ונס \$1000 ברגע הנוכחי, בתמורה ל-IOU (התחייבות להחזיר) של ג'ונס שיסכים לשלם לסמית' \$1100 שנה אחת מעכשיו. זהו חוזה חוב טיפוסי. מה שקרה הוא שסמית' העביר כרגע את הבעלות על \$1000 בתמורה לכך שג'ונס יסכים כעת להעביר את הבעלות על \$1100 לסמית' בעוד שנה מהיום. נניח שכאשר המועד שנקבע יגיע שנה לאחר מכן, ג'ונס מסרב לשלם. מדוע על התשלום הזה להיות ניתן לאכיפה על פי החוק הליברטריאני? החוק הקיים טוען במידה רבה כי ג'ונס חייב לשלם משום שהוא "הבטיח" לשלם, וכי הבטחה זו הציבה במוחו של סמית' את "הציפייה" שהוא יקבל את הכסף.

טענתנו כאן היא כי הבטחות גרידא אינן העברת בעלות על רכוש; שבעוד שזה בהחלט יכול להיות הדבר המוסרי לקיים את הבטחותיו, זה לא ולא יכול להיות תפקידו של החוק (כלומר, אלימות משפטית) במערכת ליברטריאנית לאכוף מוסר. **טענתנו כאן היא שג'ונס חייב לשלם לסמית' \$1100 מכיוון שכבר הסכים להעביר את הבעלות, וכי המשמעות של אי התשלום היא שג'ונס הוא גנב, שהוא גנב את רכושו של סמית'.** בקיצור, העברתו המקורית של סמית' לא הייתה מוחלטת, אך מותנית, מותנית בכך שג'ונס ישלם את ה-\$1100 בשנה, ולפיכך אי-התשלום הוא גניבה משתמעת של הרכוש החוקי של סמית'!"

הטעות שעשה רוטברד היא שלא ניתן להעביר את הבעלות עד למילוי התנאים; יתר על כן, ג'ונס לא יכול להסכים להעביר את הבעלות על \$1100 שאין לו. אם ג'ונס היה רוצה להוציא את ה-\$1000 שקיבל בתנאי מסמית, אז התנאי יהיה שעבוד בעקבות ה-\$1000. אם ג'ונס היה משתמש ב-\$1000 לרכישת מחשב נייד מאליס הוא יצטרך לחשוף שאין לו בעלות נקייה ל-\$1000 כי הוא עדיין לא שילם לסמית' \$1100. אלים תצטרך לקבל את סיכון האשראי בכך שג'ונס לא ישלם לסמית', ולכן תעביר את העברת הבעלות למחשב הנייד כתלות בהסרת השעבוד על הכסף. אם ג'ונס לא הצליח לשלם \$1100 לסמית' בשנה אחת, אז סמית' שומר על הבעלות על \$1000 ואליס שומרת על הבעלות על המחשב הנייד. אם ג'ונס שומר על המחשב הנייד אז הוא גנב. אם אלים שומרת על ה-\$1000 אז היא גנבת. ה-\$100 בריבית הינם הבטחה שאינה ניתנת לאכיפה שקיימת רק כתנאי לפיו ניתן לבצע העברת זכויות ל-\$1000. בעלות להחזקת כסף המותנה בהבטחות שונות אינה ברת חליפין. משמעות הדבר היא כי אין דרך יעילה להשתמש בנכסים משועבדים ככסף.

אז איך הלוואות יעבדו תחת חוזה חכם? החוזה שלך עם הבנק יהיה בערך כך: אם לא יבוצעו תשלומים חודשיים אז הבעלות על הבית מועברת לבנק. לא מובטחות שום הבטחות, אלא רק קביעת העברות מותנות של נכסים שלצדדים יש בעלות נקיה עליהם. בדרך כלל, הלוואות בנקאיות אחראיות מחייבות אותך גם באחריות להפרש בין מה שהבנק יכול למכור את הבית ליתרת ההלוואות שלך. הסדר זה לא יהיה תקף מכיוון שכל הנכסים הכפופים לחוזה יצטרכו להיות בבעלות בעת התקשרות החוזה על מנת להסכים להעביר את הבעלות לנכסים אלה. מכיוון שללווה אין כסף לשלם מזומן עבור הבית, היא לא יכולה לחתום על חוזה שמעביר את הבעלות על המזומן. כל הבטחה לשלם במזומן צריכה להיות בלתי ניתנת לאכיפה מכיוון שלא ניתן היה ליישם הבטחה כזו בקוד מחשב כחוזה חכם. משמעות הדבר היא שרק הלוואות מבוטחות שאינן רזרביות ניתנות לאכיפה באמצעות חוזים חכמים.

חוזה חכם על בלוקצ'יין הוא למעשה סוכן נאמנות אוטומטי המחזיק בבעלות לכל הנכסים בכפוף להעברות מותנות. קוד המחשב קובע כיצד

העברת בעלות מבוססת על האינטראקציה של האנשים המעורבים בחוזה. ניתן ליישם חוזה חכם באופן ידני עם סוכן נאמנות אנושי. האכיפה של חוזה תחת זמיקרטיה אמיתית צריכה להיות מוגבלת להעברת נכסים המנוהלים על ידי סוכן הנאמנות. הצדדים לחוזה לא צריכים לשכור את שירותיו של סוכן נאמנות צד שלישי כל עוד הם לוקחים בחשבון באופן אישי את כל השיעבודים על כל הנכסים שברשותם. במקרה של סכסוך ניתן להביא צד שלישי לפרש את החוזה החכם ולהעריך את התנאים. מי שלא מצליח להעביר את החזקה הפיזית לאחר פסק דין כזה אינו שונה מגנב.

על פי חוק הג'ונגל אתה יכול להסכים להעביר את הבעלות על גופך במקרה שאתה לא מצליח לקיים אחר התנאים החוזיים שלך. זה יאפשר לזרוק אותך לכלא, לאלץ אותך לעבודות כפייה או לענות אותך עד שתציית. בקיצוניות אתה יכול להתקשר כדי לאפשר לאחרים להרוג אותך. מכיוון שגופך אינו ניתן לחלוקה, תוכל להשתמש בו רק כבטוחה לחוזה אחד בכל פעם. תאר לעצמך מה יקרה אם היית חוס על חוזה להעביר את הבעלות על גופך במקרה של מחדל בשני חוזים שונים עם אנשים שונים. אדם אחד היה רוצה לקצור את האיברים שלך והשני היה רוצה להכניס אותך למחנה עבודה. ברגע שלמישהו יש שעבוד על גופך לא ניתן למכור את גופך למישהו אחר או לשעבד אותו בשעבודים נוספים. אמנם חוזה כזה עשוי להיות אפשרי, אך קהילה המוקדשת להגנה על עצמאות חבריה תהיה חכמה שלא להכיר ולאכוף חוזים כאלה.

באופן כללי, הייתי ממליץ לקהילה לאסור על אכיפת כל הלוואה עם זכאות מעבר לביטחונות. זה יכלול חוב שאינו מאובטח בכרטיס אשראי. יש להסדיר את כל החוזים על ידי העברות בעלות אשר לא יאפשרו להכניס מישהו לפשיטת רגל. פשיטת רגל אפשרית רק ככל שנכתבו חוזים ביחס לנכסים שלא היו בבעלות הצדדים במועד בו סוכמו. כרטיסי אשראי עדיין יכלו להתקיים, אך הצעד היחיד יהיה הערה בדירוג האשראי של מישהו. זה עשוי להגביל את יכולתם לקבל אשראי עתידי, אך לא יאפשר לנושים להשיב כספים.

ניתן לחשוב על רכוש בממדים רבים. יש לו מיקום במרחב תלת מימדי, אבל גם בזמן. אם אתה מתקשר להשכיר רכב בשבוע הבא אינך

יכול לקבל הזמנה כפולה מכיוון שהבעלות על השימוש ברכב באותה עת כבר אינה שלך. כמו כן, אינך יכול להעביר את הבעלות על כסף בחודש הבא עד שתהיה לך בעלות על כסף זה בחודש הבא. אם חוזה מתאר העברות בעלות עבור נכסים שאולי לא יהיו קיימים בזמן ההעברה, אז צריך שתהיה לו חלופה. הבטחה לשלם \$1000 בחודש הבא אינה מחייבת אלא אם כן יש לך בעלות על כך ותעביר אותה בשעבוד. לנכס יכול להיות מספר אינסופי של ממדים, תלוי באופן שבו אתה מחלק את "זכויות השימוש". פרקי זמן הם פשוט סוג אחד של זכויות שימוש.

בואו ניקח בחשבון חוזה מסוג אחר, "הסכם אי גילוי נאות". חוזה כזה ינוסח כך: אם מידע ייחשף אזי יועבר הקניין. האם היית חותם על הסכם לא גילוי שמנוסח: אם מידע נחשף אז הבעלות על מיליון דולר מועברת? קודם כל, תצטרך להחזיק מיליון דולר שאינם משועבדים בחוזים אחרים. תאר לעצמך שהיו לך רק מיליון דולר, וחתמת על הסכם אי גילוי לתקופה של 100 שנה. על פי חוזה חכם, תצטרך לנעול את הכסף הזה במשך 100 שנה ולא תוכל להשתמש בו לכל דבר שאינו כפוף ליכולתך לחשוף מידע ולגרום להעברה. אם תרצה לחתום על הסכם אי-גילוי נאות שני, תצטרך למצוא נכסים אחרים כדי לאבטח אותו. אם לא תבטיח חוזה אי גילוי נאות עם זכויות בנכסים שבעלותך, זה יהיה חוזה שאינו ניתן לאכיפה. במקרה זה, העלות של הפרת החוזה היא רק המוניטין שלך (למשל דירוג אשראי). בפועל, יש לבנות מחדש את חוזה הגילוי הנאות כ"עמלה תמורת גילוי" או שיהיו להם חלונות זמן קצרים שבמהלכם משועבדים הנכסים.

מה לגבי סעיפי "אי תחרות"? כמו אי גילוי נאות, זו הבטחה חסרת משמעות שאפשר לאכוף אותה רק על ידי נזק למוניטין אלא אם כן אתה משעבד את הבעלות על נכסים אחרים בתנאי שלא תתחרה. לעובד ללא נכסים יהיה מעט מאוד לגבות הסכם אי תחרות; עם זאת, חברה גדולה תוכל לגבות הסכם זה עם הון עצמי.

אמנות שלום קהילתיות שמטרתן ליישם זמוקרטיה אמיתית צריכות להכיר בזכויות קניין ובחוזים חכמים ביחס לתואר הקניין. יתר על כן, אין לאכוף את ההבטחות "לעשות" ככאלה, אלא יש להעביר את בעלות הרכוש בכפוף לתנאים "אובייקטיביים" שהוסכמו מראש. אין זה סביר

לדעת כיצד אנשים אחרים מסתמכים על הבטחותיך ואילו נזקים הם עשויים לתבוע; לכן, לא ניתן להסכים לנזקים פתוחים. ללא הסכמה חוזה אינו תקף וגם לא "הדמוקרטיה בשם בלבד" המנסה לאכוף אותה.

אחד החידושים הגדולים בתעשיית הבלוקצ'יין הוא הרעיון של חוזים חכמים. כאשר הוא מיושם על בלוקצ'יין, חוזה חכם הוא הסכם דטרמיניסטי "לביצוע עצמי" בין הצדדים הנאכפים על ידי קהילה מבלי להסתמך על איום אמין של אלימות. באופן מסורתי משתמשים בחוזים חכמים ביחס לרכוש דיגיטלי גרידא מכיוון שלבלוקצ'יין יש סמכות מוחלטת על בסיס הנתונים שלו. ייצוג כל זכויות הקניין על פי חשיבה של "תוכנה היא חוק" מספק מסגרת שימושית לבניית חוזים חכמים הנאכפים באמצעים ידניים יותר. באופן עקרוני, כל ההסכמים צריכים להיות מסוגלים להיות מיוצגים בתוכנה שמנהלת את העברת הבעלות של כל רכוש על בסיס תנאים אובייקטיביים יחסית. כל החוזה שלא ניתן לתרגם לקוד שווה ערך צריך להיחשב כלא תקף.

ערך האמון

ארגון קהילות מסדר גבוה יותר על פי חוק הג'ונגל תלוי באמון. ללא אמון, חוזים הופכים יקרים הרבה יותר לתיעוד ולאכיפה. בסביבות אמון נמוך עסקאות רבות אינן אפשריות אפילו מכיוון שעלות יצירת החוזה גדולה מערך העסקה. מוניטין הוא בסיס האמון וכישלון ההבטחות יפגע במוניטין ויגדיל את העלות של עשיית עסקים לכולם. דיני החוזים צריכים להיות שמורים במידה רבה לעסקאות בעלות ערך רב וכל השאר צריכים להיות בלתי ניתנים לאכיפה בבתי המשפט. לכל היותר בית משפט או מערכת בוררות פרטית יכולים לתת חוות דעת כי הפרת הבטחה. דעה זו, בהיותה רשומה ציבורית, תשפיע בתורו על כל שאר ההתנהלות העסקית שלך. זה אמור להיות תמריץ מספיק כדי לעמוד במילה שלך מבלי להיכנס לנזקים סובייקטיביים.

אחד היתרונות של ארגון החברה על פי כללי הכוח היחסי (פרק 4) ואנקפסולציה (פרק 5) הוא שקל יותר לבנות אמון בקהילות קטנות וזה יכול להפוך את הקהילות הללו ליעילות יותר במובנים רבים. אמון הוא פונקציה של המחקר של דנבר על מספר מערכות היחסים שהמוח שלנו

יכול לקיים. אמון מבוסס בעיקר על הכרת אנשים ויש כמות מוגבלת של אנשים שתוכלו להכיר מספיק טוב כדי לסמוך עליהם ישירות. כשאתה מסתמך במידה רבה על אמצעים עקיפים של אמון באנשים אתה מסתכן בהעברת כוח ובריכוז בדרכים שיכולות לערער את הזמירות האמיתית.

בחברות בהן ניתן "לסמוך כברירת מחדל" על 99% מהאנשים שאתה פוגש הדברים משגשגים. בחברות בהן אתה יכול לסמוך רק על חבריך ומשפחתך הדברים דורכים במקום. הסתמכות נרחבת על אמנת שלום קהילתית לאכיפת הבטחות בחוזים היא כבר סימן לכך שהאמון מתפורר. בעולם אידיאלי, המוניטין יהיה מוערך מאוד ולכן האמון כה גבוה, שנדרשות הבטחות בכתב רק כדי להזכיר לצדדים את ההסכם. בחברה כזו כולם לוקחים את הסיכון הלא-מכוסה שהצד השני לא יחזיר. הלוואות נעשות מבלי שהועברו שיעבודים בבית המשפט. דלתות נותרות לא נעולות וילדים משחקים ברחובות.

אל לנו לנסות להחליף אמון בחוזים ולא לאכוף הבטחות מצד בתי משפט המעריכים נזקים סובייקטיביים. הערכה זו משמעת של חוזים מפרקת את האמון בחוזה השלום (הממשלה) עצמו ומניבה יותר מדי כוח סובייקטיבי ולא זמירות לבתי המשפט. עם זאת, חוזים חכמים ובתי משפט לקהילה הם רקע הכרחי שעליו ניתן לבנות אמון. ככל שפסיקות בית המשפט צפויות יותר כך אנשים מבלי פחות זמן בבית משפט, והמהירות בה אנשים מסדרים דברים בינם לבין עצמם עולה. פסקי דין צפויים של בתי משפט מחייבים פילוסופיה של חוזה שתהיה צפויה באותה מידה. מסיבה זו אני מאמין שכולם (או לפחות כל עורכי הדין) צריכים לשאוף להבנה מעמיקה של תורת העברת הבעלות על החוזה כדי שיוכלו לכתוב חוזים חכמים יותר.

אנחנו כבר חיים בחברה שבה 99% מהחוזים אינם ניתנים לאכיפה. עורכי דין עולים מאות דולרים לשעה. ניווט במערכת ללא עורכי דין מועד לטעות ולוקח חודשים של לימוד. גם אם תזכה בבית משפט לתביעות קטנות, 80% מפסקי הדין לעולם אינם משולמים. חוסר היכולת לשלם פסק דין הוא כישלון נוסף בתורת החוזים מבוססת הבטחה. פסקי דין על חוזים חכמים ניתנים לתשלום או שהצד החייב יואשם בגניבה.

אפרט יותר על המשפט הפלילי בפרק הבא.

ברגע שאתה עובר מעבר לבית משפט לתביעות קטנות, הוצאות המשפט מתחילות לגדול במהירות. הייתי בסכסוך עסקי וקיבלתי אומדן של \$100,000 בשכר טרחה משפטי לאכיפת תיק שהרגשתי שהוא ברור וסגור, וזה היה רק הצד שלי בהוצאות. למרות העובדות הברורות מאליהן, עורכי הדין לא יכלו לתת לי שום ערבויות סבירות לזכייה. למרבה המזל הגענו להסדר, אך רק לאחר שהוצאנו אלפי דולרים בהוצאות משפט. פעמים רבות בגירושין, עלות המאבק על הנכסים גדולה מהערך הכולל של כל נכסי הנישואין. ברוב המקרים, הגיוני יותר לסבול הפסד מאשר להמשיך באכיפת חוזים. ברגע שאתה מבין את זה, אתה מבין שאנחנו כבר חיים בעולם שבו הרוב המכריע של החוזים אינו ניתן לאכיפה.

למרבה הצער, אחת הסיבות הגדולות לכניסה לחוזה כיום היא ניסיון להימנע מבתי המשפט לזקוף חוזה משתמע במקומו. רוב החוזים מוציאים טון דיו כדי להבהיר את זה במפורש ששום דבר לא הובטח, מיוצג או חייב. עוד יותר דיו נשפך כדי לוודא שהלקוח לוקח אחריות אישית לכל הסיכונים הכרוכים בעסקה. למעשה, החוזים הפכו לכלל ההתחייבויות הפוטנציאליות, הבלתי סבירות והבלתי צפויות שעלולות להשתמע על ידי בתי המשפט פשוט על ידי אינטראקציה עם אנשים אחרים. זה כל כך גרוע שאתה לא יכול אפילו "למסור תוכנה בחינם" לשימוש כל אחד מבלי ש-50% מ"רישיון התוכנה החופשית" נוגעים להגבלת האחריות. להלן רישיון BSD:

תוכנה זו מסופקת על ידי <מחזיק בזכויות יוצרים> "כפי שהיא" וכל אחריות מפורשת או מרומזת, כולל, אך אינה מוגבלת, לאחריות המשתמעת של סחירות וכשירות למטרה מסוימת מוכחשת. בשום מקרה לא יהיה <מחזיק בזכויות יוצרים> אחראי לכל נזק ישיר, עקיף, מקרי, מיוחד, מדגמי או תוצאתי (כולל, אך אינו מוגבל, לרכישת מוצרים או שירותים חלופיים; אובדן שימוש, אובדן נתונים או רווחים; הפרעה לעסקים) בכל דרך בה נגרמה ובכל תיאוריה של אחריות, בין אם בחוזה, התחייבות מחמירה, או עוולה (כולל רשלנות או אחרת) נובעת בדרך כלשהי מהשימוש בתוכנה זו, אפילו

אם הוזהר לגבי סוגיה זו.

לא רק שכתב ויתור זה מהווה 50% מטקסט הרישיון, אלא שהוא גם באותיות גדולות. רישיון ה-MIT מבזבז גם הוא כ-50% מהטקסט שלו על אותו סוג של טקסט סטנדרטי.

במסגרת חוזה חכם כל ההתחייבויות והתנאים הפוטנציאליים מפורשים. חוזים מנוסחים רק עבור עסקאות גדולות והם מיותרים לחלוטין בכל המקרים האחרים. אנו מבטלים אחוז גדול של חוזים "חסרי טעם מבחינה כלכלית" כאשר כולם יודעים כי "חוזה מילולי" אינו ניתן לאכיפה וכי בתי המשפט אינם יכולים ליצור "חוזים משתמעים". חברה המבוססת על חוזים חכמים מבטלת לחלוטין את הרוב המכריע של "החוזים" שעליהם אתה חתום והחוזים החכמים שנותרו ממושטים מאוד.

הפשטה זו של חוזים מעצימה אנשים ומחלישה את בתי המשפט. זה הופך את כולם לשווים יותר ולכן הוא מרכיב קריטי בזמקורטיות אמיתיות. בפרק שלאחר מכן בנושא שלמות פיננסית יתברר כיצד חוזים חכמים מונעים את מרבית הצורות של הונאה פיננסית "חוקית". הפרק הבא עוסק כיצד יכול להיות צדק כאשר אתה נפגע ממישהו שלא היה לך חוזה איתו.

האם חוזה השלום הוא הבטחה או חוזה חכם?

חוזים חכמים נבנים מתוך הנחה של הסכם קיים מראש על זכויות קניין. רוטברד מציע שנסכים שהאדם הראשון שמחזיק בבית יקבל את זכויות הקניין. אני מציע שנכס שייד למי שיכול לשלוט בו. שליטה זו נתונה לעוצמה פיזית ולעוצמה חברתית. שני אנשים יכולים להסכים להכיר בזכויות קניין, אך הסכם זה אינו חוזה, אלא הבטחה הדדית הבנויה על אמון ומוניטין. ההבטחה ניתנת לאכיפה רק על ידי כוח הג'ונגל הטבעי של הצדדים.

תיאורטית אפשרי כי אמנת שלום מגדירה זכויות קניין ודיני חוזים על ידי תורת ההסתמכות, על ידי תורת הנזקים או על ידי כל תורת חוזה אחרת. בסופו של יום, כל מה שחשוב הוא ששומרים על אמון ואנשים ממשיכים להסכים לחיות בשלום ולא במלחמה.

בסופו של דבר המשמעות היא שכל החוזים מבוססים על אכיפת ההבטחה שניתנה בחוזה השלום. אנו משתמשים בכוח הג'ונגל בכדי לאכוף את ההבטחות שהושגו להגיע לשלום. אז למה להגביל את עצמנו לחוזים חכמים (העברות בעלות מותנה) באמנת השלום? מכיוון שהסכם השלום חייב להיות ברור, פשוט ובר קיימא. זה צריך להיות מעוצב כך שימנע קונפליקטים ומפגעים מוסריים. זה צריך להיות מתוכנן כדי למנוע התעללות בגווני החוק. כל הסכם שלום שייכשל בהקשר זה לא יחזיק מעמד לאורך זמן. בכל שאר תיאוריות החוזה יש סתירות לוגיות שמעידות על חוסר היכולת לייצג את עצמן כקוד מחשב ולאכוף את עצמן כחוזה חכם. סתירות לוגיות אלה מובילות לסכסוך ובסופו של דבר לכישלון חוזה השלום. סכסוך מעביר כוח לשופטים שבסופו של דבר מערער את הדמוקרטיה האמיתית כאשר השופטים הופכים לבוררים של מי הבעלים של מה במקום שהעם יחליט על כך.

לא הכל מקיים חיים באותה מידה. לא כל הסכמי השלום מומלצים. מטרת ספר זה היא לספק עצה לאלו העומדים בפני משא ומתן על הסכם שלום מתוך הנחה שלכל הצדדים יש כוח ג'ונגל שווה. זהו ניסיון להציג הסכם הולם לכל הצדדים ומוטה לאף אחד. חוזים חכמים הם הדרך היחידה ההגיונית להציג זכויות קניין שנתקלתי בה.

איך המערכת הנוכחית שלנו עבדה בשבילך? אם מעולם לא היית בבית משפט אז כנראה שמעולם לא הסתמכת על הסבירות של אכיפת חוזה ולא חווית את הטירוף שיצרה המערכת הנוכחית. יש הרבה מקום לשיפור ואני מבטיח לך שכדאי להקדיש זמן להפנמה מלאה של העקרונות והעוצמה של חוזים חכמים.

כן, אבל, מה עם...

הצגתי את גישת החוזה החכם לכריתת חוזים לאנשים רבים וקיבלתי הרבה משוב. אנחנו כל כך רגילים לראות חוזים כהבטחות שאנחנו לא יכולים לדמיין עולם שנשען רק על חוזים חכמים או על מוניטין. נראה שהדברים עובדים "כמו שהם", אז מדוע שספר על דמוקרטיה אמיתית צריך לדבוק בשינוי מהותי כזה בכל הסדר עסקי? האם איננו יכולים לקיים תאוריית חוזים מבוססת הבטחה ועדיין לאמץ את העקרונות

האחרים של דמוקרטיה אמיתית?

להוציא לפועל את ההבטחות החוזיות (מעבר להפקדת תשקיף גיוס אג"ח), זה להחדיר אותן עם מאפייני הרכוש. ההבטחה שלי לשלם לך טריליון דולר הופכת לנכס בספרים שלך כי "על פי החוק", אם אני לא מצליח לשלם, הממשלה אמורה לגרום לי לשלם. כולם צריכים לדעת שאין לי טריליון דולר וגם לא יכולת להרוויח את זה ושאין שום דבר שהממשלה יכולה לעשות בכדי לאכוף את החוזה הזה. הנזקים שמבקשים מהבטחות שלא קוימו חייבים להגיע ממקום כלשהו. אם אין נכסים לגיבוי ההבטחה, אז להבטחה אין ערך. כל רואה חשבון ששווה משהו יודע טוב מאוד שלא כדאי לספור את התרנגולות שלהם (הבטחות) לפני שהן בוקעות.

אם הבטחה לשלם טריליון דולר שאין לי היא כמובן לא "חוזה" תקף אז באיזו נקודה ההבטחה תקפה ולכן ניתנת לאכיפה? מיליארד דולר? מיליון דולר? אלף דולרים? דולר? העובדה שאין לראות בהבטחות ברות אכיפה אמורה להיות ברורה לכל מי שעושה עסקים עם העניים. לא משנה על איזה חוזה חתם אדם עני, אם הוא לא מקיים את הבטחתו, אין דבר שתוכלו לעשות בכדי לגבות נזקים. אתה לא יכול להוציא דם מלפת.

ההשלכות של אכיפת הבטחות, בניגוד להעברת תואר מותנה, היא לעודד אנשים לבנות את ביתם הכלכלי על בסיס של חול. זה מאפשר הונאה על ידי העברת משהו שלא אמור להיות לו ערך למשהו שלכאורה יש לו ערך. חברת ביטוח מבטיחה להעניק רמה של כיסוי שהיא מבחינה מתמטית לא יכולה לקיים בנסיבות מסוימות. הסומכים על הבטחה זו יתאכזבו כאשר חברת הביטוח שלהם תפשוט את הרגל כאשר הם זקוקים לה ביותר מכיוון שהם העריכו לא נכון את תדירות התביעות הפוטנציאליות ואת גודלן.

היצרנים מבטיחים להעניק אחריות. אנו מניחים שהבטחות אלו שוות משהו מכיוון שאנשים תופסים חברות כ"גדולות" ו"עשירות" בהשוואה ללקוחותיהן. הבעיה היא שכדי שחברה תעמוד בהבטחותיה עליה להפריש הון ל"ביטוח עצמי" מפני פגמים. הון זה חייב להגיע מהלקוחות

בצורה של עליית מחירים. מכיוון שהיצרן אינו יכול לדעת את גודל התביעות הפוטנציאליות ולא את האחריות, הן בסופו של דבר יגבו יתר על המידה או יבטיחו יותר מדי, ולא הלקוח וגם היצרן לא ידעו את המציאות עד תום תקופת האחריות. מנקודת מבט זו, אחריות לכל החיים היא הבטחה בלתי מגובה ועל כן בלתי ניתנת לאכיפה. חברה שמבטיחה אחריות לכל החיים מוכרת לך שטר של סחורה אלא אם כן היא מפרישה כספים ממודרים לגיבוי האחריות. בגלל תחרות עזה בשוק הלקוחות והלקוחות המודעים למחיר, חברות נוכחות לעתים קרובות כי זול יותר להבטיח הבטחות אחריות ללא כיסוי ולקוות לטוב. נסו לגבות אחריות לכל החיים מיצרן פושט רגל!

הבנקים מבטיחים לשלם על פי דרישה, אך אם כולם ינסו לגבות את ההבטחה בו זמנית הבנק יהיה חדל פירעון. איך זה חוזה תקף? כיצד הממשלות יכולות לאכוף חוזה כזה? הן לא יכולות והן לא.

תאר לעצמך שחתמת על 1000 חוזים לדברים שונים. בכל חוזה יש לך את היכולת לשלם את הנזקים הפוטנציאליים, אך רק אם אינך במחדל באף אחד משאר 999 החוזים. במה זה שונה מבנקאות רזרבה חלקית? האם הצדדים הנגדים שלך מודעים לסיכון שלא תוכל לשלם פיצויים אם לא תקיים את הבטחותיך החוזיות?

גם על פי "תורת החוזים מבודדת הבטחות", על חוזה להיות בעל הסכמת הצדדים כדי להיחשב תקף. על מנת להסכים חייבים להיות בעלי ידע. איך יכול להיות שמידע עד כמה אי-הבטחה "תפגע" בצד השני אם עליך להמתין לשופט ש"יעריך" נזקים לאחר מעשה? אם אינך יודע את המגבלות על אחריותך, כיצד תוכל להסכים? אם אין לך את היכולת לשלם את הנזקים כפי שמפורט בחוזה או שניתן על ידי שופט, אז כיצד הממשלה יכולה לאכוף אותם? "החוזה" כביכול אינו תקף לשני הצדדים, צד אחד אינו מסוגל להסכים ואילו הצד השני אינו מסוגל לגבות.

דמוקרטיה אמיתית אמורה לאפשר לאנשים לעבוד יחד ולבנות אמון. התוצאה של מחדל בהבטחות היא אובדן אמון. כולנו חייבים לקחת אחריות אישית בקביעה על מי לסמוך ולשאת בעלות על אמון לא מוצדק שלנו. אם אנו מאפשרים לאכוף חוזים מבוססי הבטחה במלוא עוצמת

חוזים חכמים

חוק הג'ונגל של הקהילה, אנו מכניסים מפגע מוסרי ברמה היסודית ביותר. אנו מאפשרים לאדם אחד לקחת את הסיכון באמון במישהו ומצפים שכולם יישאו בעלות של אכיפת גביית הנזקים כאשר האמון הזה הופר. התוצאה של זה היא לגרום לחברי החברה להעניק אמון לאנשים שלא ראויים לכך. הסיבה לכך היא שאנשים לא סומכים אחד על השני, הם סומכים על האשליה של חוזה שאפשר לאכוף.

לעולם אל תעשה עסקים עם מישהו שאתה לא סומך עליו. אם חסר אמון, אז חוזה חכם הוא האופן שבו הקהילה צריכה לתעד חוזה שאפשר לאכוף. אם ההבטחה החוזית מופרת, הרי שהפיצוי היחיד שלך צריך להיות להזהיר אחרים מפני ההפרה.

צדק דמוקרטי

חלק מהשגת קונצנזוס דמוקרטי הוא התמודדות עם מי שמפר את חוזה השלום. חברה חייבת קודם כל להסכים על כללים, ואז להסכים על תהליך לזיהוי הפרות, ולבסוף על תהליך השבת רכוש או תגמול. כיצד עלינו לעצב מערכת כזו? על מה ינהל משא ומתן פרט חכם ועצמאי לחלוטין כשהוא מצטרף לדמוקרטיה אמיתית? זכור, אנחנו לא צריכים לתת לסטטוס קוו להטות את השקפתנו או להגביל את נקודת המבט שלנו.

לפני שתחתום על חוזה כלשהו או הסכם שלום עליך תמיד לשאול את עצמך, "מה התוצאה הגרועה ביותר עבורי?" דמיין שאתה האדם בכלא (או נידון למוות) בגין פשע שלא ביצעת. איזה מבנה תמריץ היית רוצה שיניע את כל המעורבים בתביעה שלך? אילו תמריצים היית רוצה שיניעו אחרים להוכיח את חפותך ולא את אשמתך? אלו שאלות חשובות שיש לקחת בחשבון כאשר אתה מנהל משא ומתן על חוזה שלום בחברה

דמוקרטית באמת, בה יש לשמור על חזקת חפות. אחרי הכל, האם היית חותם על הסכם שלום שבו אתה נחשב לאשם עד שתוכח חפותך? אתה לא יכול להוכיח שלילה, אז בחר בחוכמה.

בכל מערכת משפט יש שלושה צדדים, הצד של הקורבן, הצד של העבריין הנאשם, וכל האחרים שעשויים לשלם חלק מההוצאות או את כולן. אם התמריצים הכרוכים בכך אינם מותאמים כראוי, אתה מקבל מפגעים מוסריים. באופן אידיאלי אותו "אדם" הגיוני או ישות יהיה אחראי לעלות מערכת המשפט, לנזקים מהפשע ולעלות הטעויות בצדק. כאשר זה נכון אדם/גוף יחיד זה יכול לבצע פשרות מעשיות בין קניית ביטוח, ויתור על דברים, חקירה, העמדה לדין, ועלות הענישה או השיקום. כשאנשים שונים אחראים לעלויות ולקבלת החלטות אז פשע יהיה שכיח מדי, עונשים יקרים מדי או אנשים חפים מפשע שנפגעו שלא כדין לעתים קרובות מדי. מישהו ירוויח באופן שיטתי על חשבון אחרים. במקרה הגרוע ביותר, מפגע מוסרי יוצר לולאות משוב חיוביות שגורמות להוצאות לעלות, להשבת רכוש לרדת, לשיעור תפיסת העבריינים לרדת ולגידול מאסר שגוי. המערכת המסורתית שלנו קרובה למקרה הגרוע ביותר.

נקודת המבט הליברטריאנית על מערכת המשפט הנוכחית

לפני שנשקול מערכת חדשה, בואו נסתכל על האופי הלא צודק של מערכות "צדק" עכשוויות מנקודת מבט של ליברטריאן. כשרוב האנשים חושבים על מערכת משפט הם רואים משטרה, בתי משפט ובתי כלא. כולם רוצים צדק ואומרים לנו שוב ושוב שצדק הוא מה שמשטרה, בתי משפט וכלא מייצרים. אך האם זה באמת המקרה?

כשאתה נפגע אתה רוצה צדק. כדי להיות יותר ספציפיים אתה רוצה תוצאה "הוגנת" וזה בדרך כלל אומר לקבל השבה (פיצוי) מהצד שפגע בדך (או מחברת ביטוח). לענישה של התנהגות רעה יש מחיר וזה לא עושה דבר על מנת לפצות את קורבנות הפשע. במקרה הטוב העונש משמש כגורם מרתיע לפשע, אך הוא חסר ערך לאחר שהפשע כבר בוצע ולכן אינו רלוונטי לצדק.

הוגנות היא דבר שלא ניתן להגדיר במונחים מוחלטים מכיוון שלכל

אחד יש דעה שונה לגבי מה שהוגן. באופן כללי יש רק אמצעי אחד לבסס את ההוגן: סחר מרצון. ללא סחר מרצון תמיד יש לך אדם אחד שמרגיש שהוא נפגע ולכן נהגים בו לא בהגינות.

העדר סחר מרצון הוא המקום בו מערכת המשפט המודרנית שלנו מייצרת יותר עוול מאשר צדק. בואו נדמיין ששודדים את ביתה של אליס, מישהו שאינכם מכירים, בזמן שהיא בחופשה. אליס רוצה צדק. היא רוצה להחזיר את הדברים שלה ושהאדם שגנב אותם יפצה אותה על הזמן והמצוקה שהוא גרם. בשלב זה יש לנו עוול אחד שנגרם על ידי השודד.

אליס, במרדף אחר צדק, מגיעה אליך ומבקשת שתסייע בתשלום כדי להעסיק בלש כדי לאתר את הגנב. היא טוענת שאפשר יהיה לשדוד אותך בשלב הבא ושהיא לא יכולה להרשות לעצמה לממן את החקירה הזאת בעצמה. אתה מתחיל לחשוב על זה ואז מחליט שיהיה לך זול יותר לנעול את הדלתות ולאמץ מטבע קריפטוגרפי מאשר לשכור בלש עבור אליס. היא עוברת מדלת לדלת ואינה מסוגלת למצוא מישהו שמוכן לעזור לה. מתוסכלת, אליס הולכת הביתה, מוצאת אקדח ועוברת מדלת לדלת ודורשת מכולם לתרום סכום קטן למטרה שלה.

בשלב זה יש לנו עכשיו עוולות רבות. אליס אשמה באותו פשע שבגינה היא דורשת צדק. במובנים מסוימים היא אשמה בפשע גרוע בהרבה מכיוון שהיא מאיימת להרוג כל מי שלא עוזר לה. רוב האנשים נכנעים לאליס, אבל בחור אחד מתנגד לשלם ונהרג תוך כדי התנגדות. אליס מרגישה שזה הכרחי מכיוון שאחרת פשע ייצא משליטה והיא מציגה את הנימוק כי הבחור שהתנגד לשלם אשם בסיוע לשודד (סיוע לאחר מעשה, הסתרת הנמלט, הפרעה לחקירה, יאדה יאדה...).

האתגר הוא שרק בגלל שאליס חוותה עוול בידי אחר, אין פירושו שניתנה לה זכות לפגוע באחרים. במקום זאת עליה למצוא דרך להשיג צדק מבלי לגרום עוול לצדדים חפים מפשע. ניתן לפתור זאת על ידי אמנת השלום המגדירה את חובתם של כל אחד לתרום, אך כיצד אמורה להיות מנוסחת אמנה כזו למניעת התעללות ומפגעים מוסריים?

אחרי הכל, על פי השיטה הנוכחית משלם המסים נאלץ לשלם עבור

החקירה, המשפט, העונש והאחריות בגין מעשים פסולים ללא קשר לאיכות המערכת או ליעילותה. פוליטיקאים מרוויחים מלהישמע "קשוחים לפשע", עורכי דין מרוויחים ככל שמבוצעים יותר פשעים וככל שהתהליכים מסובכים יותר, מפעילי בתי סוהר מרוויחים מעונשים ארוכים יותר, ותובעים מרוויחים משיעורי הרשעה גבוהים ולא משיעורי צדק גבוהים. אף אחד מהאנשים האלה לא סובל את עלות הטעויות שלהם. יש המון אנשים שיש להם שליטה על אופן ההוצאה של הכסף של אנשים אחרים ומרוויחים מהשליטה הזו. מפגע מוסרי נמצא בכל מקום!

ביטוח נגד עוול

אליס מחליטה לפתור את הסתירה הפנימית שלה באמצעות חלופה לאלימות. היא רוכשת ביטוח כדי שאם במקרה היא תישדד בעתיד תהיה לה יכולת להעסיק בלש כדי לאתר את העבריין, בית משפט שישפוט את העבריין ובית כלא לעצור את העבריין. אז אליס מתחילה להשוות מחירים והיא מגלה שהביטוח במערכת הנוכחית שלנו הוא יקר מאוד.

ברור שלא עשיתי את טחינת המספרים ההסתברותית המדויקת שעושה אקטואר, אבל אני מניח שעלות הסיורים המשטרתיים דומה לבדיקות רפואיות שגרתיות, עלות המשפט דומה לביקור בחדר המיון ואחריו מספר ימים של אשפוז, ועלות הכליאה של מישהו דומה לעלות הטיפול הסייעודי במקרה של סרטן וכי עלות ביטוח רשלנות רפואית דומה לעלות הביטוח מפני מאסר שגוי. לאחר מכן אני מניח כי הסיכון להיות קורבן לפשע דומה לסיכון של הוצאה רפואית גדולה. אם היית מנסה לרכוש ביטוח רפואי עם 0% השתתפות עצמית וללא הגבלת תקרה, היית מגלה במהירות שהעלות גבוהה מאוד. עלות הביטוח תהיה גבוהה עוד יותר בהתחשב במפגע המוסרי שנוצר מכיסוי חובה וחוסר יכולת להתקבץ לפי פרופיל סיכון. כמו ביטוח רפואי מודרני, העלויות יהיו גבוהות יותר ממה שרוב האנשים היו מוכנים או מסוגלים לשלם.

הבעיה במערכת המשפט שלנו היא שההוצאות עברו סוציאליזציה ואף אחד לא באמת יודע את העלות המלאה של המערכת (במיוחד כאשר אתה מחשיב שגיאות ועלויות של הזדמנויות חלופיות). אם שיעורי הביטוח לאנשים היו עולים בכל פעם שהם מתקשרים לשוטרים ופותחים

בחקירה, אז אנשים היו מתקשרים לשוטרים בתדירות נמוכה יותר. אם לאנשים היה תשלום השתתפות עצמית על העמדתו לדין של עבריין, רבים לא היו טורחים להגיש אישום בגין עבירות קטנות. הכל משתנה ברגע שמישהו אחר משלם את החשבון. זה מחמיר עוד יותר כאשר הממשלה מתחילה להגדיר פשעים ללא קורבנות! זה יהיה כמו לתת לרופאים את הזכות להמציא מחלות ואז לאלץ טיפולים על אנשים שמעולם לא נכנסו למרפאה שלהם בזמן שחברת הביטוח מממנת 100% מהעלויות.

מחקר אחד מצא שאנשים יהיו מוכנים לשלם עד \$12 מיליון דולר אם זה יכול לעצור רצח. אני הולך להניח שהמחקר השתמש בשיטה הלקויה כלכלית (שאלת דעות במקום להתבונן בפעולות) כאשר הם ניסו לאמוד את הדרישה האישית, אך אני מאמין שאנשים מוכנים להוציא \$12 מיליון מכספי אנשים אחרים כדי לעצור רצח יחיד. וזה לב ליבו של הסוציאליזם והמפגע המוסרי.

תאר לעצמך אם אלה שבחרו להשתמש במערכת המשפט הפלילי שלנו היו אחראים ל-100% מהחשבון? אני חושב שיתברר שאף אחד לא יהיה בכלא אלא אם כן הוא היה חולה נפש ומהווה בסבירות גבוהה מאוד איום עתידי. העלות של החזקת אנשים בכלא במשך עשרות שנים עשויה להיות גבוהה בהרבה מעלות מוות שלא כדין בפוטנציה. גניבה, הונאה, סמים ואפילו מעשי רצח רבים עלולים שלא לגרום למאסר. למעט מקרים נדירים של רוצחים סדרתיים שרוצחים להנאתם, אין כמעט החזרה למוטב או הרתעה על ידי השלכת אנשים לכלא לתקופות ממושכות.

עד כה הטיעונים שלי היו כמעט תועלתניים בלבד. אנשים לא היו משלמים מרצון עבור המערכת שיש לנו היום אם היא ממומנת על ידי דמי ביטוח. נניח שלכולם הייתה פרמיית ביטוח מינימלית לכיסוי נזקי גוף וכי הפרמיות גדלות בהתאם לערך הסחורה המבוטחת מפני פשע. בשלב מסוים יותר הגיוני פשוט לבטח את ההפסד מאשר לתבוע לדין את ההפסד. בשלב מסוים העסקת מאבטחים פרטיים זולה יותר מהגדלת סיורי המשטרה. יש אנשים שמעדיפים רק להסתמך על ביטוח רפואי ולא לרדוף את השודד שלהם.

השאלה הופכת להיות באיזו נקודה כולם בוחרים לוותר על צדק לטובת ביטוח אובדן מה שמפחית את ההסתברות להיתפס עד כדי כך שקצב הפשע ימריא? ככל שפשע נהיה שכיח דמי הביטוח בגין הפסדים יגדלו וזה מתחיל להיות הגיוני להשקיע בבלשים כדי למצוא את האחראים. כמו כל הדברים בחיים, יש איזון. עלות תפיסת עבריינים מתקרבת לאינסוף כשאתה מנסה לתפוס 100% מכלל הפושעים. עלות הביטוח מתקרבת לאינסוף כאשר עבריינים אינם מחוייבים לשאת באחריות למעשיהם.

בשוק תחרותי, לחברות הביטוח יהיו תמריצים לאתר פושעים בצורה היעילה ביותר שאפשר. יהיה להם גם תמריץ לקבוע עונשים גבוהים מספיק כדי להרתיע פשע אך נמוכים מספיק כדי לשמור על דמי הביטוח שלהם תחרותיים בשוק.

מחקרים הראו כי ההסתברות להיתפס חשובה בהרבה מחומרת העונש. אם "הרווח" מפשע יכול לשלם עבור ה"ביטוח" להתחמק מלהיתפס, אין עוד סיכון לביצוע הפשע. עלויות "ביטוח" מונעות בעיקר מהיחס בין מי שלא מגיש תביעות לבין מי שמגיש תביעות. נאמר בדרך אחרת, ככל שהסיכוי להיתפס יהיה נמוך יותר "הביטוח" לפושע יהיה זול יותר. אם אתה יכול לגנוב \$100 עם סיכוי של 10% להיתפס, אז כל עוד הקנס והעונש נמוכים מ-\$1000 הפושע עדיין ירוויח בממוצע. יש פשעים, כמו הפרת זכויות יוצרים, שהסבירות כה נמוכה להיתפס עד שמיליוני אנשים מפרים באופן שגרתי את חוקי זכויות היוצרים.

בכל הנוגע לעונשים יש תועלת שולית הולכת ופוחתת בהרתעה. ליום הראשון בכלא יש ערך הרתעה עצום ביחס ליום 10,000 בכלא; עם זאת, העלות למי שמשלם עבור הכלא זהה לכל 10,000 הימים. אם כל הפשעים נושאים עונש מוות, ברגע שאתה לא עוצר בתמרור עצור אתה יכול גם לנסות להרוג את השוטר שעוצר אותך. במילים אחרות, השלכות שאינן פרופורציונליות לפשעים יכולות לגרום להעלאת כמות הפשיעה וחומרתה. עבור אנשים מעל גיל מסוים, עונשי מאסר ארוכים עשויים להיתפס כגרועים ממוות. לאנשים עם חודש אחד לחיות זמן נוסף בכלא כבר לא מרתיע. האתגר שעומדת בפני הקהילה הוא לבצע את ניתוח העלות-תועלת הזו באופן שאינו נופל קורבן לטרגדיה של הכלל. אחרי

הכל, יש אנשים שרוצים עונשים ארוכים, אבל רק בגלל שהם רק צריכים לשלם 0.0000001% מהעלות. כאשר אתה מחשיב כי סביר יותר שהמיסים שלך יבזבזו במקום אחר מאשר יוחזרו, אין עלות ניכרת לעומד למאסר ממושך עבור משלם המס. אחרים רוצים עונשים ארוכים מכיוון שהם פועלים, מועסקים על ידי מערכת הכלא או נהנים ממנה באופן כלכלי אחר.

אם מערכת המשפט הופעלה כתחרות בין חברות ביטוח מרובות וחברות ביטוח אלו היו אחראיות לפצות נפגעי פשיעה ולשלם את עלות המציאה, העמדה לדין וקביעת עונשים של עבריינים, אז התמריצים היו מותאמים כראוי. כל חברת ביטוח שהייתה רפויה מדי מלתפוס עבריינים תאלץ להעלות את הפרמיות. כל חברת ביטוח שמוציאה יותר מדי על חקירה או ענישה תווכח שהפרמיות שלה עולות. לכל חברת ביטוח שמרשיעה מישהו שלא כדין תהיה אחריות שתופיע בפרמיות מוגדלות. לאחר מכן, לכל אדם תהיה בחירה באיזו חברת ביטוח לבחור והדבר יהפוך את ההשתתפות לרצונית ודמוקרטית עם מפגע מוסרי מינימלי.

זה שונה בתכלית ממערכת המשפט של DINO של ימינו, שם מי שמחליט כמה להוציא על תפיסת וענישה של עבריינים אינו משלם את החשבון וגם לא אחראי על טעויותיו. ההחלטות מתקבלות על ידי המצביעים שמצביעים בקולות ש"לא עולים להם כלום" מכיוון שסביר להניח שלקולותיהם אין השפעה סטטיסטית על התוצאה. אם אתה שומר על כל הנחות היסוד והמבנה של מערכת המשפט שלנו ופשוט מסיר את סבסוד המס, רק מעטים יבחרו לשלם כדי להשתמש בו. הם ימצאו חלופה יעילה וזולה יותר.

צדק סוציאליסטי לא יכול לעבוד

אחת הבעיות שיש בחברה שלנו היא שאנשים אימצו מנטליות של ענישה בכל הנוגע לפשע. כשמישהו נשדד המדינה אולי תתפוס את השודד, אך לעתים נדירות תגרום לפיצוי שלם של הקורבן. השודד כמעט אף לא אחראי לעלות הכליאה שלו עצמו. גם אם היינו מחייבים שודדים בעלות כליאתם, לעתים קרובות הם חסרים את יכולת התשלום. קל לקדם עונש כשאתה לא זה שצריך לשלם עבור העונש הזה. האם אנחנו

באמת רוצים מדיניות של נקמה חברתית? האם נקמה בכלל מפסיקה את הפשע? זה כמו להכות את עצמך בפנים כדי להרגיז את האף. בסופו של דבר אתה מזיק לעצמך יותר בחיפוש אחר נקמה. כשאתה מאפשר סוציאליזציה של עלות הנקמה אתה אפילו לא מרגיש את הכאב. כל השאר מרגישים זאת.

לודוויג פון מיזס במאמרו "חישוב כלכלי בחבר העמים הסוציאליסטי" תיאר את הסיבה העיקרית לכך שמוסדות סוציאליסטיים אינם יכולים לתפקד: הם חסרים את היכולת להקצות משאבים כלכלית. ללא משוב מחירים, לפקידים שקובעים את עונשי המאסר ולפוליטיקאים שקובעים את החוקים אין שום מידה של רווח והפסד לחברה. מבחינתם משפטים ארוכים יותר ויותר חוקים עוזרים להם כמעט תמיד להיבחר ולהשיג יותר עושר וכוח אישי. לאלה שמגישים כתב אישום אין שום בעיה להתקשר למשטרה בגלל אובדן של \$1000, למרות שעלות החקירה, המשפט והענישה במשטרה עולים יור מ-\$100,000. אותם \$100,000 באים מאנשים אחרים שכעת גם נמנעת מהם הגישה לכספם ובנוסף לכל זה הקורבן המקורי אינו מפוצה.

כשמישהו נפגע זה נורמלי שאנשים יאבדו כל חשיבה רציונאלית. בכעסם הם מוכנים להשתולל ולקדם עונש מאוד לא פרופורציונלי לפשע מכיוון שזה יגרום להם להרגיש טוב יותר. תן למישהו אקדח לאחר שנפגע או נשדד והזדמנות לירות באדם האחר ללא נשיאה בתוצאות ורבים ייקחו זאת. כשיש לך מערכת משפט סוציאליסטית, כל הרגשות וההתנהגות הלא רציונלית באים לידי ביטוי בהוצאות מוגזמות על משפטים בירוקרטיים ועונשים מוגזמים שבסופו של דבר עושים מעט לצמצום הפשע.

קהילה שמנהלת משא ומתן על חוזה שלום תהיה חכמה לשקול כיצד היא מנהלת את מערכת המשפט שלה. השימוש בטורניר פוליטי לבחירת שופטים ולהפקת חוקים יהווה התקדמות משמעותית בכדי למזער את השחיתות של המערכת הנוכחית; עם זאת, גם אם היו לנו אנשים בעלי יושרה גבוהה יותר המנהלים את המערכת הנוכחית שלנו, היא עדיין תסבול מבעיות רבות של מפגעים מוסריים.

על פי השיטה של ימינו, כאשר תובע, שופט וחבר מושבעים טועים זה משלמי המסים או האדם שנענש שלא כדין שמשלמים את החשבון. זה יוצר מפגע מוסרי עצום שבו תובעת מנסה למקסם את שיעור ההרשעות ולא את שיעור הצדק שלה. אחרי הכל, רואה חשבון יכול לראות בקלות את העלויות של כל "ההרשעות שנכשלו", אבל איך מחשבים הרשעות שגויות? עלות הרשעות פסולות לא מתגלה רק לאחר שנים או עשרות שנים ורק בחלק קטן מהמקרים. התובעת כנראה עברה תפקיד או פרשה. איזה תמריץ יש לנקות את שמך לאחר סיום כהונך? זה רק יעלה לך כסף ולא יפצה אותך.

מטרת חוזה השלום היא להגדיר את התהליך למשפט הוגן ופסק דין. לאחר הגדרת תהליך, באחריות האנשים או חברות הביטוח לשלם את עלות הפעלת התהליך. זה מונע מחברות ביטוח נוכלות לבקש עונשים לא צודקים מכיוון שהם עדיין יצטרכו לשלם עבור משפט הוגן, שנשפט על ידי נציג העם, עם חבר מושבעים אקראי של עמיתייך.

עלות תשלום הפיצוי בגין עונש פסול לרוב גבוהה מעלות התרת הפשע המקורי ללא עונש. האדם היחיד שמצליח לשפוט את הסיכון הוא האדם הדורש את העונש ולכן לוקח על עצמו אחריות למאסר שלא כדין. אם מישהו רוצה לגבות פיצוי ולהפעיל עונש, נעשה שימוש בכוח הממשלתי לטובתם, ולכן עליהם להיות אחראים לתשלום דמי הביטוח למקרה של מאסר פסול.

מעניין לציין שסביר להניח שחברת ביטוח תרצה להעריך את עובדות המקרה לפני שתאמר לקורבן את עלות ביטוח במקרה של תביעה פסולה. ככל שהמקרה מעורפל יותר והענישה והפיצוי חמורים יותר - כפי שמוערך על ידי חברת הביטוח - דמי הביטוח יהיו גבוהים יותר. הקורבן יכול לקבל הצעות מחברות ביטוח מרובות כדי להוזיל את העלויות, אך הדבר גם יעלה את העלויות שכן כל חברת ביטוח תצטרך לכסות את עלות בדיקת העובדות להגשת הצעה.

כדי להיענש על פשע כעת נדרשת הרשעה על ידי חבר מושבעים של חבריך לקהילה, חברת ביטוח ויכולת הקורבן ונכונותו לשלם עבור ביטוח. במקרה של פשע רע במיוחד וקורבן שאינו מסוגל או לא מוכן

לשלם יהיה על האנשים לגייס תרומות לתשלום דמי ביטוח המאסר שלא כדין. סביר להניח שחברת ביטוח (או קבוצת חברות ביטוח) תשלם את עלות המאסר של מי שעלול לבצע עבירות שוב גם אם הקורבן לא היה מבוטח. הרי חברות הביטוח אחראיות לכל העלויות של החזר לקורבנות עתידיים, לתפוס את הפושע שוב ולהעמיד אותו לדין.

אולי הגורם החשוב ביותר בהסדר זה הוא שבלי קורבן אין מי שימצא אותך אשם וישלם את דמי הביטוח ולכן אין פשע. יתר על כן, אין זה הגיוני שהמחוקק שנבחר על ידי העם באמצעות טורניר פוליטי יעביר חוק פשע ללא קורבנות. גם אם הם היו מעבירים חוק "ללא קורבן", יהיה על האנשים לממן את האכיפה של החוק הזה מכספים אישיים (או ביטוחים) ולא במיסוי קהילתי. הנכונות לממן את האכיפה היא עדות לכך שמישהו מרגיש שהפעולה גרמה לנזק מספיק כדי להצדיק את ההוצאה האישית. ביטול פשעים ללא קורבנות יהיה צעד גדול להפחתת עלויות.

כשמדובר בענישה זה בדרך כלל הגיוני להשאיר תמריץ לעצור את מסע הפשע. אם הרצח הראשון שלך דן אותך למוות, אז תבצע כמה שיותר רציחות כדי להימנע מלהיתפס. צריך לקבל תגמול על הסגרת עצמך. אין גישה אחת שמתאימה לכל המקרים, ולכן אנו זקוקים לתמריצי שוק מותאמים כראוי.

סיכום מערכת צדק דמוקרטית מוצעת

יש להימנע ככל האפשר ממפגע מוסרי כדי למנוע ממערכת המשפט לגלוש לשחיתות שיוצאת משליטה. יש לבצע פשרות בין ביטוח מפני אובדן, חקירת פשע, עלות הענישה וסיכון לעונשים פסולים. מטרת הממשלה צריכה להיות הגדרת הליך הוגן לאישור שימוש באלימות והעברת רכוש, אך העלויות הנלוות לביצוע התהליך וההתחייבויות לטעויות בתהליך זה חייבות להיות על האנשים המנצלים ונהנים מהתהליך.

כאשר מישהו או רכושו נפגעים הם מגישים תביעה באמצעות חברת הביטוח שלהם. חברת הביטוח מבצעת אימות מהיר של תביעות נזק ואז מפצה אותו בהתאם לתנאי הפוליסה. לחברת הביטוח יש כעת תביעה

כנגד הפושע והיא יכולה לבחור באמצעי החסכוני ביותר לרדוף אחרי הפושע או יכולה לבחור שלא להמשיך. ברגע שחברת הביטוח מזהה את הצד האשם, הם מבצעים מעצר ומתחילים לצבור סיכון למאסר שלא כדין.

לאחר ביצוע מעצר, המשפט מתחיל. בית המשפט מנוהל על ידי שלושה שופטים שנבחרו באופן אקראי מבין המנהיגים הבכירים בתהליך טורניר פוליטי. עלות המשפט משולמת על ידי חברת הביטוח. האדם שנעצר יכול להגן על עצמו או להגן על ידי עורך דין שמונה על ידי חברת הביטוח שלו. חברת הביטוח של התובע תציג איגרות חוב שישולמו לעורך הדין/חברת הביטוח של הנתבעת במקרה והמשפט לא יקבל הרשעה. דרישת איגרות חוב זו היא הדרך לפיצוי "מגיני ציבור" וגודל האג"ח צריך להיות יחסי לעונש המבוקש. דרישת עונש מוות תדרוש אג"ח מסיבי. דרישת קנס כספי ידרוש אגרות חוב פרופורציונליות לקנס.

ניתן להשתמש בתורת המשחקים כדי למנוע מהתביעה לבקש עונשים ארוכים באופן בלתי סביר. דמיין אם יש להכריז מראש על העונש אותו ביקש התובע ולא ניתן להפחית אותו על ידי השופטים. על השופטים למצוא את האדם אשם ושהעונש סביר. אם העונש קשה מדי, כגון בקשת עונש מוות בגין גניבת חנויות, אז גם אם הנאשם נמצא אשם בגניבה מחנות התיק נדחה ולא ניתן להחזירו. זה כמו לבקש מהתובע לחלק את העוגיה (עונש מול חופש) ולבקש מהשופט לבחור איזה צד יותר הוגן. יתר על כן, עלות העונש חייבת להיות מפוקדת בעת האישומים. אז אם מבקשים תקופת מאסר של חמש שנים, יש לשלם את הכסף הנדרש למימון חמש שנות מאסר מראש. כל הדברים הללו יחד יוצרים הטיה שיטתית כלפי חזקת החפות ונגד מערכת המשפט היוצרת עוול נוסף.

במקרה של הרשעה פסולה, הקורבן יכול להגיש תביעה נגד חברת הביטוח התובעת. מקרה זה יטופל לפי אותם כללים כמו כל פשע אחר. זה יהיה כאילו פושע חטף אותך ונעל אותך במרתף במשך שנים. מנקודת מבטם של החף מפשע אין שום הבדל.

תאגידי פלייליים

החברה מורכבת מאנשים, ורק אנשים יכולים לפעול או לבצע פשעים. תחת דמוקרטיה אמיתית כל החברות אינן אלא אוסף של אנשים עם חוזים ביניהם. חוזים אלה יכולים להעביר אחריות אך אינם יכולים להגביל אותה ולא להמיר אותה ממאסר לקנס. לכן, אם "חברה" הורשעה בפשע הראוי לעונש מוות, אז מישהו יקבל עונש מוות. המישהו הזה ייקבע על פי החוזים המעורבים.

חוזי עבודה והסכמי בעלי מניות יזהו למי יש אחריות. נניח שחברת תרופות מזהמת את אספקת המים ביודעין וכתוצאה מכך 100 אנשים מתים. זה לא שונה מאשר אם קבוצת פושעים הרעילה ביודעין אנשים אחרים. כל מי שהיה שותף לזיהום עלול להיות אחראי וקיום חוזים בין אנשים אלה אינו הופך את המעשה הפלילי ל"על ידי החברה" במקום ל"על ידי השותפים". אינך יכול להגן על עצמך מפני עונש מוות או זמן מאסר בחוזה.

חברת פשע היא פשוט פשע מאורגן. האם על המנהיג והעובדים במשרד להפוך את כל העונשים לקנסות על פי החוזה? זה יערער לחלוטין את מערכת המשפט. כמו כן, אם גנב מחנות נדרש לרצות זמן בכלא בגין גניבת כמה אלפי דולרים, כמה זמן בכלא צריך שמישהו הפועל מטעם חברה הגונבת מיליארדים לרצות? האם מספיק שהמנכ"ל ישב בכלא?

תאר לעצמך שגנב בחנות פועל במשך שנים ומחלק את השלל בין 1000 איש. יום אחד נתפס הגנב, אבל כבר אין לו את השלל. האם זה מספיק לשים את הגנב בכלא או שיש לכלוא את כל 1000 האנשים? האם הממשלה צריכה להעניק לבעלי המניות אחריות מוגבלת המאפשרת להם לשמור על הדיבידנד משנים רבות של גניבה? מדוע הענישה על בעל מניות צריכה להיות מוגבלת לקנס, אך "עוסק מורשה" נכנס לכלא? האם היית משקיע בחברה אם זמן המאסר שנצבר על ידי העסק היה צריך להיות מושת באופן יחסי על בעלי המניות?

חוסר איזון באחריות פלילית בין בעלי המניות המשקיעים במפעל פלילי לבין אנשים רגילים מערער את הדמוקרטיה האמיתית באמצעות

יצירת חוסר איזון של כוח. חוסר איזון זה מעדיף פשע מאורגן. אדם חכם הנושא ונותן על חוזה שלום על פי חוק הג'ונגל צריך לחשוב פעמיים לפני שיסכים לתנאים כאלה.

דילמת הכופר של האסיר

מערכת משפט הוגנת מחייבת תהליך שאנשים סומכים עליו שעלותו ממומנת על ידי בעלי התמריץ לאזן את כל הפשרות שיש לבצע. מפגעים מוסריים ודילמות אסירים (ללא משחק מילים) יש בשפע בכל הנוגע לעיצוב התהליך.

שקול את נושא הכופר. עבריינים מרוויחים על ידי גניבת רכוש יקר ערך או אנשים והחזקתם ככופר. לפושע יש תמריץ כלכלי לתמחר את הכופר כך שהם עשויים להיות משולמים וגבוהים מספיק כדי לקזז את הסיכון להיתפס. אם איש מעולם לא ישלם כופר, אז פשע מסוג זה לעולם לא היה קורה. במידה שאנשים מסוימים משלמים כופר מדי פעם, פושעים נוטים יותר לנסות זאת. תשלום כופר זה כמו לבגוד בחברידך האזרחים בדילמת האסיר.

חברה המעוניינת להפסיק כופר, תהפוך את זה לא חוקי לשלם כופר. תשלום כופר יהפוך אותך לאחד מהשותפים לפשע, שותף לקונספירציה. זה יכול להפוך אותך לשותף לעבירה בחטיפה או ניסיון לרצח. אתה יכול לנסות לארגן תשלום במאמץ לתפוס את הפושע, אך זה ידרוש דיווח על ניסיון הכופר ונקיטת אמצעים כדי להבטיח שהחוטף לא צפוי לקבל את התשלום. ככל שהעונש על תשלום כופר קשה יותר, כך קשה יותר גם לפושע וגם לקורבן להשלים את הפשע.

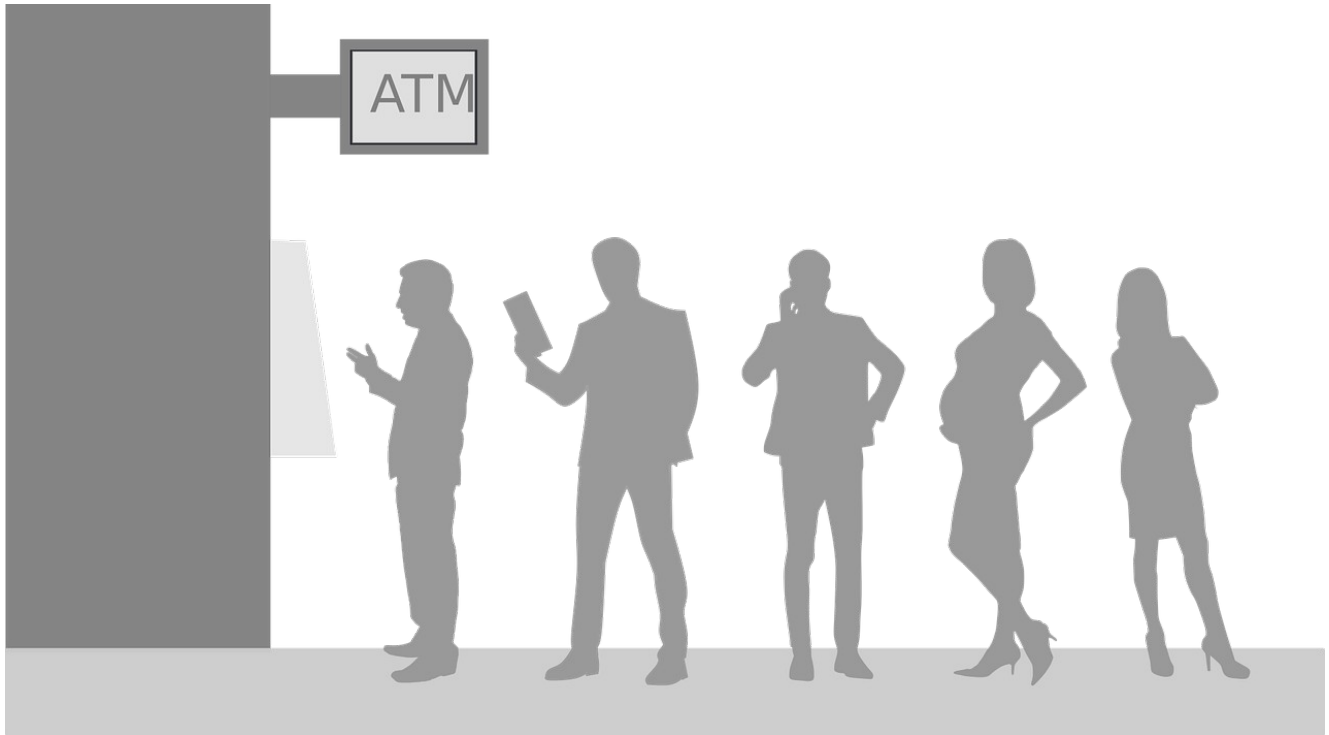
נוכחותן של דילמות האסיר היא מדוע חברה צריכה לשתף פעולה כדי ליצור חוזה שלום ומדוע נדרשים כללים. הצורך בכללים ואוכפי חוק הוא הסיבה שנדרש תהליך דמוקרטי אמיתי. ללא דמוקרטיה אמיתית, חלק מהעם לא הסכים לקבוע את הכללים וכולם סובלים מהמפגע המוסרי הנובע מכך.

שום דבר אינו מושלם

מערכת המשפט המוצעת בפרק זה איננה שלמה ובטוח שיש לה

חסרונות משלה. הלקח החשוב הוא שהסטטוס קוו שבור ברמה בסיסית עקב מפגע מוסרי מערכת ואי-התאמה של תמריצים. העיקרון של יישור עלות הפשע, עלות הביטוח, עלות החקירה, עלות התביעה ועלות הטעויות לארגון אחד חייב להיות מרכיב בכל מערכת שמטרתה למזער שחיתות ועלויות. ניתן ליישם את עקרונות הדמוקרטיה האמיתית על בחירת שופטים ומושבעים, באופן שמונע ממישהו להפוך את בתי המשפט למחוקקים ששולטים מהספסל.

מערכת המשפט המוצעת מתבססת על עקרונות החוזים החכמים. בפרק שלאחר מכן אפרט את עקרונות הביטוח תחת חוזים חכמים, שכל ביטוח צדק צריך להיות תואם להם.

יושרה פיננסית

יושרה פיננסית היא נכס מבני, של מוסדות החסינים מפני פשיטת רגל. במקרה זה פשיטת רגל מוגדרת ככשל בתנאים חוזיים. באמצעות חוזים חכמים כל ההתחייבויות החוזיות נפתרות על ידי העברת בעלות כפי שהוסכם מראש. לעומת זאת, התחייבויות שאינן ניתנות למימוש אינן לגיטימיות.

בפרק זה אני מקווה שתקבלו תובנה לגבי האופי העדין של הונאה שבושלה בהסדרים הפיננסיים המקובלים. קהילה שמאפשרת הונאה מערכתית לא תשמור על מעמדה כדמוקרטיה אמיתית ואם אתם צריכים לנהל משא ומתן על אמנה חברתית, אז פרק זה ישמש אתכם להבין את העקרונות לכך.

הדרך הפשוטה ביותר להבנת חוסר יושרה פיננסית היא מלון המשכיר את אותו חדר לעשרה אורחים שונים בו זמנית. במקרה זה כל אורח חשב שרכש את הזכות להשתמש במשאב דל (חדר במלון), אך כשהם באים להשתמש בחדר הם מגלים מישהו אחר שישן במיטה.

לצורך פרק זה אני משתמש בחדרי מלון מכיוון שהם קונקרטיים, קלים להמחשה, והנזקים מההונאה ניכרים לעין. מרגע שביססנו את מבנה ההונאות השונות, אני מקווה שתהיו במצב טוב יותר לראות את ההונאה המערכתית בענפים אחרים. אני אדגים כיצד אותם סוגים של הונאות מתרחשים בכל המערכת הפיננסית שלנו בכל דבר, החל בסחורות, במניות וכלה בבורסות מטבעות קריפטו ובבנקאות. יתכן שאפילו חוויתם הונאות מסוג זה בהזמנות של רכב שכור או של חברת תעופה.

מארק טוויין אמר פעם, "קל יותר להטעות אנשים מאשר לשכנע אותם שהם הוגו." זוהי הדחקה טבעית לכולנו לגבי החלטות שכבר קיבלנו. אם כבר פעלת על פי מידע כוזב, אז יהיה לך קשה לשכנע את עצמך שהמידע היה שקרי. כולנו מתנהלים על פי פרקטיקה עסקית של מרמה כל כך הרבה זמן, עד שאנחנו כבר לא רואים את ההונאה ומתקשים לקבל את זה כהונאה. אני מבקש שתמנעו מכל דעה קדומה להצדקה של סטטוס קוו בפרקטיקה עסקית.

ללוות לטווח קצר ולהלוות לטווח ארוך

נניח שמישהו שכר חדר במלון ללילה אחד, ואז השכיר אותו למישהו אחר למשך 30 יום תוך קבלת פיקדון גדול מראש. למחרת ינסה המלון להשכיר את החדר לאורח אחר ואז יתעורר סכסוך מיידי בשל שני אנשים שחשבו שיש להם זכות לאותו החדר. האדם שהשכיר את החדר למשך 30 יום ביצע הונאה על ידי ניסיון להרוויח על ההפרש בין מחיר החדר ליום אחד לעומת -30 יום (תוך לקיחת פיקדון). הוא קיווה שיוכל להמשיך ולהשכיר את החדר יום אחד בכל פעם למשך 30 יום ואף אחד לא יתפוס אותו לעולם. זה נקרא ללוות לטווח קצר ולהלוות לטווח ארוך. העיקרון של דוגמא זו הוא שאם יש לך רק את הזכות להשתמש ברכוש לפרק זמן קבוע, אינך יכול לערוך חוזים ביחס לנכס זה מעבר לתקופה זו. זה עולה בקנה אחד עם השימוש בחוזים חכמים. אינך יכול לבנות חוזה חכם ביחס לרכוש שאין לך בעלות עליו.

OVER LEASING OR OVERBOOKING

בעל מלון שם לב שבממוצע 10% מהאורחים שלו לעולם לא מופיעים

כדי לתבוע את החדר שלהם. על סמך ידע זה הוא מחליט להשכיר 5% יותר חדרים ממה שהיה לו בפועל. זה יוצר עליה מיידית ברווח עבור בעל המלון, אך גם מפר את עקרונות החוזים החכמים. ההונאה נחשפת באותו יום גורלי בו הריבון מורה לכולם לחזור לעיר הולדתם למפקד אוכלוסין. האורחים מופיעים וממלאים את כל החדרים והנכנסים המאוחרים מגלים שלא נותר מקום "בפונדק". זוג כזה שהגיע מאוחר, הזמין מראש כי היה בהריון ורצה להיות בטוח שיש לו חדר מתאים. מכיוון שבעל המלון מכר יותר מידי חדרים, הזוג המסכן הזה נאלץ ללון... ברפת.

בעל המלון הרוויח על ידי כך ששיקר לגבי זמינות החדרים. אילו היה כנה, ואמר לזוג ההריוני הזה שכל החדרים במלון כבר נתפסו, הם היו יכולים לעשות סידורים במלון סמוך אחר. במקום זאת הם מופיעים ומגלים שלא זו בלבד שההזמנה שלהם בתשלום מראש אינה זמינה, אלא גם כל שאר המלונות מוזמנים. בשלב זה, עלות קבלת חדר חלופי גבוהה בהרבה (באופן פוטנציאלי). החזר כספי אינו מסוגל להפוך את בני הזוג למרוצים, ותינוקם ייולד בקרב בעלי חיים שמגדילים מאוד את הסיכון למחלות ו / או אפילו למוות. העיקרון של האנלוגיה הזו הוא שאתה לא יכול למכור או לשכיר את מה שאתה לא מחזיק גם אם הסיכויים להיתפס הם קטנים במיוחד.

התייחסות לחדרים שונים כאל שווים

תאר לעצמך מלון מסוים שיש בו שני סוגים שונים של חדרים, חלק עם נוף וחלק במרתף. מלון זה מבצע הזמנות לכל סוג של חדרים במחירים שונים, אך כאשר אנשים מופיעים לדרוש את החדר שלהם, המלון מצהיר (באישור הרגולטור) כי כל ההזמנות שוות וזוג המצפה לסוויטת ירח הדבש עם נוף נתקע במרתף ליד חדר מכוונות רועש.

הונאה זו משרתת את בעל המלון מכיוון שהוא יכול לשמור יותר חדרים במחירים גבוהים על ידי פרסום נוף מאשר פרסום המרתף. בעל המלון יעדיף למלא קודם כל את חדרי המרתף גם אם היו חדרים פנויים עם נוף! העיקרון הוא כי אסור להתייחס בחוזים לשני נכסים שאינם שווים

כאל שווים (ניתנים להחלפה/להבחנה). כל מיני איכויות יכולות להפוך את שני הנכסים לבלתי שווים, גם אם הם בדרך כלל באותו מחיר.

לדוגמא, דמיין שביום טיפוסי כל החדרים שווים, אך במהלך גשמים כבדים, חדרים מסוימים יכולים להיות מוצפים. בינתיים חדרים אחרים יבשים כל הזמן. כאשר השמש זורחת, המלון מסוגל להשכיר את כל החדרים במחירים זהים, אך כאשר יורד גשם, לא ניתן להשכיר חלק מהחדרים כלל.

בעל המלון משכיר את כל החדרים בביטחון שהם יבשים. למעשה, בעל המלון מעמיד פנים כי כל החדרים שווים מכיוון שלכולם מחיר זהה כיום. הוא "מניח" שתמיד יהיה יום שמש. זה מאפשר למלון לגבות תשלום יקר עבור חדרים, אך אז אורחים מסוימים מופיעים בחדר לח או רטוב. אם המלון יפרסם בהגינות שיש מספר חדרים עם סיכוי של 25% לרטיבות, הוא יצטרך לגבות פחות כל הזמן עבור אותם חדרים ולהצביע על כך שאכן ישנם שני סוגים שונים של חדרים.

העיקרון כאן הוא שהבדלי הסיכון מייצגים הבדלים בין סוג וערך. אינך יכול להתייחס לשני דברים כשווים רק בגלל שב-99% מהמקרים הם משיגים אותו מחיר שוק.

האותיות הקטנות

בעל מלונות אשר מכיר בכך שזו תהיה הונאה לכתוב חוזים בצורה כה מטעה יוסיף סעיף לכל החוזים שלו שמאפשר לו לבטל את ההזמנה באמצעות החזר הכסף בתוספת דמי אי נוחות. לאחר מכן הוא ימשיך בעסקים כרגיל, בהזמנת יתר, פרסום כוזב, שכירה לזמן קצר והשכרה לטווח ארוך. במקרה שהתרגיל שלו ייחשף, אז הוא פשוט ישלם במזומן על פי התנאים "המוסכמים מראש" באותיות הקטנות שבחוזה. גם אם הוא משלם מדי פעם פיצוי על אי נוחות, זה עדיין משתלם לו יותר בממוצע.

מרבית הלקוחות אינם עורכי דין ואין להם זמן לקרוא את כל הדפים. הזוג ההריוני ירגיש מרומה כאשר הוא לא מקבל את החדר שהוזמן, למרות שלפי טופס ההזמנה כל ההתחייבויות מקויימות.

העיקרון כאן הוא שחוזה חייב להיות מפגש תודעה על סמך ציפיות הצדדים. לדוגמא, גם אם הזוג ההריוני היה קורא את החוזה ומבחין באותיות הקטנות, הוא היה מניח באופן טבעי כי בעל המלון בסך הכל "מכסה אירועים שאינם בשליטתו". אם המלון היה חושף את הנוהג שלו בהזמנת יתר, זוג בהריון יכול היה לבקש בקלות הזמנה מובטחת שלא חשופה להזמנות יתר. אחרי הכל, הם עברו נסיעה ארוכה, וידעו שהם עלולים להיות האחרונים שיגיעו. בשלב זה בעל המלון יכול היה לומר, "מצטער אך אנחנו לא מציעים את הביטחונות האלה". אז הזוג היה פונה למלונות אחרים ומגלה שכל המלונות רושמים הזמנות יתר, ואף אחד מהם לא יעניק בטחונות. לאמיתו של דבר, כל בעלי המלונות הקימו קרטל ומונעים מכל מלון להעניק בטחונות כאלה. גם ללא קרטל, בגלל הזמנת יתר, מלונות אלה מסוגלים להציע במרמה מחירי חדרים ממוצעים זולים יותר וכך היו עשויים להוציא את המלונות ההגונים והישרים מחוץ לעסק.

התוצאה הסופית היא שכל בעלי המלונות זוכים להגדיל את הרווחים שלהם בזמן שאורחיהם לוקחים את הסיכון שאין להם מקום לינה כשהם זקוקים לו ביותר. החזר כספי בתוספת דמי אי נוחות בקושי יכול לכסות את ההפסד וההזדמנות שלהם (במיוחד אם התינוק שלך נולד ברפת). כדי להוסיף חטא על פשע, דמיין שבמקום החזר כספי, המלון פשוט נתן לך זיכוי למועד עתידי. לכל הפחות, על המלון להציע לכסות את העלות של חדר במלון קרוב אחר, או למצוא אורח אחר שמוכן לוותר על חדרו תמורת פיצוי. גם אם בעל המלון מסוגל לספק חדר "דומה" "הפעם", זה לא שולל את ההונאה. ההונאה הוטמעה בחוזה שאי אפשר יהיה ליישם כחוזה הוגן.

דרך נוספת להבין את גודל ההונאה במונחים "מדידים" היא לראות ב"החזר" פררוגטיבה של בעל המלון. הנה דוגמה לאופציה בחינם. נניח שכאשר שילמת מראש עבור החדר זה עלה 100 ד' ללילה. ואז בבוא היום הביקוש גבוה ונמכרים חדרים ב-1,000 ד' ללילה. בעל המלון יכול לממש את זכותו לתת לך החזר כספי בסך 101 ד' ואז למכור לך את אותו החדר תמורת 1,000 ד'. במציאות, מעולם לא הייתה לך הזמנה תקפה. מצד שני אם המלון היה ריק ומחירי החדרים היו יורדים ל-50 ד'

ללילה, אתה היית מחוייב לפי ההזמנה שלך ב-100 ד' ללא זכות ביטול.

ניתן לטעון כי "בממוצע" האורחים נהנים מתעריפי חדרים נמוכים יותר ככל שהתחרות מביאה להורדת מחירים על ידי סבסוד חדרים כנגד רווחי ה-overbooking. אבל באותה מידה ניתן לטעון כי הוספת מים לחלב מורידה את המחיר לליטר חלב ולכן כל רוכשי החלב מרוויחים. בעולם שבו היה חוקי לא לעשות הבחנה בין חלב לחלב עם תוספת מים, כל החלב היה מדולל. העובדה שחלק מהאורחים "חוסכים כסף" אינה נחמה לאישה היולדת ברפת. כאמור, ביום ממוצע, רוב האנשים בתכנית פונזי מרוויחים כסף, אך כולם עדיין משתתפים בכך שהאחרונים מאבדים הכל.

בשורה התחתונה, עדיין ניתן להשתמש באותיות הקטנות לצורך הונאה בכך שהם גורמים לאנשים להסכים לדברים שהם לא מבינים או שאין להם ברירה אחרת מכוח הונאה מערכתית בכל שחקני השוק ו/או ממוסדים על ידי ממשלות.

המערכת הפיננסית שלנו

ההונאות שתוארו לעיל הינן מערכתיות במוסדות הפיננסיים שלנו ולובשות צורות רבות, כולל דרישת הנזילות הנמוכה בבנקאות, ללוות כסף המשולם על פי דרישה והלוואתו למשך 30+ שנים, מכירות בחסר ללא כיסוי ושווקים עתידיים שיכולים להיפרע בסוג של הדפסת מזומן במקום במסירה. המערכת הפיננסית שלנו הפכה את "כל הבנקים לשווים" באמצעות "ביטוח", קרטלים וחילוצים ממשלתיים.

הנרי פורד אמר פעם, "טוב שהאזרחים לא מבינים את המערכת הבנקאית והמוניטרית שלנו, אחרת, אני מאמין שתהיה מהפכה מחר לפנות בוקר". זה נשמע כמו משהו שהעם צריך להיות מודע אליו בעת משא ומתן על אמנה חברתית!

החוק של גרישם (Gresham's law) קובע כי, בהיעדר בחירה, "כסף רע מסלק כסף טוב". שים לב כי החוק של גרישם חל רק כאשר כסף רע מחויב בחוק להיות שווה לכסף טוב. ברצוני להציע חוק חדש שלדעתי נכון באותה מידה: "מוסדות הונאה חוקיים מגרשים מוסדות טובים". כל ההונאות משלמות תשואות גבוהות יותר בטווח הקצר על ידי מיסוד

סיכונים מערכתיים נסתרים. בנק שמוכן להשתמש באותן בטחונות לגיבוי חובות מרובים יכול להלוות כסף יותר בזול ולשלם ריביות גבוהות יותר למפקידים. בנק הוגן היה מנפיק תעודות פיקדון ל-30 שנה על מנת להציע משכנתאות ל-30 שנה. מתי בפעם האחרונה ראית תעודת פיקדון מבנק למשך 30 שנה? מתי בפעם האחרונה שמעת בכלל על תעודת פיקדון?

שום דמוקרטיה אמיתית אינה יכולה לסבול הונאה חוקית. זו הסיבה שתורת העברת בעלות חוזית צריכה להיות מרכיב מהותי בכל אמנת חברתית.

עקרונות להלוואות טובות

כאשר מחליטים אם להעניק הלוואה למכר, יהיה חכם לשאול אותו כיצד הוא מתכוון להחזיר אותה. הדברים שהיית מסתכל עליהם הם החוב הכולל שלו ביחס לנכסים ולהכנסות שלו. אם יש לו נכסים, אפשר למכור אותם כדי להחזיר לך, וכך ההלוואה שלך בטוחה יותר מאשר אם אין לו נכסים. באופן מסורתי, היכולת לעבוד ולהפיק הכנסות משכר נחשבת לנכס; עם זאת, על פי עקרונות החוזים החכמים מדובר בהבטחה שאינה ניתנת לאכיפה. הערך של "נכס" כזה, תלוי במיומנותו ועליו להביא בחשבון את יוקר המחיה והמוניטיין. זה יכול בקלות ליפול לאפס. לבסוף אתה רוצה להבטיח כי אין חובות אחרים שיש עליהם עיקול או עדיפות גבוהה יותר ממה שחייבים לך.

כאשר מחליטים להלוות לחברה עליכם גם להעריך את יכולת החברה לפרוע. הדרך הקלה ביותר לעשות זאת היא להסתכל על שווי השוק של החברה. זה מחושב בדרך כלל כמחיר המסחר האחרון בבורסה, מוכפל במספר המניות הכולל. אך שווי שוק זה מעריך יתר על המידה את שווי החברה מכיוון שמחיר המניה תלוי במספר המניות הכולל שנמכר. אם היית צריך לחסל 100% מהחברה באופן מיידי, השווי היה נמוך בהרבה משווי השוק. יתר על כן, שווי שוק יכול להגיע לאפס אם אין קונים. שווי הבסיס של חברה הוא שווי הנכסים שבבעלות החברה אותם ניתן לחסל ולחלק לבעלי המניות.

כאשר אתה מפקיד כסף בבנק אתה בעצם מעניק לו הלוואה. כדי לחשב

את שווי השוק של בנק עליך להתחשב בנכסיו ובהתחייבויותיו. במקרה זה, ההתחייבויות כוללות את הכסף שהבנק חייב למפקידים. נכסיו כוללים כל כסף שנמצא זמין בדוח הכספי והבטחות הלווים להחזיר את המשכנתא. ערך ההבטחות של רוכשי בתים תלוי בכלכלה (שוק העבודה ושוק הדיור), כמו גם במזג האוויר ובאסונות טבע.

לשם הבהירות הנחתי היא שמטבעות זהב הם כסף. מטבע זהב יכול להיות רק במקום אחד בכל פעם. בחוזים חכמים יש להבטיח הלוואת-פיקדון על ידי נכסים. אם יש לשלם את הפיקדון על פי דרישה, הבנק חייב שיהיה לו תעודת בעלות למטבע זהב בכספתו. אם הבנק עתיד להלוות את הזהב, הוא לא יכול להבטיח שיעביר את תעודת הבעלות למטבע זהב על פי דרישה, מכיוון שהזהב יכול להיות מושאל ויתכן כי הלווה לא יוכל להחזיר את החוב. במקרה זה, יש לשלם את חוזה הפיקדון בזהב בתוספת ריבית על פי דרישה, או את הבטוחות שהתחייב הבנק בעת שלווה את כספך. הביטחונות שהבנק יכול לשעבד הם ההון העצמי שלו. ההון העצמי של הבנק מייצג מניות בכל הנכסים שבבעלות הבנק שאינם כפופים לשעבודים על פי חוזה חכם. המשמעות היא שהפקדות הזהב שעל הבנק לשלם על פי דרישה - אינן נכס של הבנק.

מכיוון שהזהב המופקד לפי דרישה מיידית איננו נכס של הבנק, אנו יכולים להתעלם ממפקידים אלה ולהניח שבנק מתחיל ללא פיקדונות. הבנק ירצה לקבל את ההפקדה שלך רק אם הוא יוכל להלוות את כספך. הבנק ירצה ללוות כסף רק אם הוא יכול להלוות את הכסף בריבית גבוהה יותר. המשמעות היא שהבנק לא יכול להשתמש בכספים (זהב) מההפקדה שלך כבטוחה להלוואה שלו, לפחות לא באופן ישיר. זה יהיה כמו בנק שמלווה לך כסף ובמקום לגבות את ההלוואה בנכס כגון בית, הוא גיבה את ההלוואה בכסף שהשאיל לך. אז, במקרה זה, לא תוכל להשתמש בכסף, כי היה לו שעבוד שהופך את ההלוואה לחסרת טעם.

כדי לפתור בעיה זו, הבנקים לווים כסף ממפקידים והבטוחה היא בעצם ההון העצמי שלהם (מניות בבנק). הון מייצג נתח מהנכסים הלא משועבדים של בנק. כשאתה מלווה כסף לבנק (מבצע הפקדה) הוא הופך

לנכס לא משועבד של הבנק. האם המפקידים צריכים לצפות לאותם עקרונות לפיקדונות שלהם כמו לאלה שהבנק מצפה מהלווים? אני חושב כך. כאשר בנק מלווה לך כסף המגובה על ידי ביתך, הוא מצפה (בהנחת בנקאות נאותה) שהבית יהיה שווה לפחות 25% יותר מההלוואה. זה מגן על הבנק מפני תנודות השוק בערך הבית. בהתאם לעקרון זה, שווי ההון העצמי המגבה את ההפקדה שלך אמור להיות שווה לפחות 25% יותר מההפקדה שלך. התוצאה היא שעל בנק חדש להביא 25 דולרים מנכסיו לשולחן עבור כל 100 דולר פיקדונות שהוא לוקח. אם נשנה מעט את השפה זה נהיה ברור: לבנק צריך להיות בטחונות בשווי 125 דולרים עבור כל 100 ד' שהוא רוצה ללוות. מה ההבדל בין אוו לברווז?

כאשר אתה לווה כסף לרכישת בית הבנק מצפה שההלוואה תוחזר בריבית. נדיר שבנק מלווה למישהו כסף לתקופה בלתי מוגבלת ללא תשלומים. הדוגמה הקרובה ביותר היא משכנתא הפוכה בה יתרת ההלוואה גדלה עם הזמן. המפתח להיפוך משכנתאות הוא שהביטחונות בתחילת הדרך מהווים ערך גבוה בהרבה ומתקרבים בהדרגה ל-80% משווי ההלוואה. הרעיון של משכנתא הפוכה הוא שההלוואה תשולם בעת מכירת הבית.

בעת מתן הלוואת כסף לבנק, למפקיד צריך שיהיה לו ציפיות דומות להחזר כספו. ישנן מספר דרכים שבהן בנק יכול לשלם הלוואה למפקיד:

1. להשתמש בהפקדות שלא הושאלו מחדש
2. ללוות כסף ממפקיד חדש
3. להשתמש בזרם הכנסות
4. למכור הון עצמי המוחזק כבטוחה.

כאשר מפקיד מבקש את כספו חזרה מהבנק, זה כמו שהבנק מבקש החזר מידי של חלק ממשכנתא או כולה. אם "בעל הבית" אינו מסוגל לייצר את המזומן על פי דרישה, הבנק יכול לתפוס את הבעלות על הבית. באותה מידה, אם הבנק אינו מסוגל לייצר מזומנים על פי בקשת משיכה, על המפקיד להיות רשאי לתפוס את ההון. עם תפיסת ההון יכול המפקיד למכור את ההון, ככל הנראה בהפסד, או להחזיק את ההון ולגבות דיבידנדים תוך המתנה לרווחי הון. בכל מקרה בו הבנק לא

הצליח לתת למפקיד מזומן על פי דרישה, סביר להניח שהמפקיד יפגע בנזילות בגלל משך ההלוואות הממוצע של הבנק. אם המפקידים רוצים את הכסף שלהם באופן מיידי, הם יקבלו רק את הערך הנוכחי הנקי של ערך ההלוואות הנומינלי.

בכל מקרה, הסיכון בהפקדת כסף בבנק נגזר מעודף הנכסים שבבעלות הבנק ומאיכות ההלוואות שהבנק מעניק. בנק שמעביר הלוואות עם בטחונות איכותיים לאנשים עם מזומנים טובים לזמן קצר יהיה בטוח יותר מאשר בנק שמעניק הלוואות עם בטחונות באיכות נמוכה לאנשים עם מזומנים ירודים למשך זמן ארוך. הבנק יצטרך להציע ריביות המתאימות לסיכון הגלום במאזן הבנק על מנת למשוך הון.

כל זה תואם לחוזים חכמים, וכל ההלוואות, המשכנתאות וההפקדות נקיים מסיכון לפשיטת רגל, ו"חילוץ בנקאי" לעולם אינו נדרש. עם זאת, עדיין ישנה סכנה מוסרית גבוהה הקשורה למתן אפשרות למישהו אחר להלוות מחדש את הכסף שהלווית לו. המפגע המוסרי הזה מועצם עוד יותר אם מקבל ההחלטות בבנק הוא שכיר ולא בעלים מכיוון שלבעלים יש מהכסף שלהם במשחק, ואילו לעובד אין דבר מלבד הסיכון לאבד את תפקידו. השכירים עשויים להרוויח כסף בין אם אתה תאבד הכל ובין אם לאו.

אם אתה הולך להלוות את כספך לבנק ואז לתת לבנק שיקול דעת למי להלוות, אז יהיה זה חכם להבטיח שתמריצי הבנק יישרו קו עם שלך. באופן אידיאלי, הבעלים והמנהלים של הבנק לא היו רשאים להוריד כסף מהשולחן בצורה של דיבידנדים, משכורת או תקורה תפעולית עד להחזר ההלוואות שהם נותנים בריבית והפסדים מהלוואות כושלות. אם בעלי הבנקים או המנהלים מורידים כסף מהשולחן לפני שמממשים את כל הסיכונים שהם לקחו, הם יכולים לקבל החלטות שמייצרות תשואות לטווח קצר עם "סיכוני זנב" לטווח ארוך. "סיכון זנב" הוא דבר ש"מתפוצץ בסוף", כמו הלוואות עם תשלומי בלון, ריביות משתנות, בועה בשוק הדיור שמתפוצצת וכו'.

מתן שיקול דעת בלתי מוגבל לבנקים כיצד להשתמש בנכסיהם מייצר גם סכנה מוסרית ומסכן את כספי המפקידים (המלווים). נניח שבנק

רשאי לעשות יותר מאשר להלוות. נניח שהוא יוכל לקנות נדל"ן ומניות בכספי מפקידים. מנהלי הבנק יוכלו להוריד ערך מהבנק על ידי "תשלום יתר" עבור נדל"ן ונכסים אחרים שנרכשו מחבר. הם גם יוכלו לקנות נכסים הפכפכים עם פי ארבעה מינוף. כאשר בנק מרוויח כסף באמצעות הלוואות, האינטרסים שלו מותאמים למפקידים: לקבל החזר כספי מבלי להסתכן. כאשר בנק מרוויח כסף על ידי רווחי הון ומינוף, האינטרסים שלו נחלקים כעת, משום שהוא יכול להרוויח על ידי הקדמת הרכישות לטובתו. פרופיל הסיכון של הלוואות לסוחר בשוק ההון לעומת הלוואות למלווה הוא שונה בתכלית. בשוק חופשי עם תחרות מרובה, יש מקום לכל מיני בנקים המשתמשים במדיניות ניהול נכסים שונה. כאשר בנק מלווה לך כסף הוא מבקש הוכחת הכנסה ושמאות על הבית. הבנק יודע בדיוק מה הביטחונות על ההלוואה. כאשר אתה מלווה כסף לבנק עליך לדרוש את אותה שקיפות לגבי הנכסים המגבים את ההון של הבנק.

לעתים קרובות חברות יכולות להנפיק מניות חדשות בכל עת באישור בעלי המניות. בעלי מניות רציונליים מאשרים הנפקה כזו רק אם היא מעלה את ערך המניות הקיימות. כאשר בנק משתמש במניותיו כבטוחה להלוואת כספים ממפקידים, כעת למפקידים יש אינטרס בערך המניות. הבנק לא צריך להנפיק מניות חדשות ללא אישור המפקידים, כפי שהוא לא יאפשר לך למכור את חלקך או את כל ביתך מבלי לשלם את המשכנתא. אם אתה לווה כסף מהבנק המובטח על ידי 100% מהבית שלך, אז אתה לא יכול ללוות כסף מבנק אחר שיובטח על ידי אותם 100% מהבית שלך. באותה מידה, אם אתה מפקיד כסף בבנק, הבנק לא ייתן כביטחון 100% מההון העצמי שלו. פעולה זו הייתה מונעת ממנו ללוות כסף ממפקידים אחרים. יש להקצות את המניות המבטאות את ההפקדות שלך בזמן ההפקדה, אחרת כל פיקדון חדש שמקבל הבנק פוגע בביטחונות של המפקידים הקיימים. אם הבנק מפסיד כסף אז המפקידים החדשים יקבלו יותר הון עצמי (מניות) המבטיח את הפיקדונות שלהם מאשר המפקידים המקוריים. אם בנק מרוויח כסף, מפקידים חדשים יקבלו באופן יחסי פחות הון עצמי (מניות) המבטחות את הפיקדונות שלהם. אם הבנק ייכשל "בבת אחת", המפקידים הכי פחות מובטחים יקבלו רק מניות.

לבנק יש אינטרס להבטיח שיחס החוב להון שלך יישאר מתחת ל-80%. בהלוואות רבות יש תנאים המאפשרים לבנק לדרוש החזר מיידי של ההלוואה ולתפוס את הביטחונות אם מחיר הבית יורד יותר מדי. הלווה יכול לשלם חלק מההלוואה כדי להחזיר את יחס החוב להון, או לשלם את ההלוואה כולה על ידי מסירת הבעלות של הבית לבנק. במקביל, אם המפקידים היו מלווים את כספם לבנק באותם התנאים, בכל עת שהבנק ירשום הפסד, אז כל המפקידים היו דורשים תוספת הון לבנק כדי להתאים את הביטחונות לפיקדון שלהם.

על סמך ניתוח זה, הרוב המכריע של (אולי של כל) הבנקים הגדולים מכזי ליפול פועלים במצב של פשיטת רגל: ההון העצמי שלהם שווה פחות מחובם. הם מסוגלים להמשיך לפעול מכיוון שהפדרל ריזרב מוכן להלוות לבנקים כסף באמצעות בטחונות שאינם מוערכים לפי שוויים בשוק. יתר על כן, הכללים מאפשרים לבנקים להעמיד פנים כי נכסיהם מוערכים במחירי שוק שונים (סחר מרצון, למשל, או מכירה פומבית). אפילו ערכי ההון שלהם "מתמחרים" את תמיכת הפדרל ריזרב והחילוץ ולכן המניות מוערכות גבוה יותר משווי הנכסים נטו. הבנקים פועלים רק על ידי הטעיה והונאה מתמשכת.

ככל שההונאה גדולה יותר, כך הנפילה האולטימטיבית קשה יותר. אם בנקים בודדים היו צריכים להנפיק אגרות-חוב משלהם, כל בנק היה מגלה שהשוק מעריך אותם על פי המוניטין שלהם. בחן את זה מקרוב: האם היית מעדיף להפקיד דולרים בבנק א' מכיוון שהמוניטין וההיסטוריה טובה בהרבה מבנק ב' או שאתה רואה את כל הבנקים כשווים? מערכת הפדרל ריזרב מפרה את העיקרון של התייחסות לנכסים בעלי סיכונים שונים על ידי התייחסות לפיקדונות בבנקים שאינם שווים כאל שווים. האם דולר הוא דולר לא משנה מי חייב לך אותו? שקול כמה שונה זה יהיה אם ה-FDIC (סוכנות ביטוח פיקדונות ממשלתית) והפדרל ריזרב לא היו קיימים. שים לב עוד כי ה-FDIC הוא גם הבטחה במרמה מכיוון שהוא חסר את הנכסים כדי לגבות את מלוא הערבויות של כל המפקידים. להתייחס לחוב של בנק A כאל שווה לחוב של בנק B, זה כמו אותו המלון שהחדרים בו מוצפים, שווה למלון בו החדרים לעולם אינם רטובים. החוק של Gresham קובע שהבנק הטוב

יוצא מהמשחק, או שהמוניטין שלו משתווה לזה של הבנק הרע.

הסתערות מפקידים ("ריצה" למשוך פקדונות) עלולה לחשוף את ההונאה של בבנק אחד ויחיד ולהשאיר את רוב המשק במצב עסקים כרגיל. אותו הבנקאי היה הולך לכלא בגין הונאה. אבל כאשר ממשלות יוצרות חוקים ההופכים את כל חובות הבנקים כשוויים ומונעים את פדיונם בגין הנכס שהופקד במקור, הריצות הבנקאיות כבר אינן אפשריות. כולם רואים את כל הבנקים זהים מכיוון שהממשלה (באמצעות הרגולטור) תמיד יכולה להדפיס יותר "כסף" כדי לחלץ אותם. על פי שיטה זו מובטח לך שתקבל את "המזומנים" שלך בחזרה, אך לא מובטח לך שלמזומנים יהיה אותו כוח קנייה בשוק. למעשה, כסף הופך ללא יותר מ"הון עצמי במערכת הבנקאית" והדפסת כסף אינה אלא "גיוס הון". לכסף יהיה ערך כל עוד בעלי המניות הקיימים מוכנים לסבול את אובדן כוח הקנייה של חסכוניותיהם. בניגוד לחברות המנפיקות מניות חדשות, לבעלי דולרים אין זכויות הצבעה על הנפקת כסף חדש. אין דבר שמבטיח כי כסף חדש מונפק רק אם הוא מעלה את ערך הכסף (או מגדיל את הביטחונות המגבים את הכסף).

הכוח להדפיס כסף, בשילוב עם חוזים המאפשרים אי מסירת סחורות במזומן, מעניקים לבנקים ולממשלה שליטה מלאה בכל המחירים. הם יכולים למכור יותר סחורות מכפי שקיימות (דיכוי המחיר) וכל מי שינסה לקחת משלוח פיזית (למשל, להשתמש בחדר שלו במלון, לחשוף את הבלוף) יקבל מזומן (מה שבנקים וממשלות יכולות ליצור מכלום). זה כמו שבעל המלון מוכר יותר הזמנות לחדרים ממה שיש לו, וכשמישהו מופיע לישון בחדר הוא פשוט מציע לו החזר כספי. עם שליטה כזו מגיע כוח חסר תקדים למקורבים "לקנות בזול" ו"למכור ביוקר" מכיוון שאלה שמנהלים את המערכת הם אלה ששולטים על תנודות המחירים.

אמנם אין שום דבר רע מבחינה מוסרית בגיוס הון באמצעות מכירת מניות, אך בדרך כלל נדרש אישור של בעלי המניות. האם היית משקיע בחברה שנתנה למנכ"ל את הכוח להנפיק מניות באופן חד צדדי, כמו גם את הכוח לשלוט על אופן הוצאת הכספים (למשל, בנוס לעצמו והלוואות בריבית נמוכה וחילוץ לחברים)? אם לא, מדוע אתם משקיעים בהחזקת דולרים ובאג"ח נקובות בדולרים?

שווקים למטבעות קריפטוגרפים

ביטקוין נוצר בכדי לטפל בהונאות סיסטמתיות במערכת הפיננסית שלנו; זה מושג באמצעות שקיפות קיצונית. כל משתתפי השוק יכולים לאמת את ההיצע הכולל של מטבעות ואף אחד לא מסוגל ליצור ביטקוין מזויף. זה כמו להתקין מעקב בכל חדר במלון כדי שתוכל לאמת שאיש לא ישן במיטה שהזמנת ואלפי אנשים בודקים כל הזמן עבורך את העדכון. גם ספר ההזמנות הוא ציבורי, כך שכולם יכולים לראות מי הזמין חדר ושאר חדר אינו מוזמן כפול.

למרבה הצער, ביטקוין המוחזק בבורסות אינו "ביטקוין" יותר מאשר פיקדונות זהב בבנק הם זהב. במקום זאת, הביטקוין המוחזק בבורסות הוא חוב של הבורסה אשר מבוטח על ידי שווי ההון העצמי של אותה הבורסה. לבורסה הפועלת בשלמות יש ביטקוין אמיתי אחד לכל ביטקוין שהוא חייב ללקוחותיו. יתר על כן, בורסה כזו צריכה להחזיק כספי לקוחות בחשבונות מופרדים, כך שלא ניתן יהיה להשתמש בהם לתשלום חובות הבורסה.

בורסות רבות מציעות מסחר ממונף (Margin), תוך שהם ילוו ללקוחות ביטקוין ונכסים אחרים המגובים בבטוחות. במקרה שהביטחונות יורדים בערכם, הבורסה תחסל את הביטחונות ותכסה את החוב. במקרה זה, ההון העצמי של הבורסה אינו מגובה עוד בביטקוין המוחזק בחשבונות מופרדים, אלא בהבטחה לשלם ביטקוין.

הסדר זה דומה לבנקים המחליפים "שטרות זהב" (מגובים בזהב), עם "שטרות" המגובים בהון בנקאי המחזיק במשכנתאות המבטיחות לשלם זהב. לא משנה באיזו מידה ההלוואות מבוטחות, אם בנק או בורסה לא יכולים לחסל את הביטחונות מספיק מהר, הם עלולים להיות עם יותר התחייבויות מאשר נכסים שבעלותם.

מכיוון שסוחרים במינוף (Margin) רוצים שליטה בתזמון כיסוי ההלוואה שלהם, על הבורסה להלוות את הכסף לפרק זמן מינימלי (ימים או חודשים). כדי לבצע הלוואות מרווח אלה, הבורסה חייבת שיהיה לה בעלות על נכס למשך פרק זמן שווה (ימים או חודשים). כדי להימנע מ"ללוות קצר ולהלוות ארוך", בורסה עם יושרה פיננסית חייבת ללוות

כסף ממפקידים בתנאים תואמים (למשל, תעודת פיקדון). בורסה שמבטיחה למפקידים שהם יכולים למשוך על פי דרישה ומבטיחה לסוחרים מרג'ין שיש להם פרק זמן מינימלי שהם יכולים לשמור על ההלוואה (בהנחה שהביטחונות עדיין טובים) מבצעת הונאה פיננסית (גם אם הרגולטורים מתירים זאת).

מה שאנו יכולים להסיק הוא כי בורסות למטבעות קריפטו צריכות לציית לעקרונות הבנקאות הבריאה ותורת החוזים באמצעות תעודות בעלות. זה כולל הבחנה בין "שטרות זהב" המגובים בזהב לבין שטרות "המגובים בהון עצמי, המגובה ב"משכנתאות" (למשל, פוזיציות מרג'ין).

העיקרון של "אין פשיטת רגל" מצביע על כך שבמקרה ששווי ההון העצמי של הבורסה נמוך מנכסיה, יש למחוק את בעלי ההון באופן אוטומטי והחייבים מקבלים את חלקם היחסי מכל ההון. בעלי הבורסה מתנגדים לתנאים כאלה מאותה סיבה שאף אחד לא אוהב שגורר לוקח את המכוננית בגלל אי תשלום. במקום זאת, בורסות ובנקים רוצים להעמיד פנים שהם אינם חדלי פירעון ו"איכשהו" יצליחו לחלץ עצמם למרות שהשוק לא מאמין שזה אפשרי (על בסיס מחיר המניה).

הלוואת כסף לבורסה או לבנק בתנאים נחותים אינו שונה מהלוואות לבטלן ברחוב בתקווה שהתמכרותו להימורים תצליח ותשתלם. ההמונים בדרך כלל לא יודעים מה המשמעות של יושרה פיננסית ולא מה נדרש ממוסד כספי. כתוצאה מכך הם יקבלו תנאים להלוואה ללא ביטחונות, ממהמרים מתוחכמים העוסקים ב"הונאה פיננסית מקובלת חברתית", עם סבירות נמוכה להיתפס בכל יום נתון, אך ערובה להיתפס בסופו של דבר (בתקווה שאחרי כל אלה ימותו מבצעי ההונאות).

ניתן להעביר סיכונים אך לא להשמיד אותם

כל הונאה פיננסית מהווה סיכון מחושב להיתפס, כנגד השגת הרווח מההונאה. מישהו מרוויח על ידי השגת הכנסות והעברת סיכונים. הבעלים של המוסדות הכספיים הם אלה שמרוויחים מההונאה ואילו המפקידים הם אלה שלוקחים את הסיכונים. ככל שמוסדות פיננסיים מולאמים באמצעות הרגולציה, הבנקאים מרוויחים והאוכלוסייה כולה לוקחים את הסיכונים. מאחר שהסיכונים לעולם לא נעלמים, מובטח כי

המפקידים והאוכלוסייה הם אלה שיפסידו. העברת סיכון ללא פיצוי (או פיצוי נמוך) משמעותה שמישהו מקבל דבר בחינם בעוד שמישהו אחר לא מקבל תמורה עבור משהו. העיקרון של יושרה פיננסית אינו יכול לסבול הסדרים כאלה של ארוחות חינם.

נומר אחרת, אתה יכול לבצע עסקה מוצלחת עם גורם אחר ועדיין להיות מרומה. באופן כללי, אנשים לא מזהים כהונאה "סיכונים לא ממומשים". הרעיון שעצם מבנה של חוזה יכול להוות הונאה הוא בלתי נתפס. תורת העברת בעלות חוזית, מבהירה היטב כי כל חוזה שמעביר בעלות על נכסים שאינם בבעלותך מהווה הונאה.

ההמונים נמשכים לפירמידת פונזי, מכיוון שהתשואות גבוהות והם מצפים שיוכלו לצאת מהפונזי לפני שהוא קורס. הסיכון לקריסת פונזי מחר קרוב לאפס, אך הסיכון לקריסתו מתישהו - מובטח. איך בורחים מפירמידת פונזי לפני שהיא קורסת? זה בלתי אפשרי וכולם מפסידים. זו הסיבה שחובה שכולם יבינו את היושרה הפיננסית ואז ידרשו זאת ממוסדותיהם ומקיום אמנה חברתית. באחריותו של כל אדם לנהל את ענייניו ביושרה פיננסית ולהימנע מלעשות עסקים עם אלה התומכים בהונאה מערכתית.

האצלת כוח וחוב קהילתי

כעת, כשיש לנו הבנה שאינך יכול ללוות לטווח קצר ולהשאיל לטווח ארוך, אנו יכולים להחיל עיקרון זה על האצלת כוח. כאשר אנו משתמשים בתחרות פוליטית כדי לבחור אנשים לעמדות כוח, הם מקבלים כוח זה רק לזמן מוגבל.

אין לאפשר לנשיא מכהן להתחייב בחוזים מעבר לתקופת כהונתו. בעקבות תורת העברת בעלות חוזית, על ידי שימוש בחוזים חכמים, ניתן תגביל את הממשלה רק להתחייבויות הכרוכות בנכסים שבבעלות הממשלה בעת ההתקשרות. אם קונגרס עומד ללוות כסף, הוא יצטרך לשעבד ביטחונות מהנכסים השוטפים. הוא לא יוכל להנפיק הלוואה על בסיס גביית מסים עתידיים, מכיוון שהקונגרס הנוכחי אינו יכול לחייב את הקונגרסים העתידיים.

כל מי שמתקשר עם הקהילה חייב להסכים לתת לקהילה לפרוש

מהחוויה ללא קנס, "מצפון אשם" או פגיעת מוניטין ברגע שהקהילה תחליף את נציגיה. איש אינו צריך לסמוך על הבטחה כלשהי של הממשלה. אין לאפשר לקונגרס ללוות כסף מעבר למה שניתן להחזיר בתוך כמה שנים. באופן דומה, הוא לא אמור לחתום על חוזה שכירות מחייבים יותר ממספר שנים. למעשה, לכל חוב צריך להיות סעיף שאם הוא לא יוחזר לפני כניסתו של הקונגרס הבא לתוקף, הוא בטל, אלא אם כן הקונגרס החדש יחדש את החוב באופן פעיל.

כל קהילה תתפתה ללוות כסף למימון פרויקטים ציבוריים. חוב כזה הוא מיסוי סמוי של הדורות הבאים שלא יכלו להסכים לחוב. לכן, המדיניות הטובה ביותר היא שממשלות תמיד צריכות "לשלם רק כפי יכולתן". אם ממשלה רוצה לסלול כביש, היא תחילה צריכה לחסוך מיסים ורק אז לשלם במזומן. משמעת זו מספקת בדיקה קריטית בתקציבי הממשלה ומונעת שחיתות הנגרמת על ידי העברת כוח בדמות עושר מהדורות הבאים לדור הנוכחי.

חוב הוא סוג של תלות שמערערת את יסודות העצמאות הדרושה להסכמה. ממשלה שחייבת לבנק - היא עבד לבנק. לבנק הכוח לאשר או לדחות הלוואה ואם אנשים "זקוקים" למשהו שההלוואה יכולה לספק, אז הם כבר איבדו את עצמאותם. למרבה המזל, עם חוזים חכמים אתה תמיד יכול לברוח מהחוב שלך על ידי וויתור על נכסי הביטחונות.

יושרה פיננסית נשמרת באופן אוטומטי על ידי קיום התורה של העברת בעלות חוזית, והיא קריטית לבניית מערכת פיננסית נכונה. נדרשת מערכת פיננסית בריאה כדי לשמור על דמוקרטיה אמיתית. אמנם בנקאות ומשכנתאות אפשריים ומותרים, אך אני ממליץ לחברה המוקדשת לדמוקרטיה אמיתית, למזער את השימוש במינוף פיננסי. שיטת המימון לכל דבר יכולה לעזור אותנו במהירות למציאות הבסיסית.

מימון לעומת חיסכון

הדרך הקלה ביותר להבין מימון היא כמו הפשטה מסחורות ושירותים מוחשיים לרישומי חשבונאות בלתי מוחשיים. זה קורה כאשר אנשים מתחילים לבלבל בין עושר וחסכון לבין כסף. כאשר הדברים מופשטים מדי, קל לשכוח שבסופו של דבר הכל מסתכם לבעלות על "דברים

אמיתיים". אשראי יכול להקצות מחדש דברים אמיתיים, אך הוא אינו יכול לייצר עושר. אשראי יכול להעביר דברים מאדם לאדם, אבל זה לא יוצר דברים חדשים.

כסף מאפשר לך לקנות סחורות בשוק של היום. חיסכון בכסף מאפשר לך לקנות סחורות בשוק של מחר או בשנה הבאה. בסיס ההנחה הוא שכדאי לחסוך כסף כי מחר יהיו יותר סחורות ושירותים מאשר היום. מה קורה אם מלחמה, רעב או אסונות טבע הורסים את יכולת הייצור של חברה? כמה אוכל, מקלט ובגדים יוכלו לקנות לכם החיסכון בכסף?

מימון הוא תהליך של קבלת שוק פונקציונאלי כמובן מאליו, והנחה כי הכנסה וחיסכון של כסף זהה לייצור ולחיסכון של דברים אמיתיים. אם אף אחד לא מאחסן סחורות בכמויות גדולות, המחירים יכולים להיות תנודתיים מאוד כאשר האספקה נגמרת. לכל אחד בעולם יכול להיות חסכון בכסף, ובכל זאת כולם ימותו אם תופר שרשרת אספקת המזון. שרשרת האספקה יכולה להיות רזה להפליא ואף אחד לא ישים לב שהחברה חיה "ממשכורת למשכורת" ביחס לצרכים המוחשיים. המחירים לא עולים עד שההיצע ממש מצטמק.

אנשים יכולים לבנות חוזים נגזרים מהודרים המאפשרים לך להתגונן מפני הפסד כספי, אך הם אינם יכולים לעזור לך להתגונן מפני הפסד אמיתי. נניח שקנית נגזרת שאפשרה לך לגדר על מחיר המזון. נניח ושערתם נכון והכפלתם את כספכם. זה לא יוצר עוד אוכל; זה רק מגדיל את העדיפות שלך להשיג קצת אוכל מהמעט שקיים. באופן קולקטיבי, לחברה אין יותר "חיסכון במזון" רק בגלל שקנית גידור פיננסי. ברעב אמיתי, מחיר המזון יכול להגיע לאינסוף יחסית לכסף ובמצב כזה הגידור הפיננסי לא יוכל לתת לך כסף אינסופי.

נגזרת דומה להימור על תוצאות ספורט. במקרה זה, הספורט הוא השוק החופשי והציון הוא מחיר הסחורה. בחוזים חכמים לא תוכל להמר בלי שיהיה לך בעלות לנכסים שאתה מחויב לשלם אם תפסיד בהימור. לא יהיו סוכנויות הימורים שבאות לשבור את הברכיים כשאתה תפסיד בגדול, כי הנכסים יהיו בפיקדון. פירוש הדבר הוא שהתמורה תהיה מוגבלת לנכס המופקד. אם היית רוצה להתגונן מול הכפלת מחיר המזון,

אז היית נכנס לחוזה שיכפיל את הכסף שלך אם מחיר המזון יוכפל. עליך למצוא מישהו שחושב שאוכל ייפול במחיר. כל אחד מכניס מטבע זהב אחד ומסכים שאם מחיר המזון יעלה ב-50%, אדם אחד יקבל 1.5 מטבעות זהב והשני 0.5. אם המחיר יורד ב-50% אז זה יהיה הפוך. לא ניתן להשתמש בגידור כדי להתגונן מפני עליית מחיר המזון פי 1000, אלא אם כן מישהו מוכן לנעול היום 1000 מטבעות זהב במקרה שהוא יאבד את ההימור. הגידור יקר מאוד.

בהתחשב בכך שגידור כספי חכם המבוסס על חוזים חכמים מוגבל באופן טבעי, הוא לא יכול להשתוות לאגירת מזון. בשלב מסוים נהיה זול יותר לאגור מזון מאשר לגדר שינויים במחיר המזון. כאשר שרשרת אספקת המזון מופרת והמחירים עולים פי 1000 - במקרה זה יש לך אוכל לאכול ואם אתה חכם, אז גם אוכל למכור. התמריץ לחסוך מזון קשור לרווחים שנצברו מרווחי הון בניכוי עלות הובלה של אחסון מזון מתכלה. אם חברה מיישמת חוקים לפיקוח על מחירי נשך, התמריץ לאגור אוכל לאנשים אחרים נעלם והרעב האולטימטיבי תמור יותר.

השלכות של חוב צרכני

כאשר ממשלה לווה כסף התוצאה היא הקצאה מחדש של משאבים שאינם כספיים. אם הממשלה צורכת את המשאבים שאינם כסף, ערך הכסף יורד (מחירי הסחורות עולים) מכיוון שיש פחות סחורות אמיתיות מול אותה כמות של כסף במחזור. הצריכה המוגברת פירושה שפחות משאבים זמינים לחיסכון או לצורך הגדלת הייצור. אם לא הייתה ריבית על ההלוואה, אז כאשר הכסף נפרע היה למלווה פחות כוח קנייה מאשר כשהתחיל. היה חכם יותר עבור המלווה לחסוך את הכסף ולא להלוות אותו.

מכיוון שממשלה מגלמת הסכמה חברתית, ואמנת חברתית קובעת זכויות קניין, יש לשאול מדוע הממשלה צריכה ללוות כאשר היא יכולה להקצות מחדש רכוש כיום באמצעים אחרים (בהנחה שהאמצעים הללו הוקמו במסגרת ההסכמה או אמנה החברתית)? מדוע הממשלה תשלם ריבית למלווים? ממשלה יכולה להשיג את כל (כל הרכוש והשירותים המוחשיים) מה שהיא זקוקה באמצעות מיסוי ורכש כיום, אלא אם יעדי

הממשלה דורשים להסתיר את העלות האמיתית של תוכניות ממשלתיות מהעם. אם על הממשלה להסתיר את העלויות האמיתיות באמצעות השחתה כספית וחובות, האם העם באמת היה מסכים? אם העם מאוכזב, האם הממשלה יכולה להיחשב דמוקרטית לגיטימית?

זו סכנת המימון; זה מסתיר את העלויות האמיתיות והופך את החברה לשבירה יותר. זה שווה ערך לגניבת לבנים מהיסוד לבניית בניין גבוה יותר. האם אנחנו רוצים לבנות את החברה שלנו כמו מגדל ג'נגה? זה לא יהיה כל כך רע אם הסיכונים היו ידועים ומודעים (מיסוי שוטף), אך שכבות של הפשטה ואי עמידה במשמעת החוזים החכמים מסתירים את הבעיה.

שיעורי הריבית מאותתים על הערך היחסי של הסחורה שכסף יכול לקנות היום לעומת הסחורה שכסף יכול לקנות מחר, בשנה הבאה, או בעוד 10 שנים מהיום. בכלכלה צומחת עם אספקת כסף קבועה, כמות הסחורות שכסף יכול לקנות בשנה הבאה גדול מכמות הסחורות שהוא יכול לקנות כיום. פשוט להחזיק כסף בסביבה כזו יעניק שיעור תשואה חיובי.

מי שלוה כסף בשיעור של 0% ריבית בכלכלה מייצרת עושר, חייב לפרוס את ההון באופן שמייצר ערך בקצב מהיר יותר מזה שהכלכלה צומחת. תאר לעצמך שלוית מיליון דולר ורכשת סל סחורות. שנה לאחר מכן היצע הסחורות גדל יחסית לגידול היצע הכסף. המשמעות היא שאם תמכור כעת את המוצרים שלך לא תוכל להחזיר את ההלוואה. על מנת להחזיר את הלוואה שלקחת בריבית בשיעור 0%, תצטרך להשתמש בחומרים שרכשת כדי לייצר סחורות רבות אף יותר ממה שהתחלת. אם אתה לא פרודוקטיבי לפחות כמו שאר החברה, אז לא תוכל להחזיר את ההלוואה שלך.

ברור שהלוואות למטרות צריכה הן הפסד נקי לחברה. אתה צריך להיות יזם מעל הממוצע כדי להרוויח שיעור רווח מעל הממוצע. בהתחשב במה שידוע לנו על סיכון מוסרי, מה הסיכוי שעובד ממשלתי או פוליטיקאי שמרוויח את אותו הכסף לא משנה מה התוצאה, יעלה על יזם שמסכן את הכסף שלו ומרוויח כסף ביחס להצלחה שלו?

ממשלה המבקשת למקסם את הכנסותיה הריאליות תרצה רק למסות את הייצור העודף ולעולם לא לכרסם בשורשי הייצור. הלוואת כסף היא כמו "דיג-יתר". בכל שנה מספר הדגים בים יקטן כי הדגים נאכלים מהר יותר ממה שהם יכולים להתרבות. חוב ממשלתי ומימון מאפשרים הדרדרות ל"דיג-יתר". ברגע שאתה מתחיל "דיג-יתר" תצטרך להגדיל את הקצב שלו על מנת לשמור על אותה רמת צריכה. בסופו של דבר אתה אוכל את הדג האחרון ובשנה הבאה אין שום דבר שאתה יכול לעשות. זה יכול לקחת עשרות שנים של משטר "תת-דיג" כדי לאפשר לאוכלוסיית הדגים לגדול לרמות שיכולות לקיים את הצריכה הקודמת. ככל ש"התת-דיג" גדל יותר, ההתאוששות מהירה יותר.

בעוד שהתמקדתי בחובות ממשלתיים, הדבר תקף גם לחובות אישיים. למרבה המזל, חוזים חכמים מגבילים את כל החובות הניתנים לאכיפה לחובות מבוטחים, מה שאומר שהחוב הוא אלטרנטיבה למכירת משהו בעל ערך גבוה יותר. לא צריך למכור את כל הבית רק בגלל שאתה צריך קצת כסף כדי לקנות מכונית חדשה. כל כרטיסי האשראי יצטרכו להיות מבוטחים על ידי נכסים אמיתיים, מה שאומר שלכל האנשים יהיה שווי נכסי נקי חיובי בכל עת (למעט בעלי עבר פלילי מהפרת אמנה חברתית). יושרה פיננסית היא מרכיב קריטי בכל אמנה חברתית ואף אדם נבון לא צריך להסכים לדמוקרטיה שלא אוכפת את העקרונות הללו. ללא הסכמה אין לך דמוקרטיה אמיתית.

מונופול אינטלקטואלי

דמוקרטיה אמיתית מושתתת על אמנה חברתית שביסודה זכויות קניין. עלינו להסכים מי הבעלים של מה - ואיך הבעלות מועברת בינינו. קניין רוחני הוא סוג של קניין וירטואלי הכולל זכויות יוצרים, סימנים מסחריים, פטנטים וסודות מסחריים. השאלה שעלינו לשקול היא כיצד יש להגדיר, להקצות ולהפוך את הקניין הרוחני לניתן להעברה ולמשך כמה זמן? האם זה משהו הגיוני במסגרת דמוקרטיה אמיתית?

אני אמליץ שדמוקרטיה אמיתית לא תכיר בקניין רוחני וזאת על סמך הטיעונים במספר ספרים. הספר "נגד מונופול אינטלקטואלי" מאת בולדרין ולוין, מספק מבט מעמיק על האופן שבו דיני הפטנטים מנעו את המהפכה התעשייתית במשך עשרות שנים. נאמן לכותרתו, הספר זמין בחינם באינטרנט וגם למכירה בכריכה רכה. ספר נוסף, "נגד קניין רוחני", מאת נ' סטפן קינסלה, מחזק את אותם טעונים וגם הוא זמין

בחינם. אם אתה חושב שקניין רוחני הוא הכרחי ובעל ערך, אנא קרא את הספרים האלה.

עם זאת, ברצוני להוסיף טיעון חדש נגד קניין רוחני. הנחת היסוד של דמוקרטיה אמיתית היא פיתוח אמנה חברתית ואז אכיפת האמנה, תוך שמירה על עצמאותך. המטרה היא ביזור כח, ולהימנע מיצירת תלות בזולת. קניין רוחני משמש לריכוז הכוח וליצירת תלות. זה מסמיך אדם אחד לקיים מונופול על רעיון ושאר החברה תלוי כעת באדם זה.

אם היית מייסד קהילה סביב רעיון העצמאות, הקהילה הייתה נוקטת צעדים יזומים בכדי להילחם בנטייתם של אנשים להעדיף רווח אישי על עצמאות קבוצתית. עצמאות קבוצתית הכרחית כדי להגן על עצמאות חבריה. קהילה כזו לא תרשה לעצמה להיות תלויה בשום מקרה. מנקודת מבט זו, קהילה לא הייתה רוכשת שום טכנולוגיה או אמנות ממונופול. למעשה, אפשר לטעון כי אין לאפשר הפצה רחבה של טכנולוגיה עד שאחרים מסוגלים לשחזר את הרעיון. במקרה זה, פטנט הופך לאמצעי גלוי המאפשר תחרות ומונע תלות.

זאת בניגוד מוחלט לחוקי הקניין הרוחני, המעניקים מונופול על השימוש בטכנולוגיה ובכל מה שנגזר ממנה. מונופול מעכב את החדשנות וגורם לעלויות יקרות מאד לחברה כולה. למעשה, אני מאמין שההוצאה לחברה גדולה יותר מהרווח למונופול שנוצר באופן מלאכותי. **יהיה זול יותר לפצות ממציאים** בדרכים אחרות מאשר להעניק להם מונופול.

העלמת מונופולים מלאכותיים, תגרום ותעודד תחרות בייצור והפצה של טכנולוגיה ושל יצירות אמנות המוגנות בזכויות יוצרים. זה יביא להורדת עלויות במהירות ויאפשר הסתגלות והתאמה נרחבים. הרווחים יגיעו לאלו שהצליחו לזהות רעיונות טובים ולהביא אותם לשוק במהירות. זמן ההובלה שלך יספק הזדמנות טובה לרווח, אך כך גם המותג והמוניטין שאתה צובר כיוצר.

בחברה גלובלית הייצור מרוכז לעתים קרובות על ידי כלכלות מפותחות. זה מאפשר לפירמות קיימות להעתיק רעיון ולהפיץ אותו בערוצים שהוקמו מראש במהירות ובזול יותר מסטארט-אפ חדש. תיאוריה אחת לטובת שמירה על קניין רוחני טוענת ש"ממציאים" יכולים לשכור חברה

שתייצר את המצאותיהם מבלי לדאוג שייצרון יתחרה מולם בשוק.

אך יש לכך כבר פתרון באמצעות חוזים חכמים. ממציא יפנה ליצרן בתנאי שיחתום על התחייבות ל"לא תחרות ולא גילוי". היצרן ינפיק בטוחה שתשולם לממציא במרה שהיצרן יפר את ההסכם. בנוסף, ליצרנים יש מוניטין אותו עליהם לשמור אם הם רוצים לזכות בעסקים עתידיים מממצאים אחרים.

יתר על כן, בחברה מודולרית ביותר, העוסקת בעקרונות של קהילות עצמאיות (עם מיסי יבוא אקראיים) לאף אחד לא יהיה מונופול עולמי על ייצור והפצה. לכל קהילה יהיו יצרנים משלה - והממציא יוכל לבנות עסק מקומי בריא סביב המצאותיו.

יש הבדל מהותי בין "רכוש" ל"לא רכוש". רכוש נוצר כאמצעי לפתרון סכסוך מי יכול לשלוט בדבר ייחודי. רק לאדם יש אפשרות לשלוט ברכוש מקרקעין. רעיונות משוכפלים כל אחד יכול לנצל אותם בו זמנית. במחלוקת כיצד לחלק עוגיה, הדרך הקלה ביותר לפתרון היא לשכפל אותה. נכס הופך לבעיה רק כאשר לא ניתן לבצע שיבוט.

מכיוון שכל זכויות הקניין נגזרות מאמנה חברתית, הן ניתנות לאכיפה רק במסגרת אותה אמנה. המשמעות היא, שלפני כניסה לאמנה, אין פטנט או זכויות יוצרים. כעת שאל את עצמך האם היית מוותר על זכותך הטבעית להשתמש באחד ממיליוני הרעיונות שאתה מסתמך עליהם, כדי לקבל מונופול על רעיון שאתה היית "הראשון לתעד". עכשיו שאל את עצמך אם היית מוותר על היכולת שלך לחדש, פשוט בגלל שמישהו אחר העלה באופן עצמאי את אותו רעיון כמוך?

מקובל בתעשייה שחברות טכנולוגיה גדולות נכנסות ל"אמנה על פטנטים" לפיה הן מחזיקות רישיונות לתיקי פטנטים רבים. השוק החופשי משתמש באופן פעיל בפטנטים שאמורים לבטל פטנטים קיימים ולהחזיר את השווקים לחדשנות פתוחה. פטנטים הם כמו פצצות גרעיניות; הם מייצגים הרס מובטח הדדית. חברות נאלצות לרדוף אחרי פטנטים, לא בגלל שהן רוצות מונופול, אלא בגלל שצריכות להגן על יכולתם להתחרות מול מי שישתמש בפטנטים נגדם. האם לא יהיה פשוט יותר להסכים לרישוי צולב מאסיבי כחלק מאמנה חברתית, כאשר

התוצאה נטו תהיה שמונופול אינטלקטואלי אינו חוקי?

התוצאה ההגיונית של דיני הפטנטים היא שלחברות גדולות יש מונופול על כל תיק הפטנטים (מכוח רישוי צולב) והן חופשיות להוסיף ולחדש, בעוד חברות קטנות, שאין להן תיק פטנטים, אינן מסוגלות להיכנס לשוק. נדיר מאוד שהמצאה חדשה תהיה בלתי תלויה בהמצאות קיימות אחרות. דבר זה מקנה כוח עצום לעסקים גדולים במשא ומתן, כך שהממציא הקטן נאלץ למכור את הפטנט שלו בפרוטות לקונגלומרט, שקוצר את כל הרווחים של מונופול.

במהלך הקריירה שלי הגשתי וקיבלתי מספר פטנטים. התהליך הזה עלה לי ולעסקים שלי במאות אלפי דולרים. המטרה העיקרית של רישום פטנטים אלה הייתה למנוע מאחרים לרשום פטנטים על אותם הרעיונות ואז למנוע ממני להשתמש בהם. המטרה המשנית הייתה שיהיה לי פטנט לצורך "הסכם-הדדיות" (cross-licence) במקרה שמישהו ינסה לנצל את זכות המונופול שלו ולהגביל את העסק שלי. הרבה יותר קל היה אם יכולתי להצטרף לקהילה בה לא היו פטנטים כלל. קיומו של חוק הפטנטים מעולם לא הניע אותי מלהמציא. פטנטים לא עזרו לי להביא מעולם מוצרים שלי לשוק או להרוויח כסף. אם בכלל, תהליך הגשת הבקשה לפטנטים דווקא עיכב והפריע ליכולתי לחדש.

לא פעם, במהלך ניסיון לפתור בעיה, הייתי ממציא באופן עצמאי משהו שאנשים אחרים כבר העלו. זה די נפוץ שמספר אנשים ברחבי העולם מגלים בו זמנית את אותן תגליות. "הצורך הוא אם ההמצאה" ובכל פעם ששני אנשים אינטליגנטים מנסים לענות על אותו צורך, סביר להניח שהם ימציאו את אותו הדבר באופן עצמאי. פעמים רבות ממציא בתחום אחד, יהיה עיוור לחלוטין ליישום המצאתו על עשרות תחומים אחרים. האם עלינו להעניק למישהו מונופול על רעיון כאשר הוא אפילו לא "גילה" או "מימש" את כל היישומים שלו? כיצד עלינו לפתור סכסוכים כאשר הומצא רעיון באופן עצמאי?

במהלך כתיבת ספר זה, קיומן של זכויות יוצרים הפריעו לי מאוד לרצוני להשתמש בתמונות מדף, רישומים, שרטוטים וכו'. רישומים אלה מוסיפים להבנת הספר וגם אם הם אינם פרי יצירתי, לא היו שוללים את

ערך התרומה שלי. כדי למנוע הפרה של זכויות יוצרים פניתי לחברים כדי שיכינו יצירות מקוריות וגם ניצלתי כמה ספריות "פתוחות". יצירות מקוריות אלה, אף שהן בעלות ערך בפני עצמן, מייצגות מאמץ יצירתי מיותר בעולם בו קל להשאיל מספרייה עצומה של יצירות מתאימות. אני אסיר תודה ממש לחבריי האמנים על תרומתם ליצירה זו.

הגישה שלי לזכויות יוצרים, פטנטים וכדומה היא להציע אמנה חברתית. כל מי שמוותר על זכותו ל"קניין רוחני" רשאי להשתמש ב"קניין הרוחני" שלי. אך כל מי שיאכוף את "הקניין הרוחני" שלו עלי או על אחרים, לא יקבל הזכות ל"קניין הרוחני" שלי. זה דומה לרישיון הציבורי הכללי GPL (General Public License) המשמש מפתחי קוד פתוח. GPL עושה שימוש בזכויות יוצרים כדי לשמור על תוכנות חופשיות ופתוחות לשינויים. כל אחד יכול ליצור נגזרת של עבודת GPL כל עוד הנגזרת עצמה מורשית תחת ה-GPL. איש אינו יכול להשתמש בקוד GPL בשום תוכנה שאינה פתוחה ולא יוכל להגביל את השימוש בתוכנה על ידי רישום פטנט.

בשורה התחתונה, קניין רוחני הוא דבר שחברות צריכות לעבוד עליו והשוק החופשי מחפש באופן פעיל דרכים לשלול אותו. אחוז גדול מהאוכלוסייה בוחר להתעלם מזכויות יוצרים על מוזיקה וסרטים. הרעיון של דמוקרטיה אמיתית הוא להחזיר את הכוח לעם, אך זכויות יוצרים ופטנטים מרכזים את הכח השלטוני ויוצרים תלות.

אני בטוח שלחלק מכם, שטרם קראתם את הספר "נגד פוגופול אינטלקטואלי", יש עדיין ספקות מסוימים לגבי איך העולם יראה בלי קניין רוחני. אך ישנן אין-סוף אלטרנטיבות להמריץ חדשנות ולעודד מאמץ יצירתי. עלינו להסתכל מעבר לעריצות הסטטוס-קוו, אם אנו רוצים להשיג תוצאות טובות יותר ממה שיש לנו כיום.

שינוי החברה

בנקודה זו אני מקווה שהבנתם שהסטטוס קוו נשבר ברמה בסיסית, שלא ניתן לתקן על ידי ביצוע אותו הדבר שתמיד עשינו, תוך הצבעה בעד מי מבין שתי רעות. תיקון מה שלא עובד טוב לא יהיה קל, ודורש מחויבות של זמן, כסף ומאמץ לאורך עשרות שנים או אפילו דורות. אם נרצה להצליח, עלינו לדעת עמוק בפנים מה עלינו לשפר וכמה זה יעלה. עם זאת, אנו חיים בתקופה ייחודית, בה אנשים מוכנים לשינוי והמוסדות הקיימים נכשלים. אם נפעל עכשיו, במאמץ רב ועם מעט מזל, יש לנו סיכוי ליצור שינוי אמיתי יותר מכל עת מאז המלחמה בין המדינות או המהפכה האמריקאית. כמו שאומרים, "לעולם אל תתנו למשבר טוב להתבזבז!"

מדוע צריך מישהו להשקיע זמן וכסף בכדי לתור אחר שינוי מהותי לאופן ניהול החברה? כיצד אנו יכולים לחולל שינויים כאשר רוב האנשים כלל אינם יודעים או לא אכפת להם כיצד בנויה החוקה הקיימת? אם אנשים לא ילמדו כיצד הממשלה אמורה לעבוד כיום, כיצד נוכל לצפות שהם ישקיעו זמן בלימוד צורה טובה יותר מבחינה תיאורטית?

ממשל טוב הוא רכוש משתכלל של העם. זה נוצר על ידי חינוך כל אחד ואחד, ופיתוח תודעה עמוקה לגבי אילו תכונות ועקרונות הופכים ממשלה ללגיטימית. צריך אומץ כדי לעמוד מול הרוב ולהצהיר כי המלך הוא ערום.

אנחנו יכולים לעמוד מסביב ו"לקוות" שהמערכת תשתפר, אבל איך זה

יצליח לנו? אם אנחנו באמת רוצים שינוי, אז על כל אחד ואחת מאיתנו לקום ולעשות משהו. אם לא נעשה דבר, אז ההיסטוריה תחזור על עצמה עם עלייתם ונפילתם המתמשכת של התרבויות. האימפריה הרומית קרסה לעידן חשוך, בו כולם נעשו עניים יותר. לקח מאות שנים עד שהעם החזיר לעצמו כמה מהטכנולוגיות שעמדו לרומאים לפני הקריסה. יש אינדיקציות שפעם הייתה ציוויליזציה עולמית גדולה שבנתה את הפירמידות בטכנולוגיות שכבר אין לנו גישה אליהן. האם אנו רוצים עתיד טוב יותר עבור ילדינו, נכדינו, וניננו, או שאנו רוצים לעזוב אותם לתקופות חשוכות חדשות?

השחיתות המתמשכת תכלה את משאבי האומה עד שהתסיסה החברתית תשרוף הכל. העם, בייאוש, יחפש מנהיג חזק שיציל אותו ומנהיג זה יהיה הפוליטיקאי האולטימטיבי, השקרן האולטימטיבי, הרמאי האולטימטיבי והטוטליטרי האולטימטיבי. העניינים יתפתחו תחת מנהיג כזה עד אשר חורבן כלכלי נוסף יערער את היכולת לשמור על השליטה והשטחים יתפצלו בתנועות פירוד שונות.

אנו נמצאים בתקופה קריטית בהיסטוריה, בה המוסדות שהחזיקו בשלטון במשך דורות נכשלים. בתקופות אלה יש לעם הזדמנות (וצורך) להכריז על עצמאותם ולהקים ממשלות חדשות, להניח את היסודות שלהן על עקרונות ולארגן את סמכויותיהן בצורה כזו, כך שישפיעו על ביטחונם ועל אושרם. אם לא נפיץ במהירות את עקרונות הדמוקרטיה האמיתית, סביר להניח שהעם יקים מערכת חדשה עם אותם מהלכים בסיסיים שהובילו לכישלון ולפשיטת רגל של העולם המערבי.

החדשות הטובות הן שאנחנו לא צריכים לחכות שרומא תישרף או שמפלגות פוליטיות קיימות יתפסו שליטה. ישנו תהליך בו "אנו העם" יכולים להקים ממשלה חדשה ממש כיום, ומבלי לפתוח במלחמת אזרחים עקובה מדם.

אתה מבין, מפלגה פוליטית אינה אלא ממשלה מקבילה שמטרתה להשתלט על השלטון החוקתי. יתר על כן, מפלגה פוליטית יכולה אפילו להשתלט על מפלגות פוליטיות אחרות. מפלגות פוליטיות יכולות ליישם כל מבנה ממשל פנימי שירצו, מה שאומר שמפלגה חדשה יכולה להיות

מנוהלת על ידי אותו תהליך שהיא מתכוונת ליישם כאשר היא תביא את אנשיה לשלטון. האתגר בטיפוח מפלגה פוליטית מצליחה הוא בניית קונצנזוס. למרבה המזל, ספר זה מתווה את העקרונות של בניית קונצנזוס דמוקרטי חזק!

הרוב המכריע של האוכלוסייה אינו מרוצה מהמפלגות הגדולות ומרגיש לכוד. מעולם בהיסטוריה האחרונה, לא היו DINOs ו-RINOs (כינוי לדמוקרטים או רפובליקאים שלא פועלים לפי עקרונותיהם) חלשים יותר, ומעולם לא הייתה השחיתות של שתי המפלגות הגדולות כל כך ברורה ומוחשית. אם יש משהו שאנשים מסכימים עליו זה שהמערכת מקולקלת.

הגיע הזמן להקים מפלגה חדשה. מפלגה חדשה זו לא תהיה "מפלגה שלישית"; אלה תהיה "מפלגת אחזות", "מפלגה אמריקאית" (TAP= The American Party). מפלגה זו תעמוד על מצע אחד, מוסד של דמוקרטיה אמיתית והשבת המדינה לשלטון העם, על ידי העם ועבור העם. צדדים שלישיים אחרים לא הצליחו לבנות קואליציה מכיוון שהתמודדו עם פלטפורמות נבדלות, שיכולות לפנות רק למיעוט קטן. מטרתם לגזול את כוחה של הממשלה הנוכחית ולהשליט את סדר היום שלהם ולא את סדר היום של העם. המפלגה האמריקאית החדשה – TAP – יכולה לאחד את כולנו תחת עקרונות הדמוקרטיה האמיתית. עקרונות אלה כוללים:

1. זכות ההיפרדות
2. כיבוד כללי הכוח היחסי
3. צימוד נמוך ואנקפסולציה חזקה (Low coupling and strong encapsulation)
4. תהליך התחרות הפוליטית
5. תורת העברת בעלות חוזית.

החלק הטוב ביותר של TAP הוא התהליך לפיו תנועה מקומית מתארגנת בכל מחוז ואז המחוזות מתארגנים בכל מדינה ולבסוף המפלגה יכולה לארגן קמפיין לאומי (לכל הפדרציה האמריקאית). ברגע שה TAP תצליח להשתלט על מחוז אחד, אין זה סביר שתאבד שוב שטח. המשמעות היא שזמן ואנרגיה המושקעים בזכייה בבחירות, לא הולכים לאיבוד כשמגיע הזמן לקמפיין לבחירות הבאות. שלא כמו מפלגות אחרות בהן המועמד נבחר על ידי עסקאות מפוקפקות בחדר האחורי

והתקשורת, ה-TAP בוחרת את מנהיגה באמצעות תהליך דמוקרטי אמיתי שבו החברים כבר אישרו את המנהיג הלגיטימי. המשמעות היא שברגע שאנשים מאמצים את ה-TAP הם יכולים להשתתף בפריימריז המקומיים ואז להצביע בקו המפלגה.

כל המפלגות האחרות דורשות מהמצביעים לבחון את המצע המתפתח שלהם ואז להעריך אם המועמד באמת עומד במצע זה. לבוחרים במפלגות אחרות אין כמעט שום אמירה במצע או בבחירת המועמדים.

דבר אחד בטוח, על ידי הצבעה למפלגה TAP אתה פועל להגדלת כוחו של העם, בעוד שכאשר אתה מצביע למפלגה אחרת אתה תומך בתהליך שכבר הוכח שהוא מכשיל את העם.

חופש מהטיות התקשורת

אחד האתגרים הגדולים ביותר העומדים בפני כל המפלגות הפוליטיות הוא סיקור תקשורתי. בין אם אתה RINO ובין אם DINO, המועמדים בפריימריז תלויים כולם בתקציבי קמפיין גדולים ובסיקור תקשורתי "חופשי". למועמדים מקומיים יש אתגר להתפרסם וקשה לדעת את עמדותיהם האמיתיות, רק בגלל שהם בוחרים לקרוא לעצמם RINO או DINO.

למעשה, הממשל של מפלגות RINO ו-DINO נשלט בעיקר על ידי בעלי חברות התקשורת הגדולות וגם על ידי מקורבים למפלגות. לא משנה מה נעשה בתהליך DINO על ידי המפלגות הגדולות, ברור שהוא מתפשר על ידי הממשל הלא דמוקרטי בעליל של התקשורת הגדולה. ברור שמפלגות RINO ו-DINO אינן דמוקרטיות באמת, גם אם הן נותנות מראה של דמוקרטיה על ידי הצבעה על מועמדים.

מועמדים המשתתפים בפריימריז של המפלגה האמריקאית (TAP) אינם זקוקים לסיקור תקשורתי על מנת לקבל מועמדות למפלגה. זה מגביר מאוד את תחום המשחק עבור כל מי שמחפש תמיכה ב-TAP. בניגוד למפלגות אחרות, מטרת מפלגת ה-TAP היא לשנות את הליך הבחירות. על ידי הצבעה למועמד TAP בבחירות לממשלה אתה מאשרר אוטומטית את המועמד שאתה סבור שהוא נציג לגיטימי שנבחר באופן דמוקרטי, גם אם אינך יודע עליו דבר. זאת בניגוד מוחלט להצבעה בפריימריז

שינוי החברה

DINO או RINO. מי בשכל ישר ימליץ להחליף את הליך הבחירות הארצי בתהליך בו השתמשה מפלגת DINO?

מועמדים למפלגה האמריקאית דורשים סיקור תקשורת מועט ברמה המקומית, הממלכתית או הלאומית. במקום לשווק מועמדים, כל שיווק ה-TAP הוא אוניברסלי, ומטיל את התהליך על האנשים. ברגע שבותרים נכנסים לתהליך הם יכולים להשתתף בפריימריז הפוליטי (או לא), ואז להצביע לקו המפלגה. הפעם היחידה שמפלגת ה-TAP תצטרך לשווק מועמדים בודדים היא באזורי בחירה, שבהם החברות המפלגתיות לא מופיעה ברשימה ליד שמו של המועמד.

פריימריז ב-TAP יהיו פתוחים לאנשים מכל המפלגות האחרות, כולל RINO ו-DINO. בניגוד לפלטפורמות RINO ו-DINO, שבדרך כלל חוששות לאפשר לחברי המפלגה המתנגדים להצביע, אנשים ממפלגות אחרות לא יכולים להשחית את תהליך ה-TAP.

הדבר המעניין בפלטפורמת ה-TAP הוא שהיא פועלת בכל קנה המידה, וברגע שקהילה מאמצת אותה, המאבק נגמר באמת. אנשים יצטרכו להשתמש במערכת הבחירות הפוליטית כדי להגיע להסכמה על החלפת המערכת ולקיים קונצנזוס זה במשך שנים.

קמפיין לאומי אינו הכרחי; במקום זאת המפלגה יכולה להתמקד במחוזות בודדים ואז במדינות. מדינה המאמצת באופן מלא את עקרונות ספר זה תהיה במצב חזק בהרבה להתמודד על עצמאות המדינה בשל אחדותה הפנימית.

ברגע שמספיק מדינות אימצו אותה, אז המדינות יכולות לקרוא לכינוס חוקתי. הכינוס החוקתי יתמקד בארגון מחדש של הממשלה הפדרלית כדמוקרטיה של מדינות עצמאיות בהן לכל מדינה יש זכות להתנתק וקול הצבעה שווה.

קהילות אוטונומיות מבוזרות

DAC – Decentralized Autonomous Communities

גם אם המערכת הפוליטית הקיימת עמידה בפני שינויים, אנשים יכולים להתכנס ולהקים קבוצות של כ-1000 אנשים השולטים בעצמם על פי

העקרונות בספר זה. מטרתן של קבוצות אלה תהיה להשיג עצמאות מוגברת עבור חבריהן. העצמאות המוגברת הזו תסמיך אותם להתעלם בצורה יעילה יותר, או להתנגד להתקפות חיצוניות על זכויות חבריהם. במקרים רבים קבוצות אלו יכולות להיווצר מתוך כנסיות, ארגוני צדקה ומיליציות-פוליטיות קיימות, שמטרתן להיות דמוקרטיות בתהליכיהן ולהשיג עצמאות לחבריהן.

כאשר הקהילות האוטונומיות המבוזרות הללו (DAC) יתרבו, הן יוכלו להקים קהילה של קהילות. התהליך יכול לחזור על עצמו, עד שהעולם יורכב מקהילות של קהילות עצמאיות של אנשים עצמאיים.

קבוצת ה-אמיש (AMISH) מייצגת מקרה מעניין של מחקר בהיווצרותן וצמיחתן של קהילות אוטונומיות. הם הצליחו כל כך, עד שהם אפילו הבטיחו פטורים מביטוח לאומי מכיוון שהם דואגים לחולים ולקשישים שלהם. קהילות אמיש מאורגנות במחוזות המונים כמה מאות אנשים או כ 40 משפחות. לכל מחוז יש ממשל פנימי משלו שמקבל החלטות כיצד המחוז יכבד ויישם את "דרך האמיש".

דרך האמיש היא להיות "נפרדת מהעולם", שהיא דרך אחרת לומר "עצמאי". בעוד שהאמישים ברובם "עצמאיים", נראה שהם גיבשו את דעתם על ידי קיום קפדני של פרשנויותיהם לרעיונות בתנ"ך. עצמאות היא לא המטרה המפורשת, אלא התוצאה. קהילה ניאו-אמיש יכולה לנצל את הרעיונות שבספר זה כדי לבנות מסגרת שיטתית לקביעת מה בסדר ומה לא, בהתבסס על האופן שבו הטכנולוגיה משפיעה על עצמאות הקהילה, או חלילה, אם היא מטפחת גאווה או התנהגות "חוטאת" אחרת.

לדוגמא, אם המטרה היא עצמאות, כל הטכנולוגיות החדשות יוערכו על בסיס מידת התלות שהן יוצרות. ניתן למדוד את התלות על ידי כמה זמן הקהילה תוכל לשרוד ללא סחר חיצוני או כמה מקורות חלופיים זמינים.

תוכל לגלות שהניאו-אמיש יאפשרו מכוניות חשמליות המופעלות באמצעות פאנלים סולאריים, אך אוסרים על בנזין וסולר, מכיוון שהם תלויים באספקה קבועה מה"אנגלים" (שאינם אמיש). ביישובים בהם שיש

להם בארות נפט משלהם ובתי-זיקוק מקומיים, הם יכולים לאפשר רכבי בנזין או דיזל. הם מתנערים ממזון מהונדס גנטית ומסתמכים רק על קציר זרעים משלהם. הם יעדיפו סחר עם קבוצות ניאו-אמיש אחרות (ואפילו אמיש שמרניים) על פני סחר עם "האנגלים".

ככל שהניאו-אמיש יתמקדו בבניית עצמאות קהילתית, סביר להניח שיצליחו בכך על ידי הבדלת עצמם מ"העולם" מאשר מ-האמיש השמרניים. יהיה מרתק לראות אם השאיפה לעצמאות וקונצנזוס חזק בקהילה, גרמה לשלילת התנהגויות אמיש נפוצות אחרות עקב קו חשיבה חדש. אולי "הפשטות" של קוד הלבוש שלהם יהיה תוצאה של קהילה המוקדשת לייצר בגדים בעצמם ולמזער את הפיתוי להיות תלויים באופנות חיצוניות. אולי ה"פשטות" תפחית את הפיתוי "לעמוד בקצב ולהידמות למשפחת ג'ונס", דבר שיכול ליצור צורה של תלות.

אין דרך אחת להיות אמיש מכיוון שיש מגוון עצום בכללים שלהם ממחוז למחוז. אדם שגדל ברובע אמיש מסורתי במיוחד עשוי לבחור לעזוב ולהצטרף לקהילת אמיש שאננה יותר. באותו אופן, אין דרך אחת לקהילה שתשאף להשיג עצמאות. קהילות מסוימות עשויות לבחור בייצור עצמי מלא, כמעט ללא יוצאי דופן. קהילות אחרות עשויות לבחור בלאפשר כל מיני סחורות ושירותים שיירכשו מהעולם החיצון, כל עוד הם מרגישים שיש מספיק ספקים עצמאיים או שהסחורה עמידה מספיק כדי להחזיק מעמד אם ייפסק ההיצע. יתכן ויהיו קהילות שינסו להבחין בין עצמאות ביחס לפריטים נחוצים לבין מיותרים. ניתן לייבא משחקים "פטורים ממס" אך לא כך לגבי אוכל.

אמנם מחוזות אמיש משתפים פעולה ביניהם, אך הם עושים זאת ללא היררכיה. אין "נשיא האמיש" שמסדיר את התנהגותם של כל הקהילות והכנסיות של האמיש. למעשה, כל מחוז אמיש הוא קהילה אוטונומית-למחצה, המסוגלת לקבוע את עתידה שלה. למרות היעדר סמכות עליונה, האמיש שמרו על זהות קבוצתית חזקה והצליחו במידה רבה לשמור עצמאות מהאנגלים (שאינם אמיש).

יחידים המבקשים לשפר את עצמאותם, יכולים לנצל את הרעיונות בספר זה כדי להצטרף עם אנשים דומים אחרים ולהקים קהילה

שתעצים מאוד את עצמאותם הכוללת, הרבה מעבר למה שכל אדם יכול להשיג בעצמו.

בין אם עובדים במסגרת מפלגות DINO ו-RINO על מנת לקדם עקרונות TAP, או מצטרפים ל-TAP בכדי לבחור תומכי דמוקרטיה אמיתיים לשלטון תחת המערכת הקיימת, או נפרדים מהעולם ומקימים קבוצה משלך - יש דרכים רבות בהן ניתן לעשות שינוי.

דמיין מה יקרה אם כל מי שקורא את הספר הזה היה קונה עותק לכל מי שהוא מכיר! אם רק אחד מתוך חמש יקרא את הספר, לא ייקח הרבה זמן כדי לארגן מספיק אנשים שיחוללו שינוי. כל ההכנסות שייווצרו ממכירת ספר זה יושקעו בקידום הרעיונות האלה. כך שגם אם אף אחד לא נתן לך את הספר, אתה עדיין תומך בעניין ועוזר להפיץ את הבשורה. שלם ושלח אותו הלאה, וכך תעניק את המתנה של דמוקרטיה אמיתית לאלה בדור שלך ולכל הדורות הבאים.

זכרו, פתרונות "לואו-טק" מספקים עצמאות גדולה יותר מפתרונות הייטק. כשאתה קונה ספר ב-Kindle זה אולי יותר נוח, אבל אמזון יכול למחוק אותו בכל עת, גם אחרי שקנית אותו. כשאתה קונה עותק פיזי של ספר, זה מחזיק הרבה יותר זמן והרבה יותר קשה לצנזר אותו לאחר הפצה רחבה.

שינוי עצמי

הרעיונות בספר זה ממוקדים במידה רבה, כיצד קבוצת אנשים יכולה להתכנס ולהגיע להסכמה דמוקרטית, אך אין זה אומר שאין שום דבר שתוכל לעשות בכוחות עצמך, כדי להגדיל את תרומתך לחברה דמוקרטית באמת.

דמוקרטיה חזקה תלויה באנשים חזקים. אם חברה מאפשרת לאנשים להיחלש (עקב הישענות על רשתות ביטחון חברתיות וצורות אחרות של תלות) אז החברה תיחלש בעצמה ובסופו של דבר תתמוטט. עם זאת, על כל אחד ואחת מאיתנו האחריות להבטיח שמשפחותינו יהיו חזקות ועצמאיות ככל האפשר. רק אנשים עצמאיים מאוד יכולים להגן על זכויותיהם ועל זכויות שכניהם. רק אנשים עצמאיים מאוד יכולים לפקח על ממשלה ולנהל משא ומתן על אמנה חברתית הוגנת.

המטרה בשינוי עצמי היא למקסם את כוח הג'ונגל האישי שלך ופירושו של דבר, למקסם את בריאותך ועושרך תוך צמצום התלות שלך. אתה יצור חזק ומסתגל לשינויים, כלומר, שיש בך הכח להתמודד עם

שינויים. התמודדות עם שינויים ועם הפכפכנות (volatility) מייצרים חוזקה, ואילו יציבות מייצרת חולשה ומוות. נתחיל בבריאותך ונעבוד לפי מושגים מופשטים יותר.

גופך תלוי ונבנה במצבי לחץ יומיומיים, אחרת, השרירים שלך ייחלשו והעצמות שלך יאבדו מצפיפותם. מערכת החיסון שלך דורשת חשיפה אקראית מתמדת לרעלים במינון נמוך, אחרת היא לא תוכל להתמודד עם המחלה הגדולה הבאה. צריך לאתגר את המוח שלך, אחרת היכולת שלך לחשוב תפחת. אם אתה אף פעם לא עובד עם הידיים, הידיים שלך יהיו רכות והפעם הראשונה שתצטרך לחפור בור תקבל שלפוחיות. אם אתה אף פעם לא עושה פעילות גופנית אירובית, אז בפעם הראשונה שתצטרך "לנוס על נפשך" אתה עלול למות.

יש אנשים שעוסקים בעבודות פיזיות; לכן הם אינם זקוקים לחדר כושר. לאחרים יש עבודות תובעניות נפשית; לכן הם אינם זקוקים לאתגרים נפשיים מלאכותיים. לכל אחד יש איזשהו תחום בחייו שהוא נתון לניווט. הניווט הזה מייצג תלות באחרים. לכן יש להתמודד עם החולשות, כדי לשמור על היכולת שלך להסכים, להילחם, או להתרחק מכל מצב חברתי שתימצא בו.

ראה את גופך כ"קהילת התאים" האישית שלך כאשר אתה הוא הנציג הנבחר עבור כל התאים שתלויים בך לצורך עצמאותם. באחריותך לבנות את כוחם של התאים שלך (להפוך אותם לעצמאים יותר) כך שהם, בתורם, יוכלו לתמוך בך.

התחל בצום לסירוגין

גופנו נועד לתפקד הרבה יותר זמן בלי אוכל ממה שהתרגלנו. רעב הוא במידה רבה הרגל נרכש שנוצר לאורך זמן, כאשר גופך למד לצפות את לוח הזמנים שלך לאכילה. צום לסירוגין מאמן את גופך להפיק אנרגיה משומן, להיות יעיל יותר ולפרק ולמחזר תאים פגומים. לפעמים אי פירוק תאים פגומים עלול להוביל לסרטן ולהצטברות רעילה אחרת. אתה יכול לקבל תועלת אדירה על ידי דילוג על ארוחות באופן אקראי ואז בהדרגה להגיע ליום אחד או לסוף שבוע בלי אוכל. בכך אתה צובר ניסיון כיצד גופך מתמודד עם רעב והדבר הזה נותן לך חופש. בפעם

הבאה שהחיים יאתגרו אותך ותאלץ להחמיץ ארוחה או שתיים, אז כבר לא תיבהל.

התחל לאכול מאכלים מקומיים

השלב הבא הוא לקנות מחקלאים מקומיים ומשוק של איכרים. בדרך כלל זה יספק לך אוכל בריא הרבה יותר וגם יתמוך כלכלית בשרשרת האספקה המקומית שלך. קניות מקומית עשויות לעלות יותר, אך מבטיחות לכם ולקהילה שלכם קיימות לעומת שרשרת האספקה הארוכה בסופרמרקט שלכם.

יתרון נוסף באכילת מאכלים מקומיים הוא עונתיות. על ידי שינוי התזונה שלך לפי עונות השנה אתה מציג באופן אוטומטי מגוון ומבטיח שגופך לא יהיה תלוי בשום סוג מזון אחד. אין בטבע גישה לאותם פירות וירקות לאורך כל השנה; גם אין גישה לאותה כמות אוכל. על ידי בחירתכם לאכול מאכלים מקומיים תוכלו באופן טבעי לשפר את גמישותכם ולהתאים את עצמכם לחיים נטולי תלות במאכלים מיובאים.

אם אתה לא יכול לגדל או להכין אוכל במטבח שלך, אז רוב הסיכויים שאתה לא צריך או לא רוצה לאכול אותו. לא זו בלבד ש"מזונות" כימיים מעובדים מאוד עשויים להזיק לך, אלא שהם גם תלויים בשרשרת אספקה עצומה.

השתמש בכסף אמיתי

כשאתה תלוי במטבע שמונפק על ידי אימפריות עולמיות, אתה מעצים את אלה שמשעבדים אותך. כשהתחלתי במשימה ליצור פתרונות שוק חופשי להבטחת חיים, חירות וזכות הקניין, ידעתי שכסף הוא המפתח. כל עוד אנו יוצרים "דרישה" לשטרות הפדרל ריזרב, אנו מעצימים את מי ששולל מאיתנו אוטונומיה דמוקרטית אמיתית. הם יכולים להדפיס "כסף מכלום" ללא הגבלה, ולהשתמש בו כדי לקנות את המדיה, חברות הטכנולוגיה וכל אמצעי הייצור האחרים. אנו נותנים להם את הכוח הזה על ידי תלותינו בכספים.

זהב וכסף הם צורות הכסף המבוזרות ביותר, מכיוון שכאשר הם נמצאים ברשותך, הם לא נמצאים בו זמנית בסעיף "ההתחייבויות"

בספרי החשבונות של מישהו אחר. גם אם אינך יכול למצוא אנשים אחרים כדי "להחליף" איתם זהב וכסף תמורת סחורות ושירותים, אתה עדיין יכול להשתמש באותו כסף אמיתי לצורך חיסכון.

מטבעות קריפטוגרפים כמו ביטקוין ו-EOS הם צורות חלופיות של מטבע קהילתי. למטבעות אלה נקבעו כללים שאוכפו על ידי קהילות גלובליות. בדומה לזהב ולכסף יש למטבעות אלה מחסור אמיתי, אך בניגוד לזהב ולכסף, ניתן להעביר אותם לכל מקום בעולם תוך דקות. עוד יותר מעניין, אתה יכול "לאחסן" אותם במוח שלך על ידי שינון מפתח. הערך של ביטקוין ושל EOS מבוסס על ביקוש הקהילות שלהם. במובן זה הם לא שונים מזהב וכסף, אלא שקהילת הזהב והכסף העריכה את המתכות מראשית הזמן. החולשה הגדולה ביותר של קריפטוגרפיה היא התלות בטכנולוגיה מורכבת ובתשתית אינטרנט מרכזית במידה רבה.

ברוח החוזקה וכושר ההסתגלות (antifragility), הרי שתיק מגוון של זהב, כסף, ביטקוין ומטבעות קריפטוגרפים אחרים - יכול לשפר את עצמאותך ולהעניק לך חופש פיננסי טוב יותר.

אל תהיה לווה ואל תהיה מלווה

חובות הם ההפך מעושר ולכן הם גורמים לך להיות תלוי בזרמי הכנסות עתידיות כדי לשלם אותם. אפילו שימוש בחובות למטרות השקעה מכניסים מינוף למשוואה. מינוף מעצים את התנודתיות. עם מספיק מינוף, שינוי של 1% מערך השוק יכול למחוק את כל הנכסים שלך.

לא לווה ולא מלווה,

כי הלוואה מאבדת את עצמה ואת ידידה,

והלוואות שוחקות את החקלאות.

Neither a borrower nor a lender be,

For loan oft loses both itself and friend,

And borrowing dulls the edge of husbandry.

כפי שציין שייקספיר, הלוואה שוחקת את גידולי השדה. גידול היא מילה שאנחנו לא מעריכים הרבה בימינו, אבל פירושה ניהול ושימור משאבים, או טיפול וגידול של יבולים ובעלי חיים. הלוואה היא אינדיקציה ענקית לכך שמערכת חיים נכשלת ותמות מבלי להיות תלויה באחרים.

כשאתה לווה אתה לוקח על עצמך את הסיכונים האקראיים של היקום ומבטיח לאחרים הכנסה יציבה. לאורך זמן זה יוצר העברה חד כיוונית של עושר וכוח למלווים.

באמצעות חובות, המערכת הבנקאית מיישמת את הונאת הבנקאות ע"י "רזרבות יחסיות". הסברתי כיצד הונאה זו עובדת, בפרק על יושרה פיננסית. די אם נדע, שאם אנשים יימנעו מלקיחת חובות, אז הבנקאים יתקשו מאוד לערער את תקן הזהב.

כשאתה מלווה לאחר אתה מחליש אותו בכך שאתה יוצר אצלו תלות, ובאופן אירוני, הלוואה כזו עלולה לגרום גם לך להיות תלוי בו. ג'יי פול גטי אמר פעם, "אם אתה חייב לבנק 100 דולר, זו הבעיה שלך. אם אתה חייב לבנק מיליון דולר, זו הבעיה של הבנק." להלוות יותר ממה שאתה יכול להרשות לעצמך להפסיד, או להלוות יותר מדי ליחיד, יכול לגרום לך להיות תלוי בו במקום להיפך.

כשאנחנו חושבים על הלוואה אנחנו בדרך כלל חושבים במונחים של כסף; עם זאת, כסף הוא רק הסחורה המשווקת ביותר. לשכור בית זה כמו "ללוות" בית ושכר הדירה שלך הוא ה"ריבית". ההבדל העיקרי בין לשכור בית לבין לקיחת הלוואה לרכישת בית הוא בכך, שאינך לוקח סיכוני תנודתיות בשוק. בעל הבית הוא בעל נכס ולעולם אינו נמצא בסיכון של חדלות פירעון (בהנחה שבעל הדירה לא לווה כסף לרכישת הבית).

ברוח הימנעות מחובות, על השוכרים לא לשכור דבר לתקופה שמעבר לה הם לא יכולים לשלם מראש. אם אתם שוכרים בית ב-2,000 דולר לחודש בשכירות לשנה, עליכם לשים בצד 24,000 דולר במזומנים. אחרת, זה כמו לקחת על עצמך חוב ולהפוך אותך תלוי במזומנים עתידיים. אם יש לך רק 2,000 דולר, אז אתה צריך לשכור מדי חודש בחודשו, עד

שתוכל להשיג מספיק חיסכון. זה נגזר מעקרונות החוזים החכמים.

גם אם אתה מקיים כלל זה, השכרת בית היא סימן לכך שאולי עדיין אינך עצמאי. אם תהיה חסר בית בסוף חוזה השכירות, אתה עדיין חייב להמשיך לגור איפשהו. על ידי שכירות במגורים הצנועים ביותר האפשריים, היית מגדיל מאוד את עצמאותך, וגם יכולתך לתרום לדמוקרטיה אמיתית, עד שתוכל לרכוש את המגורים הצנועים.

צא מהמסגרת

הפקת חוס, חשמל ומים משלך היא דרך נוספת להשיג עצמאות. הגענו לתלות מוחלטת בחשמל לקיומנו; זמינותו נתפסת כמובנת מאליה. ללא חשמל, רובנו לא יכולנו לבצע את עבודתנו. הבתים שלנו עלולים לקפוא והצינורות שלנו להתפוצץ. ללא חשמל לא יכולנו לשאוב מים או ביוב. לא יכולנו לאורר או לקרר את הבתים שלנו. אנחנו אפילו לא יכולים לגשת לכסף שלנו או לתקשר עם החברים שלנו. כל עולמנו תלוי בחשמל סביר ואמין.

אם היית מתכנן את חיידך לעצמאות, היית מתנתק מעת לעת מרשת החשמל למשך ימים, חודשים או שנים. אם אינך בודק ומנסה את החיים ללא הרשת, אתה עלול להגיע למצב של תלות בעצם החיים שלך.

ייצור ו/או אחסון חשמל אינם זולים, ולכן ההתמקדות הראשונית צריכה להיות קודם כל למזער את הסתמכותך על חשמל. לדוגמא, בידוד הבית שלך יכול להפחית את הצורך בייצור ואחסון חשמל. מצד שני, חשמל הוא "מוצר בסיסי" ואילו בידוד עוזר לנוחות רק בקיץ ובחורף.

הפקת אנרגיה משלך זה כמו השקעה בנכס מניב, אלא שאתה לא חייב מס על הכנסה זו! אני אומר לכולם ש"דולר שחסכת שווה ערך לשני דולרים שהרווחת". אם קיבלת חשבון חשמל בסך 200 דולר, עליך להרוויח 400 דולר לפני מס כדי לשלם את חשבון החשמל. אם אתה משקיע בפאנלים סולאריים המסוגלים לייצר חשמל בערך של 200 דולר, הם באמת שווים לך 400 דולר.

אם תוציא 30,000 דולר להתקנת מערכת אנרגיה סולארית של 10 קילוואט והיא תקיז חשבון חשמל של 250 ד' לחודש, אז "המומחים"

הטיפוסיים יטענו שהמערכת מניבה 10% ותשלם את עצמה ב- 10 שנים. עם זאת, אם אתה משלם מס הכנסה של 50%, עליך להרוויח 500 ד' מדי חודש כדי לשלם את חשבון החשמל. משמעות הדבר היא שקולטי השמש ישלמו את עצמם תוך 5 שנים ויפעלו במשך 20 שנים נוספות. זה מייצג שיעור תשואה של 20% להשקעה עם סיכון מינימלי! במהלך עשרים שנה מחיר החשמל (כפי שהוא נמדד בדולרים) כנראה יוכפל או יותר. לא רק זאת, אלא שאם אי פעם תצטרך למכור את הבית, אז תוכל בקלות להחזיר את ההשקעה. מרבית הקונים מתמקדים בתזרים מזומנים חודשי, כך שאם בית חוסך 250 ד' לחודש חשמל, הם יכולים להרשות לעצמם לשלם 250 ד' יותר דמי שכירות או (חלילה) משכנתא.

רוב האנשים שקונים פאנלים סולאריים משתמשים במערכות אינטראקטיביות ברשת הקיימת ומיישמים מדידת רשת. גישה זו משחררת אותך מחלק מחשבונות חשמל, אך אינה משחררת אותך מהתלות ברשת החשמל. הסיבה לכך היא שהשקעת רק בייצור אנרגיה, ולא באגירת אנרגיה. אחסון אנרגיה הוא יקר, אך נעשה זול יותר מדי שנה. מערכת אחסון האנרגיה לבית של 10 קילוואט יכולה בקלות לעלות כפליים ממערכת ייצור האנרגיה. אז להשתחרר מהרשת בבית שצורך 10 קילוואט, יכול לעלות 100,000 ד'. למרבה הצער, ההשקעה ב"להשתחרר מהרשת" אינה מספקת תשואה אלא רק עצמאות. שיעור החזר המזומנים במערכת עצמאית מחוץ לרשת ייקח בערך 20 שנה ובשלב זה סביר להניח כי יהיה צורך להחליף חלק גדול מהמערכת.

נראה הגיוני כי "בטווח הארוך", עלות היותך מחוץ לרשת תהיה דומה לעלות היותך ברשת. אם היה זול יותר לרדת מהרשת, חברות החשמל היו צריכות להוריד את המחירים שלהן או שכולם היו עושים את זה.

אחת הדרכים למזער את עלות הפעלת הרשת היא למזער את דרישות האחסון שלך על ידי שימוש בחשמל רק כאשר השמש זורחת ולקנות סוללה קטנה להדלקת אורות בלילה. ברגע שתייצר את החשמל שלך, תוכל גם לשאוב מיים בעצמך. אם אתה תשאב למיכל גדול במהלך היום, אז אתה לא תצטרך לשאוב מהבאר בלילה.

יש אינספור דרכים חדשניות לרדת מהרשת; ספרים שלמים נכתבו

בנושא. העניין של פרק זה הוא לעזור לך להבין שהפחתת התלות שלך בייצור חשמל ובאחסונו היא דרך כדאית מבחינה כלכלית ועשויה להועיל להגברת עצמאותך.

שתלו גינה

גידול כל המזון שלך יכול לקחת זמן רב, אך זהו הצעד האחרון לקראת השגת עצמאות מוחלטת. בעוד שגידול כל מה שאתם צורכים עובד עבור חלק מהאנשים, רובם מעדיפים שאחרים יתמחו בייצור מזון. גם אם לא תגדל את כל מה שאתה אוכל, עדיין יש ערך בשמירת הידע כיצד לעשות דברים בעצמך. אחזקת גינה קטנה יכולה להיות כמו ללכת לחדר כושר; היא תשמור על "שרירי גידול המזון" שלך. הידיעה הפשוטה שעם הצורך בא הפתרון, יכולה לדחוף אותך לייצר אוכל משלך.

סוף דבר

על ידי שינוי עצמך למקסימום אוטונומיה, אתה משפר את יכולתך "להגיד לא" כשאתה מנהל משא ומתן על אמנה חברתית. כיצד יכול מישהו להילחם למען עצמאות אם אין לו שרשרת אספקה עצמאית לצורכי חייו? כיצד נוכל לתת הסכמה אם איננו יכולים לומר "לא"? כיצד נוכל לקבל דמוקרטיה אמיתית ללא הסכמת הנשלטים? כיצד אנו יכולים לקיים דמוקרטיה ללא יכולת אמינה להיפרדות? הכל מתחיל במיקסום עצמאות הפרט ובחלופות שתוכלו לעשות היום.

אם נהניתם מהספר הזה, אנא עיינו באתר שלי, moreequalanimals.com, לפוסטים האחרונים שלי בבלוג ולהירשם לרשימת התפוצה שלי. עלינו לעבוד יחד כדי להביא דמוקרטיה אמיתית לעולם.